

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 60

Ple del Parlament

Sessió 32, segona reunió, dimecres 8 d'octubre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)
255-00008/15

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 32.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)

255-00008/15

A continuació procedirem a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de trenta minuts cadascun. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau. En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Albert Batet i Canadell...

(Maria Pilar Castillejo Medina entra a l'hemicicle. Aplaudiments forts i perllongats.)

Abans de començar, senyor Batet, donar la benvinguda a la diputada Maria Pilar Castillejo i Medina. Ben tornada al Parlament com a representant del poble de Catalunya.

Té la paraula el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, honorables consellers i conselleres, autoritats, secretari general de Junts per Catalunya, senyor Jordi Turull, diputats i diputades, molt bon dia.

En primer lloc, com deia ara el president del Parlament, celebrem que la diputada Castillejo pugui seure avui aquí en el seu escó d'aquest hemicicle, on encara hi ha buits els escons del president Puigdemont i del conseller Puig per culpa de l'exili. Molt bon dia a tots i a totes. *(Aplaudiments.)*

President, bon dia. En el seu discurs d'ahir ens va dibuixar un relat que no s'assembla a la realitat del dur dia a dia dels catalans i de les catalanes. Les coses són com són i no com vostè voldria que fossin. Aquest és el seu primer debat de política general real, on ja podem valorar els resultats del seu primer llarg any de mandat i les perspectives que dibuixa la política del seu Govern en minoria. I constatem dues coses.

La primera, que vostè és un gran anestesista, vostè és el gran anestesiadore de Catalunya. Vostè té l'encàrrec d'anestesiare Catalunya, i a fe de Déu que ho està complint com l'alumne més aplicat i més avantatjat de classe d'espanyolització. D'altres, abans que vostè, ho havien intentat, però no havien tingut el suport parlamentari suficient per poder-ho aconseguir. Paradoxalment, els vots que vostè necessitava per convertir-se en l'anestesiadore de Catalunya els va rebre d'Esquerra Republicana i també dels Comuns, és a dir, teòricament, els que havien de fer la revolució social i una part de l'independentisme. La realitat –i l'hi hem de dir amb preocupació, president– és que, de tots els presidents de la Generalitat de Catalunya que hem tingut en democràcia, mai havíem vist un president tan complaent amb la missió d'Espanya i el projecte del PSOE. President, tot bon anestesista hauria de saber que si et passes en excés amb la dosi hi ha un greu risc que s'entri en coma.

Per tant, la segona constatació és que vostè està portant el país a l'estat de coma. És el que passa quan poses més anestèsia del compte. Volent girar full, s'ha carregat la biblioteca sencera. I vostè i el seu Govern estan portant el país a l'UCI. Vostè i el seu Govern estan portant al col·lapse els serveis públics que han construït la Catalu-

nya moderna. Vostè i el seu Govern han espatllat l'ascensor social amb el qual generacions de catalans i les seves famílies, nascuts d'aquí i de fora, havien aconseguit progressar i millorar la seva situació. Vostès, primer des de Madrid i ara des de Catalunya, han espatllat la maquinària que durant dècades havia proporcionat progrés i cohesió social a Catalunya. I, avui, aquesta Catalunya que té l'ascensor social avariats és la que té el Govern de la Generalitat més dependent d'Espanya. La dependència ens talla les ales a tots els catalans.

Entre la desinversió crònica i dramàtica del Govern a Madrid –que, per cert, ahir no en va fer cap esment– i la desnacionalització del seu Govern aquí, vostès estan portant Catalunya a la provincialització i a la sucursalització de Madrid. I avui aquí li hem vingut a dir que a nosaltres ens hi trobarà de cara. Des dels serveis socials a TV3, des del sistema de salut al sistema educatiu, des de l'habitatge a la llengua catalana, és tan evident que aquesta és la seva prioritat que només li hem de recordar el que vostès van fer conjuntament amb el Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona. Ho han fet a Barcelona per frenar Junts, i ho fan en aquest Parlament en més de vuitanta ocasions en què sumen els seus vots amb VOX i el Partit Popular per bloquejar les propostes per avançar Catalunya.

President, avui a Catalunya l'habitatge és més car que mai. El servei de rodalia funciona com el d'un país del tercer món, però els impostos són els d'un país de primera. Cal esperar dos anys per rebre els serveis de la dependència que el seu Govern a Madrid no finança. Avui tenim més problemes de seguretat i d'ocupacions que requereixen les solucions que Junts per Catalunya fa un any que té presentades a Madrid i que el seu partit bloqueja. El català recula més que mai, però el Govern de Catalunya parla més castellà que mai i abandona la defensa dels drets dels catalanoparlants quan són vulnerats, cada dia més. Les nostres escoles estan tensionades per la incapacitat de regular adequadament el fenomen migratori i vostès no proporcionen les eines necessàries per poder assegurar l'equitat i la qualitat que es mereixen tots els nens i les nenes del país, vinguin d'on vinguin.

President, li recomano que no es cregui la seva pròpia propaganda, que el seu Govern en fa molta i és l'única cosa que funciona: la propaganda del Govern, això sí que va en marxa, president. No enganyi i no s'enganyi vostè mateix i no tingui una falsa sensació de seguretat. Catalunya despertarà de l'anestèsia i reaccionarà davant l'intent de liquidació nacional que el seu partit té com a objectiu prioritari. Per això defensem que el que necessita Catalunya no és la recepta espanyola d'anestesiari Catalunya; el que necessita Catalunya és aixecar-se. Vostè és el president de la Generalitat de Catalunya; no és el salvador de Pedro Sánchez, no és el salvador del PSOE ni el salvador de la monarquia espanyola. Vostè es deu i s'hauria de deure als catalans i a Catalunya. I això, president, no està passant. No li demanem que es faci independentista, però com a mínim defensi Catalunya.

Perquè, president, Catalunya no va bé. I Catalunya no va bé perquè l'economia grinyola. Catalunya no va bé perquè entre les dades macroeconòmiques i la realitat del carrer hi ha un biaix. Les classes mitjanes i treballadores s'empobreixen, i costa arribar a final de mes. Els joves no es poden emancipar. Malgrat que el PIB de Catalunya ha crescut, com vostè deia ahir, el PIB *per capita* ha baixat –això, vostè ahir no ho deia–, i ens situem darrere Madrid, Euskadi i Navarra, amb 37.000 euros per habitant *per capita*, set mil euros de diferència entre Catalunya i Madrid. Això és una barbaritat.

De la mateixa manera que és cert que hi ha menys atur que mai, però amb llocs de treball de poca qualificació i amb sous baixos: es treballa molt i es cobra poc. I en paral·lel, amb relació als pensionistes, les pensions han pujat, però no prou per compensar l'augment del cost de vida, i tenen, molts jubilats, problemes per arribar a finals de mes. Com passa, per exemple, amb els autònoms, un sector cada vegada més castigat. Segons la seguretat social, la pensió mitjana d'un autònom a Catalunya és d'uns nou-cents euros, per sota del salari mínim.

En l'economia. L'economia no creix en sectors estratègics. El sector de l'automoció ha perdut pes i es prepara per a una gran crisi d'abast, com ja estem veient en altres països d'Europa. El sector del turisme aquesta temporada ha tingut una despesa turística un quatre per cent inferior a la prevista. I el sector industrial té, avui, menys pes que fa uns anys i la productivitat ha caigut un dos per cent.

Hi ha un evident desequilibri territorial. Un informe recent alerta que s'estan dibuixant dues Catalunyaes a dues velocitats. El creixement del PIB és més alt a Barcelona que a les comarques interiors.

Catalunya no va bé, perquè els serveis públics trontollen. Avui Catalunya supera els 8 milions d'habitants, però els serveis públics continuen pensats i finançats com si encara fóssim 6 milions. I el dèficit fiscal és el mateix o superior. I encara hi ha qui parla d'arribar a la Catalunya dels 10 milions. Sembla que visquin en un altre planeta. President, vostè ho comparteix, això?

En l'àmbit de la salut, la situació és altament preocupant, malgrat l'excel·lent feina dels professionals sanitaris. Alguns exemples evidents són les llargues llistes d'espera. A Lleida, els pacients s'esperen 499 dies per operar-se d'una hèrnia discal. A Barcelona, 145 dies per una artroscòpia. A Molins de Rei s'esperen deu dies per al metge de capçalera. No són casos aïllats ni tampoc anècdotes. Sense anar més lluny, divendres passat ja hi va haver una vaga de metges perquè els professionals estan tensionats. I no estem parlant d'estadístiques, estem parlant de persones.

I en educació. Aquest any, el país ha obtingut els pitjors resultats de la història en competències bàsiques de primària, i té una xarxa d'abandonament escolar d'un catorze per cent, gairebé cinc punts per sobre de la mitjana europea. I tot això passa en un sistema on als mestres i professors se'ls ha anat restant autoritat i on la ideologia pesa més que la pedagogia.

Catalunya no va bé perquè no hi ha habitatge. No hi ha habitatge disponible a Catalunya, i és un greu problema per als joves del país. Tenim menys oferta i més demanda. I quan l'oferta cau i la demanda creix, els preus es desapareixen. El preu de l'habitatge s'ha encarat un 11,6 per cent el segon trimestre d'enguany, en el seu mandat, un increment que no té res a veure amb l'evolució dels salaris. I aquesta és la clau: calen millors salaris. L'habitatge només deixarà de ser un malson si l'economia va bé. No calen promeses com la que va tornar a fer ahir. El que calen són fets. I la solució no passa només per l'Administració pública. I la solució encara passa menys pels Comuns. Estendre a Catalunya les polítiques que han fracassat i han sigut un desastre a Barcelona no és el camí. (*Aplaudiments.*)

L'any passat vostè va prometre cinquanta mil habitatges. Enguany n'ha promès 200.000, sense manies. Les promeses de pluja de milions del PSC ja sabem com acaben. Sap com acaben? Com el servei de Rodalies de Catalunya. President, fets, no paraules. Venir a un debat de política general i jugar amb les expectatives de la gent amb un tema tan sensible i urgent com és l'habitatge, prometent una xifra estratosfèrica de pisos sense concretar com es farà, perquè ni el propi Govern sap com es farà, és irresponsable i reprovable. A més a més, amb un any –ahir que vostè parlava d'escoltar–, de totes les propostes que hem presentat Junts per Catalunya escoltant el sector i escoltant els alcaldes, vostè no n'ha acceptat mai cap. I l'hi repeteixo: abraçat amb els Comuns com a Barcelona no resoldrà el problema de l'habitatge, més aviat l'empitjorarà.

I Catalunya no va bé perquè els trens no funcionen. No cal que ens hi recreem, perquè hem tingut molts debats aquí al Parlament de Catalunya, però vostès, el PSC, no poden amagar la seva responsabilitat, perquè són infraestructures espanyoles. Perquè el PSC ha gestionat durant els últims vuit anys les rodalies, la Renfe, les grans infraestructures com les carreteres o com l'aeroport. Raül Blanco, Isaías Táboas, Maurici Lucena, Raquel Sánchez. Sap qui són, president? Són militants del PSC. Són vostès que han tingut la responsabilitat de gestionar les grans infraestruc-

tures d'aquest país durant els últims vuit anys. I no pot fer veure com si vostès no haguessin tingut aquesta responsabilitat.

Catalunya no va bé perquè la nostra llengua està en perill. Només un vint-i-vuit per cent dels joves la fa servir de manera habitual. El català retrocedeix en tots els àmbits, i en part és així perquè el català és una llengua vulnerada i perseguida. Cada vegada que un ciutadà no pot ser atès en català es vulnera el seu dret lingüístic.

Catalunya no va bé perquè el nivell d'inseguretat és elevat. La regla tan simple i tan raonable de «qui la fa, la paga», com vostè defensava ahir, això no es compleix. Cal contundència contra la multireincidència. Per això, Junts, ja fa molts mesos, vam presentar una proposició de llei al Congrés dels Diputats per endurir el Codi penal contra els multireincidentes. President, vostès hi pensen donar suport?

Catalunya no va bé perquè s'ha convertit en un infern fiscal, especialment per a la classe mitjana i treballadora, la que aixeca el país cada dia. I, malgrat això, sovint és la més castigada. El sistema penalitza els qui treballen, els que estalvien i els que volen progressar. Les coses són com són, president, i no com vostè voldria que fossin.

I, evidentment, no podem obviar que vivim en un context mundial inestable. A les portes d'Europa hi ha guerres que sacsegen l'ordre internacional, amb tensions econòmiques i comercials que impacten en els preus, en el cost de l'energia o en les polítiques de defensa i de seguretat, uns desafiaments que es sumen als canvis tecnològics i als de l'emergència climàtica. I el nostre país no n'és aliè. I aquí, a casa nostra, també provoca incertesa.

Tanmateix, el problema de fons, el que genera un malestar creixent i una frustració profunda, és que la gent paga els seus impostos i veu que el país se li està desfent a les mans. La ciutadania compleix amb les seves obligacions i paga els seus impostos, però després no disposa dels hospitals dignes, d'escoles de qualitat, d'un transport eficient, d'un habitatge assequible i d'una seguretat efectiva. Quan els deures es compleixen i els drets fallen, s'espatlla l'ascensor social i es trenca el contracte social. De fet, molta gent veu que els seus fills seran més pobres que ells, just al contrari del que havia passat fins ara. Posar en perill el contracte social fa saltar pels aires la confiança en un govern i, sobretot, la confiança en el sistema. Posar en perill el contracte social obre les portes a solucions màgiques dels populistes dels dos extrems. Això és el que està en joc. Ho diem des de la responsabilitat. La tradició catalanista ha estat sempre democràtica i popular.

El dia de la seva presa de possessió va dir: «El meu principal objectiu és governar tan bé com sàpiga.» Doncs déu-n'hi-do! Estem ben arreglats, president! Perquè, si la seva bandera era la gestió, ha fet aigües pertot arreu. En només un any han generat nombroses crisis de gestió, des de Rodalies a educació, passant per la crisi de la DGAIA o per l'apagada elèctrica; o fins i tot les oposicions: encara hi han 1.200 funcionaris sense plaça. De moment, aquesta és l'única reforma de l'Administració pública que ha prosperat del conseller Dalmau: 1.200 funcionaris sense plaça. I la llista podria ser més llarga.

Una mala gestió que va acompanyada d'una enorme feblesa, que provoca una inestabilitat constant. El Govern ni funciona ni té la força per governar. És un govern sense pressupostos. No tenen pressupostos, tot i que va ser la seva primera promesa: «Tindrem pressupostos a 31 de desembre i seran d'aplicació.» No va tramitar els del 24, no ha presentat projecte per als pressupostos del 25 i no sabem què passarà el 2026. I també s'ha vist obligat a governar a cop de decret. Però fins i tot n'hi ha tres que no ha pogut aprovar o que directament ha hagut de retirar. Donald Trump també governa així i no és el millor exemple. *(Alguns aplaudiments.)*

I la senyora Albiach i el senyor Cid, que manen més que qualsevol altre conseller *(rialles)*, l'arrossegueu cap a l'extrem. Segueixen les polítiques dels Comuns al dictat, no es mouen. No es poden solucionar els problemes d'habitatge, dels recursos de

les persones i de les famílies, amb aquells que lluiten i defensen el decreixement, les ocupacions i que les coses vagin a pitjor. I vostè, president, hi està abraçat.

I va ser investit per uns acords amb Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns que des del primer minut cap dels tres partits se'ls va creure ni els va defensar. De fet, cada un va interpretar els acords d'una manera diferent. I vostè no els compleix: ni model de finançament singular i generalitzable, com diu la consellera Romero, ni traspàs real de Rodalies, ni la convenció nacional per a la resolució del conflicte polític, ni reconeixement de les seleccions esportives catalanes. Ni tan sols defensen el mateix sobre infraestructures. I fins i tot quan li convé, si no es posa d'acord amb Esquerra i amb els Comuns, aleshores va a buscar el PP i l'extrema dreta de VOX.

I, president, tampoc en un any ha canviat ni canviarà la seva supeditació a Pedro Sánchez, al PSOE i a La Moncloa. Si no es planta davant Madrid, mai podrà gestionar bé Catalunya, perquè els recursos els té i els reté Madrid amb el dèficit fiscal. Durant un any no s'ha plantat mai a Madrid. Ahir, ni una paraula sobre l'oficialitat del català a Europa, o el compliment de les inversions pendents, que és un escàndol. Ni proposar-se l'OPA del BBVA al Banc de Sabadell. Ni per reclamar els tretze mil pisos i els tres mil solars que depenen de la Sareb. Això depèn de vostès. Ni per demanar un increment del sostre de despesa. Miri que és fàcil, només cal que parlin amb els seus. Ni per protegir les obres d'art de Sixena. Té més lleialtat a Pedro Sánchez que a Catalunya. I segurament és així, com li dèiem, perquè la seva missió és Espanya i el seu projecte és del PSOE. Això explica tot el que fa amb la bandera espanyola i l'ús del català com a president.

En definitiva, el resultat de la seva mala gestió, la seva dependència dels Comuns i la seva submissió a Madrid i la seva desnacionalització..., és clar que vostè no lidera, que el Govern no funciona i que Catalunya no va bé.

Junts, davant d'aquesta situació preocupant i d'aquest desgavell notori del Govern..., només hi ha Junts per Catalunya com a alternativa. Cap altre grup d'aquesta cambra pot ser-ho. Uns perquè són els seus aliats, les seves crosses indispensables; altres perquè són minoritaris o representen extrems radicals. Per tant, Junts per Catalunya és el partit de l'oposició i de l'alternativa.

Si una cosa defineix Junts és que som la garantia de defensar Catalunya. Aquesta és la nostra raó de ser del nostre projecte polític i el sentit profund de la nostra manera de fer política: defensar el país sempre i a tot arreu. Som independentistes i som el partit de la ciutadania, de la gent que representen les classes mitjanes i treballadores d'aquest país, amb propostes que defensen el benestar i el progrés. No ens devem a La Moncloa, no ens devem a cap partit espanyol ni ens devem a cap soci que ens marqui l'agenda. Només ens devem a Catalunya i als catalans. Per això som l'única alternativa al seu Govern.

I el primer que necessita el país és criteri de realitat. El Govern ha d'acceptar que hi ha coses que no funcionen i s'han d'aportar solucions, decisions que no són fàcils, però que s'han de prendre. Per això és urgent que Catalunya disposi d'un sistema de finançament just, en forma de concert econòmic, que permeti gestionar els nostres propis recursos. Com també és urgent celebrar un ple monogràfic sobre la crisi del contracte social i l'estat del benestar a Catalunya.

Sense una economia forta no hi haurà un estat del benestar fort. Cal un pla de xoc urgent, i avui nosaltres en destaquem vuit mesures. Primer, salaris: augmentar els salaris i el poder adquisitiu dels catalans amb el salari mínim català adaptat al cost de la vida del país. Segon, pensions: garantir la dignitat i la sostenibilitat de les pensions, també les no contributives, d'acord amb l'IPC real a Catalunya. Tercer, fiscalitat –que recau sobre la classe mitjana–: abaixar l'IRPF a les rendes baixes i mitjanes; suprimir l'impost de successions i donacions. Quart, habitatge: bonificar l'impost de transmissió patrimonial en l'adquisició d'habitatge per a la gent jove. Això és fàcil, depèn de vostè, si ho porta a votació té els vots de Junts per Catalunya.

Establir un requisit mínim de deu anys d'empadronament per poder accedir a un habitatge social. Cinquè, salut: desplegar el pacte nacional de la salut mental; acabar amb les inadmissibles llistes d'espera; eliminar el districte universitari únic per a estudiants catalans que vulguin fer medicina. Sisè, educació: reforçar el finançament del sistema educatiu per superar els mals resultats educatius, també de l'escola d'iniciativa social; desplegar el decret d'orientació educativa per combatre l'abandonament escolar. Setè, joventut: crear una estratègia d'emancipació nacional; un sistema propi de beques salari per facilitar l'accés a la universitat. Vuitè, política lingüística: cal crear urgentment l'oficina de protecció dels drets lingüístics per tramitar totes les denúncies de criminalització lingüística. Aquestes són només algunes de les accions d'aquest pla de xoc que presentarem en forma de proposta de resolució que vostès podran votar i saber on són. Són mesures concretes i propostes reals que depenen d'aquest Parlament.

Finalment. El nostre compromís és aportar solucions perquè Catalunya vagi bé. I perquè això sigui possible cal un govern que funcioni –cosa que no passa– i disposar de totes les eines i utilitzar tots els recursos –cosa que tampoc passa. Perquè vostè, president, les poques eines que té no les fa servir, com tampoc exigeix els recursos per a Catalunya. I una d'aquestes eines, president, és l'acord de Brussel·les, que ens hauria de permetre avançar nacionalment, socialment i econòmicament. Per aquesta raó vam signar, fa pràcticament dos anys, l'acord de Brussel·les, per contribuir a resoldre un conflicte històric entre Catalunya i Espanya.

Un conflicte que no ve de la repressió del referèndum de l'1 d'octubre només. Un conflicte que comença amb els Decrets de Nova Planta de la monarquia espanyola quan va liquidar la nostra sobirania. Des d'aleshores hem buscat el reconeixement nacional que a hores d'ara no hem aconseguit, malgrat intentar d'aprofitar totes les oportunitats. I l'aritmètica de les eleccions espanyoles del 2023 va ser una nova oportunitat, per això vam signar un acord amb el PSOE. Malgrat la desconfiança mútua, vam segellar l'acord de Brussel·les. Un acord que no estem satisfets del seu compliment ni de les carpetes que encara hi ha pendants ni dels terminis. En tot cas, el grau de compliment no és qüestió de parlar-lo aquí, però sí que toca parlar del relat i la realitat.

Perquè, president, o hi ha normalitat o hi ha conflicte polític pendent de resoldre. Les dues coses alhora no poden ser. O una cosa o l'altra. No podem tolerar una doble vara de mesurar. No es pot destruir a Catalunya el que es construeix a Ginebra. No es pot bloquejar, votant amb el PP i VOX al Parlament, acords arribats amb el PSOE. President, cal un punt d'inflexió perquè així no es pot continuar. Interpel·lem, especialment, sobre el seu paper i el seu relat. Esperem que en siguin conscients amb les votacions de dijous. Nosaltres ja ho hem deixat tot clar: s'hi juguen moltes coses. I si el camí de la negociació arriba a la seva fi, nosaltres buscarem una altra via, com han fet sempre les generacions que ens han precedit. Quan ens han volgut callar, ens hem fet sentir; quan ens han volgut trepitjar, ens hem fet respectar; quan ens han volgut anestesiar, ens hem aixecat. Ni ens resignarem, ni ens rendirem, persistirem fins aconseguir la independència de Catalunya. És la continuïtat d'un poble que mai ha renunciat a ser, és l'eina de futur millor per als catalans d'avui i les pròximes generacions. L'esperança és l'única política possible. La llibertat és el que ens correspon com a nació.

Moltes gràcies.

El president

El president de la Generalitat respondrà de manera conjunta a tots els grups... Ah, respondrà ara? Ens havia comunicat que ho faria de manera conjunta.

Per tant, té la paraula el president de la Generalitat, sense límit de temps.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats, senyor Batet... Efectivament, senyor president, havia comunicat que faria una resposta conjunta, però he canviat de parer. Per respecte als grups parlamentaris, per respecte a les intervencions..., en fi, això és un Parlament, venim a contrastar i m'ha animat, senyor Batet, a prendre la paraula.

Junts per Catalunya és un partit molt important en la política catalana. Forma part de la tradició catalanista, democràtica i popular de Catalunya. Són hereus –ho vull pensar– d'un grup polític –Convergència i Unió– que ha sigut clau en el desenvolupament de Catalunya, en la construcció de l'autogovern i en fer el país que som avui. En aquest sentit, tenen tot el meu respecte i tot el meu reconeixement. En democràcia són els ciutadans els que ens assignen el paper que hem de jugar, i a vostès ara els toca –perquè així ho han volgut els ciutadans– de fer d'oposició. I una bona oposició ajuda a fer un bon govern –una bona oposició ajuda a fer un bon govern. I no és fàcil fer d'oposició.

Crec, senyor Batet, que Catalunya no està a l'UCI. Ha fet un joc de paraules sobre l'anestèsia... Catalunya no està a l'UCI. Afirmo que Catalunya avui està millor que fa un any. I crec que ho puc afirmar amb dades a la mà; algunes les vaig donar ahir. Però acudeixin vostès a qualsevol estadística i digui'm vostè una sola cosa en què Catalunya estigui pitjor avui que fa un any. Ja no li parlo de com ens hem trobat el país. Perquè ahir vaig dir –i ho mantindré– que no vull queixes, ni vull retrets, ni vull mirar pel retrovisor. És més, penso que tothom –és més, penso que tothom– va fer les coses tan bé com van poder, fixi's. I digui'm «ingenu», si vol. Penso que, per descomptat, el senyor Aragonès; penso que, per descomptat, el senyor Torra i el senyor Puigdemont, quan van governar van fer les coses tan bé com van poder, intentant portar el país cap on ells creien que havia d'anar. No miro endarrere.

Ara, tingui vostè també una certa mesura en retreure'm certes coses i en dir-me certes coses, perquè, que l'educació estigui avui com està, home, no és feina, no és producte d'un any de govern del meu Govern, o que la salut necessita una reforma a fons no és producte de dotze mesos de govern encapçalats per qui els està enraonant; més aviat deu ser producte, en fi, de com han anat les coses els darrers anys. Ara bé, jo m'enfoco a resoldre-ho i a solucionar-ho, i en tots aquests capítols hem apostat des del Govern per un enfocament reformista, i he apel·lat en aquestes qüestions a consensos amplis de la cambra. I ho torno a fer avui.

Vostè també m'ha retret que si jo vinc a anestesià, que si jo... Escolti'm, la metàfora... Jo practico i intento practicar la serenitat, intento practicar el respecte, intento escoltar a tothom i no m'agraden massa ni els aldarulls ni la gresca, sobretot en política. La meua vida privada, en política, no. I és el meu estil i no renunciaré a aquest estil. I respecto altres estils, però crec sincerament que el moment que estem vivint, un moment de canvis accelerats, demana un punt de respecte. Crec que tenim un rol tots plegats..., i no ho dic pas pel seu to, que sempre és absolutament respectuós, no ho entengui així, però crec que tenim tots un paper de generar exemple a la ciutadania per poder contrastar, per poder defensar cadascú el seu projecte polític, per fer-ho amb respecte.

I, sí, jo tinc una relació política i personal amb el president del Govern d'Espanya. I, sí, el meu partit, el PSC, té una relació especial amb el PSOE. I, sí, jo penso que és millor per a Espanya i per a Catalunya un Govern encapçalat per Pedro Sánchez que no altres alternatives, que crec que serien molt dolentes per a Catalunya i per a Espanya. (*Aplaudiments.*) I no me n'amago –i no me n'amago.

Ara, no es confonguin. Jo sé molt bé on soc. Jo soc el president de la Generalitat de Catalunya i és el màxim honor que puc tenir, i defenso els interessos de Catalunya cada dia, cada minut i a tot arreu. Ho faig amb el meu estil. I no es confonguin, tinc lleialtat institucional i vaig sempre amb una actitud de col·laboració amb tothom –amb el Govern de Madrid, amb el comissari de Pesca quan m'hi reuneixi la setma-

na que ve, amb l'alcalde de Tortosa, amb el de Barcelona i amb el de Mollerussa—, però per sobre de tot els interessos de Catalunya.

I no m'agrada tampoc exhibir, ni els «plantons», ni com ho defenso. M'agrada exercir-ho. I ho exerceixo; d'això no en tingui cap dubte. I si en algun moment té algun dubte sap vostè que pot trucar-me i li puc donar les explicacions a vostè, en públic o en privat, que vostè requereixi. Però sí, penso que el Govern de Pedro Sánchez, un govern de coalició progressista, és el millor que li pot passar a Catalunya en aquest moment. I no vull ni pensar com anirien les coses —i vostè suposo que tampoc— amb alternatives que es poden dibuixar. A començar pel respecte d'algunes llibertats individuals. I a començar per la normalització, que encara és incompleta. Vaig començar el meu discurs ahir dient que faltaven diputats a la cambra. I vaig tornar a reiterar el compromís meu, com a president de Catalunya i del meu Govern, per fer efectiva, de forma plena i vigent, la llei d'amnistia. I els diputats del meu partit a Madrid hi han votat a favor, i els del PSOE també. I tots sabem qui està enredant en aquesta qüestió i qui ho està obstaculitzant.

Senyor Batet, en habitatge no faig volar coloms. Soc ambiciós. Crec que és el que em toca fer com a president de la Generalitat en aquesta matèria. Fa un any, quan vaig presentar el pla de cinquanta mil habitatges protegits, molts de vostès em van dir: «Això no ho farà. Ha copiat una cosa que va dir el president Montilla.» Ahir en vaig fer un balanç. Per primera vegada a la història de l'autogovern de Catalunya el Diari Oficial de la Generalitat ha vist publicada una relació d'ajuts per poder donar suport financer quan es facin habitatges de protecció en aquells casos on la rendibilitat dels lloguers en determinades zones de Catalunya no arribin al punt de rendibilitat de 10,66 euros / metre quadrat —per primera vegada a la història de l'autogovern de Catalunya. Això és un fer volar coloms o és un fet tangible i concret? Els 670 solars que hem activat que poden..., on s'hi poden ubicar gairebé 22.000 habitatges és un fet o és fer volar coloms? Els 100.000 que s'estan construint és un fet o és fer volar coloms? Els 1.800 que s'han adquirit és un fet o és fer volar coloms? I jo li dic, després dels solars, si realment ens creiem tots en aquesta cambra que hi ha una emergència habitacional, farem habitatge o no en farem? O només ho diem i, llavors, quan es tracta de fer amb contundència habitatge en certes zones, en cinquanta-set zones residencials a Catalunya, ens tremolen les cames perquè hi ha massa densitat, perquè compte... O hi anem o no hi anem.

I jo vaig dir ahir, i ho refermo avui, que el Govern de Catalunya tirarà endavant, i ho farà amb els alcaldes. I sé que amb alguns alcaldes i algunes alcaldesses tindrem punts de vista diferents. Ho farem amb ells, no contra ells. Però construirem. Vostè m'ha semblat que deia que l'habitatge se solucionarà si l'economia va bé. És que l'economia està anant bé i no se soluciona el problema de l'habitatge. Jo soc un defensor de l'economia de mercat, però de l'economia de mercat regulada. El festival del neoliberalisme va acabar al setembre de 2008 i va acabar malament, per no dir molt malament. Ja n'hem après, d'això. I les receptes que ens donaven a continuació alguns —en fi, no m'hi vull abonar, aquí, perquè podria treure punta al llapis—, de l'austeritat, van acabar pitjor. Per tant, el mercat, tot sol, no resoldrà el problema de l'habitatge. Ara, hem d'activar-lo, necessitem que els constructors i els promotors privats es posin a construir habitatge. I per això activarem aquest sòl.

Jo vaig dir ahir, i ho refermo avui, que els nivells 2, 3 i 4 que vaig especificar ahir de sòls, amb diferents nivells de planejament, els activarem progressivament entre el 2026 i el 2030, i convertirem aquest sòl en sòl de nivell 1, en solars on es pugui començar a construir, i tindran una capacitat per ubicar-hi 210.000 habitatges potencials. Això és lo que vaig dir, això és el que farem.

I, escolti'm, i si em trobo entrebancs en el camí..., això és l'objectiu que ens hem marcat; que és ambiciós, eh? —que és ambiciós. Si em trobo entrebancs en el camí, els explicaré en aquesta cambra. I els hi diré: «Mirin, he trobat aquest entrebanc, aquest entrebanc, aquest entrebanc...». Algunes iniciatives les hau-

rem de portar a aquesta cambra. Voldré veure la resposta de tots els grups, disposats, com sempre, a enraonar-les. Però si fem habitatge, el fem –si fem habitatge, el fem–, i el fem seriosament entre tots.

Amb Rodalies –ho vaig dir ahir–, les coses no van bé, senyor Batet, jo en soc conscient. Ara, escolti'm, és clar que conec la Raquel Sánchez, el Pancho Táboas i el Raül Blanco. I els coneixen també a Sant Feliu de Codines, on per primera vegada es va a desbloquejar el soterrament, o a Montcada i Reixac, on per primera vegada es va desbloquejar el soterrament, o ahir a Parets i a la Garriga, on per primera vegada es posa en marxa, després de tants i tants anys, el desdoblament de la via. (*Aplaudiments.*)

I cada vegada que hi ha hagut un problema a Rodalies, la ministra Raquel Sánchez era als micròfons dels mitjans de comunicació catalans, donant la cara –donant la cara. I a mi m'han fet informes..., tinc aquesta carpeta aquí, plena de papers, que no vull ni mirar, perquè hem arribat on hem arribat amb Rodalies. I podria donar-li dades i dades i dades de les promeses que hi havien. Ja, ja..., però governaven uns altres que seuen una mica més amunt –a Madrid, dic. I aquí jo he dit sempre –i ho reconec– que els últims anys dels últims governs es va encarrilar l'assumpte. Des del meu punt de vista es va encarrilar bé. I he seguit aquesta línia: inversions, trens i governança –i he seguit aquesta línia. I crec que no donarà resultats demà ni demà passat, però en donarà els propers mesos i els propers anys, i ho veurem.

Em pot dir moltes coses, em pot dir que no funciona, i li donaré la raó; però no em pot dir que no donem la cara en aquesta qüestió.

Jo no crec que Catalunya sigui un infern fiscal. Tampoc vull paradisos fiscals. I m'apunto una expressió que no és meua, que vaig sentir dir per primera vegada al president de la Cambra de Comerç, del «purgatori fiscal». Els impostos no són mai de bon grat per a ningú, però també apello a la cambra perquè fem un debat seriós sobre la fiscalitat.

Mirin, aquest estiu, per casualitats afortunades, m'he trobat amb gent que coneixia –i que he pogut parlar amb ells–, doncs, això que en diuen ara «influencers» que viuen a Andorra; gent jove que ha fet molts diners. Per què viuen a Andorra? Perquè allà no es paguen impostos. Però els seus pares..., ah, caram!, els seus pares no viuen a Andorra, tampoc viuen a Catalunya, viuen a altres parts d'Espanya i van a la sanitat pública i cobren pensions. I això qui ho paga?

Potser que comencem a recordar a tothom i ens recordem per a què serveixen els impostos: per pagar la sanitat que tenim i que hem de reformar, per pagar l'educació que tenim i que hem de reformar, per pagar les pensions que tenim i que hem de reformar. I que ja s'ha vist sistemes econòmics que advoquen pels sistemes de pensions privats com acaben; de malament, vull dir –de malament, vull dir.

Per tant, si volem una societat amb serveis públics potents, necessitem una fiscalitat justa i progressiva. Jo estic obert... (*Aplaudiments.*) Jo estic obert a qüestions tècniques –estic obert a qüestions tècniques. Però crec que tenim tots una responsabilitat en aquesta qüestió. I soc conscient, perfectament conscient, com ho són tots vostès en aquesta cambra, que hi ha diferents grups d'interessos. Hi ha grups empresarials que demanen..., i a tots ens venen a veure; a mi també, i els escolto a tots. Però, al final, crec que el rumb, en aquest cas, del president de la Generalitat, del Govern de Catalunya, crec que també el d'aquesta cambra, ha de ser el bé comú i l'interès general.

M'ha dolgut una mica que vostè em compari amb Trump, perquè no vull tenir-hi res a veure, l'hi dic amb tot el respecte –res a veure. I crec que vostè ho sap això, senyor Batet. I, a més, crec que aquí ens podem posar d'acord, fixi-s'hi. No he dubtat mai de les credencials profundament democràtiques de la seva formació política, com espero que vostè no dubti de les credencials profundament democràtiques de la meua formació política. En certes coses no juguem. Tampoc he dubtat mai del res-

pecte que vostès tenen per les persones i pels drets humans, com espero que tampoc ho faci vostè amb la meva formació política ni amb la meva persona.

I també m'ha dolgut una mica que em digui que provincialitzem Catalunya. Doncs, miri, el primer dirigent polític espanyol que es veu amb un cap d'Estat: la setmana passada a Roma. Això ho té tot menys lo de província –ho té tot. I ho seguiré fent sempre que pugui, conscient del paper que jugo, però dignificant i donant relleu a la institució que represento.

Per cert, alguns antecessors meus en aquest càrrec, en particular un que va ser vint-i-tres anys president d'aquest país, ho va fer, i molt bé, això: el senyor Jordi Pujol; que va sempre tenir clar que la Generalitat de Catalunya era una institució que s'havia de defensar i que es passejava pel món i era rebut per tothom. Pretenc arribar aquí. Ho dic... Pretenc arribar aquí. Pretenc fer això.

De l'OPA del BBVA, jo n'he tingut una posició clara i diàfana, i la mantinc i la reitero aquí, i vostè ho sap a més a més.

Sobre les propostes que ha fet –n'ha fet vuit–, jo agraeixo sempre les propostes que es puguin..., que es facin i es facin en aquesta cambra. Les veurem. Algunes ja li anuncio que no les acabem de veure; d'altres, doncs, bé, jo sempre estic obert a estudiar-ho tot, sempre –també ho dic molt clar– que no entrin en contradicció amb els acords d'investidura que tinc signats amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb els Comuns.

Intento ser un home de paraula. Aquí vam arribar a uns acords. Tot allò que posi en dubte aquests acords no ho puc considerar –no ho puc considerar–, però allò que sigui complementari en podem parlar.

I m'ha parlat vostè del pacte de Brussel·les. El PSC no va intervenir públicament en aquest acord, però el PSC fa tot el que pugui, i el Govern de Catalunya també, perquè un acord que es va fer en ocasió de la investidura de Pedro Sánchez i que vostè m'ha esmentat en aquesta cambra, doncs es compleixi i no obstaculitzem en res –en res– això.

Ara bé, també l'hi dic amb tota la claredat i amb totes les lletres: les qüestions que fan referència a Catalunya es decideixen a Catalunya; les que corresponen al Parlament de Catalunya, a aquest Parlament; les que corresponen al Govern de la Generalitat, al Govern de la Generalitat; i les que corresponen a l'Ajuntament de Mollerussa, al plenari de l'Ajuntament de Mollerussa; i les que corresponen a l'Ajuntament de Barcelona, al plenari de l'Ajuntament de Barcelona. Això és així i ha de seguir sent així.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

President Illa, ja veig que s'ha enfadat, que s'ha despertat de l'anestèsia, president Illa. (*Aplaudiments.*) Benvingut que s'hagi despertat. I com estem acostumats amb vostè, vostè diu una cosa i després en fa una altra, com va passar votant amb el Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona, perquè els Xavier Trias no fos l'alcalde de Barcelona havent guanyat les eleccions. (*Aplaudiments.*) Això és el PSC, que diuen una cosa i en fan una altra.

President, realitat i relat. Ja sé que vostè és un president molt viatger. Ha fet onze viatges a l'estranger, divuit a l'Estat espanyol, dos als Països Catalans. I, a més a més, ha visitat 125 vegades comarques de Catalunya. Ha fet disset reunions amb el Govern de l'Estat espanyol. Ja sé que li agrada viatjar molt i estar molt fora de Catalunya, i potser a vegades això també el pot allunyar una mica de la realitat; esperem que no.

Però la seva provincialització de Catalunya la demostra quan ara aquí a la rèplica, amb orgull, diu: «He sigut el primer espanyol que ha anat a veure el Papa de Roma.» Quan hauria de dir: «He sigut el primer president de la Generalitat, la primera autoritat de Catalunya, que ha anat a veure al Papa de Roma.» Això és lo que hauria de dir vostè, no «el primer espanyol que ha anat a veure al Papa de Roma». Aquí demostra on és l'inconscient de forma real.

El president

Silenci, si us plau.

Albert Batet i Canadell

Parla d'un país en marxa. I la realitat, president –la realitat–, és..., ja sé que les coses són com són i no com voldríem que fossin, l'hi he dit dues vegades abans i l'hi torno a dir ara. Com vol posar un país en marxa si no té pressupostos i no sap si podrà presentar pressupostos? I com vol posar un país en marxa si no reconeix que a Catalunya hi ha un dèficit fiscal? Que l'última vegada que van publicar les balances, perquè no s'atreveixen..., els seus a Madrid no s'atreveixen ni a publicar les balances actualment perquè el dèficit fiscal encara deu ser més gran. Fet que hem reclamat reiterades vegades Junts per Catalunya, a Madrid, tant el nostre secretari general, el Jordi Turull, com la Míriam Nogueras al Congrés dels Diputats.

Però no les volen publicar. «Que no se sàpiga la realitat, que no se sàpiga el que ha invertit l'Estat a Catalunya», no fos cas que encara fos pitjor que les dades que van publicar fa uns anys.

Perquè vostè es pot enfadar molt, president. A vostè no li pot agradar el que li expliquem el grup de l'oposició. Ja sabem que el fem sortir del seu espai de confort i de les catifes, i ha d'escoltar aquí el que pateix el dia a dia el poble de Catalunya. Però tenim un dèficit fiscal. I el que no pot ser és que vostè no reclami a Madrid aquest dèficit fiscal i aquests recursos, i, per no reclamar-ho al Pedro Sánchez o a la Montero o als seus a Madrid, el que vulgui fer és aquí apujar els impostos als catalans i les catalanes.

No es pot reclamar pagar amb impostos el que vostè no reclama a Madrid. (*Alguns aplaudiments.*)

Dades d'execució de les inversions de l'Estat a Catalunya. La realitat..., no, és que, clar, és que la realitat és molt dura, encara que no li pugui agradar. Dades no de Junts per Catalunya, sinó de les patronals catalanes. La realitat és que, quan el PSOE ha governat, el grau d'execució ha sigut del cinquanta per cent; igual que el Partit Popular, que era del quaranta-nou per cent. Quan vostès han tingut la responsabilitat, no han invertit les inversions a Catalunya.

El 2021, trenta-sis per cent, a un 184. Em sembla que vostè era ministre. El 2022, quaranta-tres per cent a Catalunya i 179 a Madrid. El 2023 va executar només el quaranta-cinc per cent i un 210 per cent a Madrid. El 2024 només s'ha executat un vint per cent a Catalunya. I vostè quantes vegades ha exigut al senyor Pedro Sánchez i als seus que han de complir amb les inversions de l'Estat a Catalunya? Ahir cap –ahir cap. I la culpa és del retrovisor. Doncs, home, una mica de responsabilitat, president.

O, per exemple, AENA. Jo ja entenc que li molesti que l'hi recordem: dirigir les infraestructures de Catalunya..., han sigut vostès; no el PSOE, el PSC. Perquè els càrrecs que li he dit abans són militants del PSC, i el senyor Maurici Lucena és el president d'AENA. Va, i vostè, que tant parla de l'aeroport «i miri que podríem fer coses per l'aeroport...», i presenta el Dora, el pla d'inversions de l'aeroport 2022-2026, i el Prat 244.000 milions d'euros i Barajas 402.000 milions d'euros. Això és el PSC i això són vostès. I aquesta és la realitat que vostè vol amagar. I per això s'enfada.

O, per exemple, escolti'm, el dèficit fiscal. Podríem parlar de moltes dades i de moltes xifres, però convé que vagin publicant les..., convé que comencin a publicar

les balances fiscals, tal com es van comprometre. Això és un exercici de transparència i de necessitat.

Miri, habitatge. Vostè, ja l'hi hem dit abans..., i entenc que no li agradi, perquè, clar, és que són coses que ja havíem sentit, no? És a dir, jo, el discurs que va fer ahir vostè, quan era alcalde ja l'havia sentit, de «farem àrees per desenvolupar d'aquí deu anys i...» I va acabar amb un fracàs l'operació del president Montilla. I vostè l'any passat en va anunciar 50.000, com va dir el president Montilla, i enguany ha anunciat quelcom molt similar a les àrees residencials estratègiques. I ja sabem com va acabar. Perquè això s'ha de fer conjuntament amb els alcaldes i s'ha de fer conjuntament amb el sector. Miri, sap quin és el municipi que ha fet més habitatge social a Catalunya? *(Pausa.)* Sap quin és? *(Pausa.)* Martorell. Sap per qui està governat? Per Junts per Catalunya. Aquesta és la realitat. *(Aplaudiments.)* Aquesta és la realitat.

I la segona realitat amb habitatge. Portem un any de govern, i vostè ahir parlava de que escoltaria totes les propostes i tota la voluntat de tothom i tota la necessitat de fer-ho tot i tal, no? Però, clar, la diputada secretària primera, la senyora Glòria Freixa, podria palpar bé l'exemple que ha viscut per part de vostès durant aquest últim any. No només han bloquejat totes les propostes en habitatge que ha fet Junts per Catalunya, perquè les han votat totes en contra, no només han fet això: ho han votat tot conjuntament amb els Comuns, i la CUP fins i tot; amb la CUP va arribar a un acord en temes d'habitatge. I ja li diem que ens preocupa que amb els extrems, amb la gent que està a favor del decreixement i de les ocupacions, vostè vulgui arreglar el problema d'habitatge a Catalunya; ens preocupa, i ens preocupa molt. Perquè ja sabem com acabarà: com va acabar l'Ajuntament de Barcelona, que està pitjor que no pas quan va arribar la senyora Colau. *(Aplaudiments.)* Ja sabem com acabarà.

Però, en tot cas, no només això: és que vostès no ens han volgut ni escoltar. Han vetat totes les propostes de compareixença aquí al Parlament de Catalunya que havia presentat Junts per Catalunya per millorar la llei de l'habitatge *(aplaudiments)* –les han vetat totes–, votant conjuntament amb els Comuns. I, miri, sap el que falta sobretot en habitatge, a part d'inversió pública i privada? Falta seguretat jurídica, falten normes, falta iniciativa del Govern. I això no ho estem veient.

I, finalment, sobre l'acord de Brussel·les. Miri, president, vostè s'ha d'aclarir, el PSC s'ha d'aclarir. Quin Salvador Illa tenim? El Salvador Illa que es manifesta amb Partit Popular i VOX en contra del referèndum de l'U d'Octubre? El Salvador Illa que diu que està a favor de l'«a por ellos»? El Salvador Illa que pacta amb el 155? El Salvador Illa que deia que l'amnistia era quelcom impossible i que no s'havia d'aplicar i que hi estava en contra? Quin PSC tenim? O el que teòricament ha firmat l'acord de Brussel·les amb el PSOE, que reconeix que hi ha un conflicte polític, que hi ha *lawfare*, que hi ha repressió i que l'Estat espanyol s'ha passat de totes maneres? Quin president de la Generalitat tenim?

Els catalans necessiten saber-ho i nosaltres també. I tindrem l'oportunitat de votar-ho. Portarem a votació una proposta de resolució amb el preàmbul concret sobre l'acord de Brussel·les, a veure què vota vostè i a veure què pensa vostè sobre el conflicte polític a Catalunya. Veurem quin és el seu posicionament. Perquè vostès apliquen una doble vara de mesurar en funció de si els hi passa a vostès o els hi passa als altres. Ho veiem en molts casos. Esperem de vostè un president que no depengui tant de La Moncloa, que no depengui tant del servilisme de Pedro Sánchez, que no depengui tant del PSOE i que defensi més els interessos dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Batet, el president de la Generalitat que vostè es troba i es seguirà trobant és un president de la Generalitat que intenta fer les coses ben fetes i defensar els in-

teressos de Catalunya i pensar en tots els ciutadans de Catalunya, intentant donar respostes viables, efectives i reals als problemes que afecten els ciutadans de Catalunya. I el principal problema que tenen els ciutadans de Catalunya es diu, avui, «habitatge», es diu «seguretat» i es diu «generació de prosperitat compartida».

I es trobarà un president de la Generalitat que mira endavant i no endarrere. I es trobarà un president de la Generalitat que intenta que..., i reclama i fa tot el que pot, a vegades amb discreció, a vegades en públic, perquè la llei d'amnistia, la llei per la reconciliació social, institucional i política de Catalunya sigui vigent en plenitud i puguem, entre tots i totes, mirar endavant i treballar en un món molt complex i amb canvis molt de fons, posicionar bé Catalunya –posicionar bé Catalunya.

I es trobarà un president de la Generalitat respectuós amb totes les maneres de pensar. Vostè és independentista i jo no ho soc. Té vostè tot el dret de ser-ho i jo tinc tot el dret de no ser-ho. Jo soc federalista i catalanista i tarradellista. I no passa re. I altra gent... I això és el que és un país madur i un país democràtic, que tots puguem defensar el nostre projecte polític, i que els ciutadans al final judiquin i... Això és el president de la Generalitat que vostè es trobarà.

Crec que tots els ciutadans de Catalunya, o la immensa majoria, saben que el Partit Socialistes de Catalunya i el meu Govern no tenen cap complicitat ni amb VOX ni amb el PP –això ho saben. I així com..., de la mateixa manera que jo no jugo –perquè també sé que vostè en té crec que poques, el seu partit polític– a assenyalar-li les vegades que vostè ha coincidit en votacions aquí o allà o en altres llocs amb ells... No juguem a això, perquè crec que no aporten res. Crec que tothom sap que la posició política de la meua formació política està allunyada..., *vamos*, als antípodes del que ells defensen. I crec que només falta llegir... O sigui, pot agafar el dia de l'any que vostè vulgui i miri la premsa i, en fi, veurà els motius que ens porten a discrepar.

Efectivament, el meu Govern és un govern en minoria; en soc plenament conscient, ho he reconegut en públic. I, en aquest context de treball, és veritat que tinc dos acords d'investidura que m'han permès..., han permès aquesta legislatura i que els honoraré. I és veritat que els estic honorant. És veritat que el 2025 no hem tingut pressupostos. També és veritat que, fixi's, amb tres suplements de crèdit que vam poder negociar amb dos grups d'aquesta cambra, doncs hem pogut fer prou coses en el país. Ahir ja vaig ser molt clar en aquesta qüestió: estem treballant per tenir uns pressupostos. El Govern farà el que hagi de fer.

També vaig ser molt clar: tot sol no puc fer-ho. Vaig també apellar al capteniment que havíem tingut el meu grup i jo mateix en etapes anteriors, concretament a la darrera legislatura. Però això no em dona una garantia ni una garantia automàtica de que tinguem pressupostos. Vostè tingui per segur que el Govern farà tot el que hagi de fer i farà els esforços de negociar el que hagi de fer. Vaig reconèixer –ho sap tothom– que això va molt estretament lligat amb el finançament singular de Catalunya, i també vaig dir que hi estem treballant. I també vaig dir que avui, per aquest ordre, uns bons pressupostos al més aviat possible –bons pressupostos al més aviat possible. I també vaig dir –i ho torno a repetir– que no m'agrada eternitzar les coses, però que tinc paciència per arribar a bons acords. I ho torno a reiterar avui aquí. També el podria interpellar jo sobre què farà el seu grup polític en aquestes qüestions, si anteposarà l'interès de Catalunya o no. També podria fer això, jo. Perquè, al final, la defensa dels interessos de Catalunya i el pensar l'interès general de Catalunya es demostra en aquestes ocasions.

No vull entrar en això de la CUP..., i vostè em diu que jo he arribat a un acord amb la CUP. I li dic més: tornaré a arribar a acords amb la CUP o amb qui sigui en matèria d'habitatge si són positius per al país. Jo li podria fer la llista a vostè... Ara vostè m'ha semblat que s'astorava molt: «I com pot arribar vostè a un acord amb la CUP!» Doncs vostè ha arribat a bastants acords amb la CUP. (*Aplaudiments.*) Sembla que hagin passat mil anys, i no han passat més de dos anys des de que vostè i al-

gunes ciutats que vostès governen les governen amb la CUP. Amb l'alcalde, per cert, de la qual hi tinc una bona relació; com la tinc amb l'alcalde de Martorell. I dic aquí lo que vaig dir a Martorell, amb l'alcalde al costat, en ocasió de posar la primera pedra d'una promoció d'habitatge públic. Vaig lloar i subratllar l'actitud de l'alcalde de Junts per Catalunya de Martorell. I vaig dir: «Més alcaldes com aquest en matèria d'habitatge.»

El president de la Generalitat de Catalunya tracta tots els alcaldes igual, siguin del partit polític que siguin. Són alcaldes perquè ho han decidit els ciutadans del seu municipi. I vaig posar en valor i vaig reconèixer la feina que fa Martorell en matèria d'habitatge públic, com la que fa Sabadell o com la que fa Barcelona, que crec que, en el rànquing, diguem-ne, d'habitatge, estan una mica per davant. Però m'és igual –m'és igual. Fa habitatge públic, sí, i el fa ben fet i ha desenvolupat un barri. L'única qüestió que vam convenir amb l'alcalde, el mateix que em va passar quan vaig anar a Viladecans a veure el barri nou que han fet, és que els barris aquests han tardat quinze anys a fer-se, i ara hauríem d'anar una mica més de pressa. No podem tardar quinze anys a fer això, o deu, és igual, però una mica més de pressa, perquè el país ho necessita amb més rapidesa. Però, efectivament, sí, l'alcalde de Martorell, com l'alcalde de Sabadell, com l'alcalde de Barcelona, com tants i tants, fan una bona política en matèria d'habitatge.

Ho he dit abans: una bona oposició ajuda a fer un bon govern. Jo estic obert a que el seu grup, fent honor a la seva tradició catalanista i al seu capteniment i al seu tarannà en la política catalana, pugui fer propostes constructives, si és el cas, en tot allò que no posin en contradicció ni posin en dubte els acords, que jo respectaré, d'investidura, que he signat amb els grups d'Esquerra Republicana i dels Comuns. Aquí està el president de la Generalitat i el meu Govern per atendre'ls.

Gràcies.

El president

Per a la contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, en representació del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Miri, president, vostè, quan va acceptar els seus acords d'investidura, va acceptar la manera que vostè volia governar aquesta legislatura: amb uns acord d'investidura que no eren de legislatura. Ja li vam dir que això no funcionaria; ja el vam avisar el dia de la investidura. El vam avisar al debat de política general de l'any passat. La responsabilitat d'accedir a la presidència de la Generalitat d'aquesta manera és únicament seva, de ningú més. Vostè va acceptar arribar amb aquests condicionants i d'aquesta manera. Hagués pogut arribar d'altres maneres. Vostè va voler arribar amb aquests condicionants.

I la realitat és que, per molta propaganda que faci i per molts recursos que es facin en campanyes, de que Catalunya lidera, del Govern de tothom i tota la propaganda que es gasten amb els diners dels catalans, la realitat és que vostè és un govern que no té pressupostos i que no sap si els presentarà. I així Catalunya no es posa en marxa. De la mateixa manera que vostè no té pressupostos, com l'Ajuntament de Barcelona, que no té pressupostos, com el Govern de l'Estat espanyol, que no tenen pressupostos. Això és marca del Partit Socialista. Quasi que podrien canviar el nom, dir: Partit Socialista sense pressupostos, que és la seva manera de governar (*aplaudiments*), a les tres institucions: a l'Ajuntament de Barcelona, al Govern de Catalunya i al Govern de l'Estat.

I sempre tenen una amnèsia –sempre té una amnèsia. Hi ha una part que no se'n recorden mai, que és la del dèficit fiscal, dels diners que paguen en impostos els catalans i les catalanes que se'n van a Madrid i que no tornen. I això és el que realment posa en risc l'ascensor social, el contracte social, que havia funcionat durant molts anys aquí a Catalunya. Perquè l'economia, les seves dades macroeconòmiques

poden créixer, però la realitat és que la gent té més problemes per arribar a final de mes, que el PIB *per capita* baixa, que la gent té salaris amb llocs de treball precaris, i és aquest el quid de la qüestió, i que els serveis públics no responen als impostos que paguen els ciutadans i les ciutadanes. I això és quelcom que a Catalunya no havia passat mai. I a això s'hi ha de fer front, perquè s'ha de fer front a la realitat del país, no ens podem amagar. I això és, molt, degut al dèficit fiscal, en no defensar els recursos que paguem en impostos, que se'n van i que no tornen i que no repercuteixen en les persones.

Miri, dues idees per acabar. La primera: vostè pot votar, escolti'm, a qui cregui oportú, i nosaltres no som ningú per dir-li com ha de fer les coses, és la seva responsabilitat i el seu capteniment. Nosaltres només l'advertim, que seguir els Comuns i els partits que defensen la política de decreixement i les ocupacions en matèria d'habitatge no és una bona solució per a Catalunya. Ja vam veure com va acabar, en els vuit anys d'Ada Colau, l'Ajuntament de Barcelona. No es deixi arrossegar per aquestes polítiques, president. N'hi hem presentat un munt; ens les han vetat totes, fins i tot els compareixents. I són les propostes que defensen els alcaldes com el de Martorell. I vostès no ens volen ni escoltar. I aquesta és la realitat d'aquest últim any. Potser a partir d'avui canvia, però aquesta és la realitat que hem vist durant aquest últim any.

I nosaltres votarem amb la CUP i amb els partits independentistes sempre que sigui necessari. I sap per quin motiu ho volem fer? Per defensar la independència de Catalunya (*aplaudiments*), que és el nostre motiu de ser com a Junts per Catalunya, un objectiu nacional.

Vostè parlava de Tarradellas. Parla molt de Tarradellas. Escolti'm, Tarradellas existia abans que hi hagués la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia. I va ser reconegut abans que no hi hagués Constitució espanyola, mitjançant un decret reial, a través del BOE, que reconeixia que hi havia una presidència a l'exili fruit de la repressió de molts anys de l'Estat espanyol. Aquesta és la realitat. Quan parli de Tarradellas, també recordi-se'n, d'aquesta repressió i aquesta voluntat de ser del poble de Catalunya, que durant molts anys, de forma molt precària, va estar a l'exili defensant les institucions de Catalunya.

I, finalment, Junts per Catalunya som una força responsable, disposada, amb propostes; les presentarem de forma detallada al debat de política, aquesta..., en forma de resolució. Veurem vostès què voten. Són propostes concretes, les hi he detallat, molts responsables. I vostès sembla que només se'n recorden de santa Bàrbara quan plou. Nosaltres sempre hi som en defensa de Catalunya i dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Molt bon dia a tothom. Gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, consellers... Pilar, benvinguda, ben tornada i moltíssimes gràcies.

Molt honorable president de la Generalitat, vostè presideix un govern que viu de renda. Fa un any, en el seu primer debat de política general, començava la meua intervenció dient-li que tenia un govern en minoria, que no podia implementar unilateralment el seu programa de govern i que havia d'acceptar que la seva presidència estaria condicionada per vint diputats independentistes. Avui, després d'un any de vida i de mandat del seu Govern, podem constatar que presideix un govern que viu de renda, que viu de l'herència del Govern republicà, del president aragonès, que tant van menystenir; que viu dels rèdits d'un acord d'investidura que, malgrat que li marquen un camí cap a un horitzó de benestar i de sobirania, no han acabat d'entendre, i

que viu d'un suposat prestigi que l'*statu quo* li va construir per tal de poder tenir un govern que no incomodés.

President, malgrat els seus esforços per vendre'ns projectes propis –ahir en vam tenir un clar exemple–, el seu Govern porta un any presentant iniciatives que són la culminació, la continuació o simples maquillatges de la feina que el Govern republicà va deixar encarrilada. President, el país vostè no l'ha posat pas en marxa, perquè el país ja estava en marxa. (*Aplaudiments.*) El risc ara és que vostès l'aturin. Un any –un any– anunciant polítiques públiques que responen als acords d'investidura i que, en el millor dels casos, estan pendents d'uns pressupostos que no arriben mai, o d'unes promeses que no es compleixen perquè no aconsegueixen fer complir els compromisos als seus companys de Ferraz. Un any intentant compensar la manca d'iniciativa amagant-se darrere d'una gran fallàcia, perquè ni estabilitat política, ni gestió eficient, ni normalització institucional.

President, no se m'enfadi, però vostè presideix un govern sense ànima, sense tremp, sense projecte propi, sense horitzó, sense majories, sense valentia i, en definitiva, sense ambició nacional ni social. I en els temps que corren no ens ho podem permetre. Catalunya no es pot permetre renunciar a un govern amb iniciativa política. No pot aspirar a tenir només una mera gestoria autonòmica, per molt que es digui i es vulgui excel·lir en la gestió. Perquè, encara que fos així –i, conseller Dalmau, no ho és, així–, ens quedàrem molt lluny del que necessitem.

Davant de la crisi, del multilateralisme i de la incapacitat de la comunitat internacional d'aturar barbàries com el genocidi a Gaza –i, sí, és un genocidi amb totes les lletres–; davant de l'ascens d'una extrema dreta i d'uns populismes que governen o estan a punt de fer-ho a cada vegada més països i que amenacen avui els drets i llibertats que tant ens han costat d'assolir; davant d'unes desigualtats cada vegada més sagnants, perquè, malgrat el creixement del PIB, no repartim aquesta prosperitat que vostè sempre en parla; davant de tot això, Catalunya no pot quedar-se impassible i sense iniciativa política. President, ha de liderar. Ha de fer de president de Catalunya i posar-se al capdavant d'aquelles iniciatives que ens permetin afrontar amb esperança un futur, que, a hores d'ara, se'ns presenta ple d'amenaques i incerteses.

Ha de passar de les paraules als fets i entendre que en la situació en la que ens trobem i en la que es troba vostè, amb només quaranta-dos diputats, això no ho podrà fer sol; que no podrà aplicar les seves receptes o el seu programa de manera unilateral. I sort en tenim, que això sigui així, perquè massa sovint sentim el seu Govern defensar propostes de dècades anteriors, quan no del segle passat, que no tenen en compte que ja van fracassar en el seu moment. President, conselleres, consellers, les desigualtats no s'arreglen allargant pistes de l'aeroport. Les andanes no es buiden posant ciment a cinturons viaris. L'accés a l'habitatge no se soluciona anunciant milers de pisos en producció o potencials. President, menys especulació i més rehabilitació i cessió dels pisos de la Sareb. (*Aplaudiments.*) I els atacs de la judicatura al català no s'aturen esperant i confiant en la resolució d'un Tribunal Constitucional, per molt progressista que ara es digui. L'infrafinançament dels serveis públics no es resol amb bones paraules amb aquells que no compleixen l'acordat, per molt que comparteixin militància partidista amb vostès.

President, li cal bastir un projecte compartit amb el conjunt del país. Li cal bastir consensos. Això és liderar, això és presidir el país. I nosaltres, des d'Esquerra Republicana, hi serem, com hi hem estat sempre. Hi serem si vostès compleixen amb l'acordat i ho fan efectiu. Hi serem ara des de l'oposició, i no posarem pals a les rodes quan es tracti de millorar la vida de la gent, com d'altres van fer quan nosaltres presidíem la Generalitat. No en tingui cap dubte, president: si cal, hi serem.

Però han d'entendre que el model socioeconòmic en el que vivim no només és i ha estat injust, sinó que està esgotat. En el que portem de mil·lenni, el món ja ha encadenat tres grans crisis econòmiques. Podem dir que hi ha, ja, un parell de generacions consecutives que només han conegut un món amb crisis econòmiques. I, de

totes aquestes crisis, dèiem que n'havíem après, especialment després de la covid, quan el món va viure confinat i aturat. On queden, president, aquelles promeses de sortir-ne més forts, amb un nou model social i econòmic on el bé comú fos la prioritat? O de superar un capitalisme depredador i inhumà?

Avui seguim tenint guerres per controlar els recursos naturals. Una, la d'Ucraïna, aquí al costat, però també moltes d'altres d'oblidades. La violència i l'emergència climàtica estan obligant milions de persones a fugir de casa seva, perquè se'ls espolia; perquè se'ls espolia el seu territori o senzillament perquè en el seu territori ja no hi poden viure. I després, quan arriben aquí, com els tractem? Avui hi ha guerres aranzelàries que castiguen els més dèbils i s'amenaça d'ocupar, de comprar o de controlar territoris per on passen les rutes comercials internacionals. Avui es fa més evident que mai que els conflictes armats tenen un rerefons econòmic i que aquest sistema neoliberal només pot sobreviure mantenint aquest nivell de destrucció i de desigualtat.

L'ascens de les forces d'extrema dreta, dels discursos d'odi i del feixisme en totes les seves formes en són la prova més evident. S'estan posant en dubte, avui, les bases de la democràcia, atacant fins i tot els drets humans més bàsics. I es limita i es desmantella l'estat del benestar, qüestionant-ne la solidaritat i la redistribució de la riquesa. I a casa nostra, president, aquest model caduc, cruel, injust i depredador és el règim del 78. Sabem, president, que vostè no comparteix aquesta idea, però ha d'entendre que voler superar aquest marc institucional no representa un atac a aquells que ho van donar tot, fins i tot la vida, per acabar amb el franquisme.

Avui, els que denunciem les mancances democràtiques d'aquest règim ja no som només els hereus polítics d'aquells que advertien que la prudència no ens faci traïdors, perquè aquest és un règim el pilar fonamental del qual, la monarquia, està empastifat per la corrupció i té fugit el seu cap de l'estat, que, per cert, està coronat per la Constitució; un règim, el del 78, que no va significar una ruptura, tal com es fa palès en l'evident fil de continuïtat en institucions com l'alta judicatura, els aparells de l'estat, la policia o l'exèrcit.

A l'Estat espanyol –i l'hi hem dit moltes vegades, president–, la corrupció és inherent al sistema institucional i s'ha normalitzat de manera alarmant. El bipartidisme del règim ha facilitat i facilita l'actuació sense escrúpols dels qui s'aprofiten dels càrrecs dins i fora de les administracions per robar i enriquir-se. Aquest règim, el del 78, ha permès la concentració de poder econòmic i polític en una casta empresarial representada a l'IBEX 35, molta de la qual ha sorgit de processos de privatitzacions de serveis públics i sempre ben a prop –ben a prop– dels responsables del BOE; un règim, el del 78, que ha reprimat les aspiracions democràtiques d'importants col·lectius, que ha renegat sempre de la seva plurinacionalitat i diversitat cultural i lingüística, i que ha perseguit amb violència els anhels de llibertat de les nacions que té tenallades.

Miri, en pocs dies celebrarem els cinquanta anys de la mort del dictador. Un seixanta per cent dels catalans i catalanes no havia nascut llavors, i només el disset per cent de la població que avui viu a Catalunya va poder votar la Constitució tres anys més tard. Afegeixi aquestes dades al que li deia abans i entengui no només la necessitat urgent i inajornable, sinó també l'oportunitat i el deure que tenim de superar aquest règim. Perquè, davant de l'ascens de l'extrema dreta –nascuda, per cert, de les seves entranyes–, només hi ha una recepta possible: drets, drets i més drets. Perquè en els drets tant individuals com col·lectius mai es va massa lluny –mai.

Qui ha anat més enllà és qui ha elaborat el discurs d'odi contra els col·lectius sencers i la violència política contra activistes, periodistes i qui planta cara a les institucions. Qui ha traspassat totes les línies vermelles és qui vol encendre els nostres carrers amb xenofòbia, racisme, antifeminisme, LGTBI-fòbia; qui incita a la violència, que ja no és només verbal, i també, sí, aquells que abracen cada vegada de manera

més desacomplexada les seves tàctiques, els seus discursos, el seu llenguatge i el seu programa. Tots aquests són els que han anat massa lluny. (*Aplaudiments.*)

I parlant de distàncies, president, nosaltres hem arribat menys lluny del que voldríem. Ara fa vuit anys vam estar molt a prop de tombar el règim amb un projecte alternatiu bastit des de l'independentisme. Paguem encara les conseqüències de no haver-lo pogut culminar. Però no defallirem. Davant del col·lapse social i polític i la frustració creixent, no podem caure en el tancament i el replegament essencialista. Tenim la responsabilitat i l'obligació de presentar un projecte il·lusionant, de futur, plural i compartit, inclusiu i democràtic.

Anna Cabré ens recorda que, si Catalunya basés la seva identitat en la sang, no quedarien ni catalans ni llengua catalana. Perquè hem estat i som barreja, i la immigració forma part del nostre sistema de reproducció. Un país el fa la seva gent, les persones, i és evident que no hi ha nació sense història, però tampoc sense voluntat de ser, sense un projecte de futur. I això és el que l'independentisme ha d'oferir: un projecte nacional en construcció permanent, plural i divers, on tothom hi sigui cridat i se'n senti part, vingui d'on vingui, parli la llengua que parli a casa, resi al déu que resi, si és que en resa a algun.

Candel ho deia als anys seixanta: «Els altres catalans no li lleven res a Catalunya, la reguen amb la seva suor. Això és engrandir-la. La terra és per a llaurar-la, per a construir-hi, per a edificar-hi. I ells ho fan. Les feines més dures són per a ells. No venen a buscar cap ganga. No ocupen càrrecs, ni representacions, ni gerències. Són peons, no alfils.» I en l'any del centenari del seu naixement aquestes paraules continuen més vigents que mai. Perquè el futur és a les nostres aules, als caus, als equips esportius dels nostres fills i filles i als parcs i les places, d'on sortiran les Ones, els Mohes, les Shàzares, els Kevins, les Lucías, els Nils, els Osvaldos i les Lis, els catalans i les catalanes que construiran el país de demà.

A nosaltres sempre ens trobaran aquí, en les raons que ens fan ser i que ens fan bregar per ser un país nacionalment lliure i socialment just. (*Aplaudiments.*) La nostra voluntat de ser un únic poble, cohesionat i divers, ens ha donat la força necessària per sobreviure com a nació, amb una llengua, la catalana, que, lluny de ser un problema, és la columna vertebral de la nació, però sobretot n'és la principal eina de cohesió i de sentir-nos part d'una mateixa comunitat.

Per això, en la defensa del català no hi caben ni les renúncies, ni les excuses, ni les posicions tèbies. El catalanisme ho va entendre fa temps, oferint un projecte nacional inclusiu, capaç d'incorporar, d'una manera excepcional i única al món, persones nouvingudes. Trencar aquest fil històric és la via més ràpida per desfer el catalanisme i posar en risc el futur del país per convertir-nos en una minoria nacional. Perquè no hi ha res més lluny de la Catalunya lliure que la Catalunya pura. No ens equivoquem. (*Aplaudiments.*)

Cal no oblidar que si avui som encara nació és precisament gràcies a aquesta capacitat de compartir un projecte comú, que no és tancat ni acabat, sinó que és viu, obert, dinàmic, inclusiu, compartit, lligat sempre a les llibertats i a la democràcia i basat en la voluntat de formar-ne part. Aquesta és la societat que nosaltres volem, el país pel qual treballem i lluitem, cohesionat, amb justícia social, sense discriminacions, contraposant a l'immobilisme de qui ostenta el poder propostes de futur rupturistes, transformadores, com va intentar fer, la passada legislatura, el Govern republicà de Pere Aragonès. Davant de la por, president, tenim la responsabilitat de construir esperança. L'esperança d'un món millor, sense odis, sense racisme, sense discriminacions, carregat d'humanitat, sense fam, sense misèries i ple, ple a vessar de llibertats.

D'ençà les darreres eleccions, l'independentisme no té la majoria parlamentària de la que havia gaudit les legislatures anteriors. I malgrat tot, l'independentisme, i més concretament Esquerra, és qui segueix marcant l'agenda política d'aquest país. Els grans temes: nou finançament, traspàs de rodalies, el català, l'amnistia, la reso-

lució del conflicte polític. Això és així perquè nosaltres, amb independència de la força que les urnes ens donin, tenim un projecte clar i sempre posem els interessos del país al davant.

Per això, president, ara fa un any, i davant de la nova realitat que havia sorgit de les urnes, els vàrem proposar un acord d'investidura que implicava un marc d'acció política capaç d'aconseguir avenços reals en la sobirania política, social i nacional de Catalunya. Aquest, president, va ser el marc que li vam proposar: la resolució del conflicte polític en base als avenços tangibles en sobirania. No era ni és el seu marc, ho sabem, però aquesta va ser i és justament la força dels diputats i diputades d'Esquerra Republicana, aquesta força que estem exercint allà on els nostres vots són necessaris.

Històricament, ha estat el catalanisme i, les darreres dècades, l'independentisme, qui ha liderat les propostes polítiques transformadores de la nostra societat, sempre enllaçant el benestar de la ciutadania amb els seus anhels de llibertat. Ho vam fer proposant una sortida il·lusionadora i carregada d'esperança durant la crisi financera del 2010, dibuixant una transformació social, econòmica, política i institucional que només va poder ser contestada i escapçada amb una duríssima repressió que encara avui patim.

Però ens cal tornar a fer créixer aquesta esperança que encara avui batega. Per això, apellem a aquesta tradició de lideratge social de l'independentisme i fem una crida a tots els demòcrates a sumar-se a les propostes d'avenços de sobirania social i nacional que fem des d'Esquerra. Perquè nosaltres, ho saben, no entenem la lluita d'alliberament nacional del nostre país sense la seva justícia social. Són lluites indistingibles l'una de l'altra. Nosaltres volem i treballem perquè l'independentisme torni a erigir-se amb el lideratge polític del país de manera desacomplexada.

I entenem que això a vostè, senyor president, no li acabi de fer el pes, però ha d'acceptar que vostè va accedir a la seva presidència signant uns acords que responien a aquesta voluntat política. El vam reptar; el vam reptar a fer-se mereixedor de la nostra confiança. Sap que la militància d'Esquerra Republicana va avalar de manera ajustada la seva investidura i ho va fer amb aquell estret marge, no pel contingut de l'acord en sí, sinó per la raonable desconfiança sobre el seu compliment. Per això, vam parlar d'oposició vigilant i exigent. Per això, vam expressar-li la idea de complir per seguir pactant.

Fa poc més d'un any que vostès governen. En aquest temps, president, han tingut marge per donar compliment a tot allò que vam pactar i, de fet, s'han fet passes endavant en alguns compromisos acordats, malgrat que massa sovint aquestes passes les han fet arrossegant els peus. Segurament em respondrà, com va fer ahir, com ha fet ara, que tenim la seva paraula; però amb bones paraules, president, no n'hi haurà prou, sinó que caldrà que els objectius s'assoleixin. Governar de renda, president, és un problema quan la renda s'acaba. Tots som conscients, i vostè el primer, que els acords que Esquerra Republicana ha arribat amb governs socialistes són bons per al conjunt de la ciutadania, perquè, a més de suposar importants salts endavant en sobirania política, el seu compliment anirà en benefici del benestar i de la cohesió social del país.

Per tant, president, davant la situació d'emergència social, econòmica i democràtica que vivim, que els acords siguin implementats hauria de ser una prioritat absoluta per al seu Govern i per a vostè mateix. Perquè, president, se li acaba el temps. Podem dir, de fet, que està en temps de descompte. I per molt que s'hi esforcí, per molt que s'hi esforcí a voler exhibir un govern i un lideratge forts, la realitat és una altra, president. No té pressupostos, ha de retirar projectes de llei del Parlament perquè no els pot aprovar per manca de diàleg. No aconsegueix els consensos, aquests consensos amplis que aquest país necessita, i només disposa de majories consolidades per fer efectius els acords d'investidura.

Anem a pams, president. No té pressupostos ni té una negociació pressupostària oberta, almenys amb Esquerra Republicana. I no té ni una cosa ni una altra senzillament perquè encara no s'ha complert un dels principals acords que vam signar, el del finançament singular; l'acord que va permetre, després de dures negociacions amb vostès i el PSOE, iniciar el seu mandat, i el compliment del qual és el que fixarà, a curt termini, l'esdevenir de la legislatura. L'hi tornem a dir: sense aquest nou finançament, Esquerra no s'asseurà a iniciar cap negociació sobre pressupostos, ni aquí ni a Madrid.

I miri, potser ja no els volen o pensen que són impossibles d'aprovar. De fet, diria que tothom dona per descomptat que no n'hi haurà. Però, i aquí, president? Vostè sempre ha defensat la necessitat de tenir-ne –ahir mateix ho feia–; no només, suposo, per qüestions, diguem-ne, de gestió administrativa, sinó perquè sempre ha lligat la seva presidència a una imatge d'estabilitat i previsibilitat, allò que tant agrada a l'establishment. I nosaltres hem posat el finançament singular com a condició absolutament innegociable per parlar de pressupostos per al 2026 no per un caprici partidista; ho fem només perquè estem convençuts que, sense el finançament que mereix Catalunya, donar resposta a tots els reptes que tenim i a tot allò que vostè va anunciar ahir és senzillament una quimera.

Catalunya genera els recursos suficients per, ben gestionats, tenir uns serveis públics robustos i unes infraestructures que garanteixin el benestar, la vida digna i la cohesió social i territorial que necessitem per a la població actual i la que tinguem en el futur. Per aturar els missatges destructius provinents de l'extrema dreta i davant de les tensions que patim en habitatge, en transport, en salut, en els serveis públics, la cohesió social, president, és el camí més directe i efectiu. Per això, la prioritat avui ha de ser garantir la qualitat de vida. I això passa a Catalunya per disposar dels recursos que generem. Aquí és on justament rau el nucli de la resposta que hem de donar als missatges racistes, classistes i de l'odi i de la por. Sabem que les desigualtats aplanen el camí al feixisme, però és el model econòmic i polític qui ens porta la misèria, no pas les persones, ni el seu nombre, ni molt menys el seu origen.

Per combatre aquestes desigualtats a casa nostra, ens cal poder gestionar els recursos que generem, canviar el nostre model productiu i transformar el nostre ecosistema econòmic per tal de generar entorns d'oportunitats reals d'inclusió, d'arrelament, de cultura, de prosperitat, de civisme i de convivència, i deixar, president, de generar exclusió social, economia submergida, explotació laboral, salaris baixos i abocar cada dia més persones a la pobresa i a la marginalitat. Per això, és fonamental el finançament singular que proposem i que vostès i el PSOE van acceptar, per justícia social i per sobirania nacional. D'aquí la nostra insistència, president.

D'aquí la nostra crida també al conjunt de les forces democràtiques d'aquesta cambra per fer possible aquest nou finançament, un sistema basat en els criteris que regeixen el concert econòmic. I aquesta serà la tercera oportunitat de poder-ho aconseguir –aquesta vegada no hauria de fallar ningú–, perquè existeix una majoria com existia el 2005 per fer-ho possible. I si tothom és generós i pensa només en els interessos de la ciutadania, ho podrem aconseguir. Ens hem de conjurar per no decebre les expectatives que té el país, per defensar plegats el que és just –just– i per exigir-ho.

I, president, a vostè li demanem més fets que no paraules. Avui el PSC –es recordava abans– és el partit català amb més diputats a Madrid. Avui, el pes que té el seu partit al Govern espanyol és determinant. Avui, vostè té una capacitat d'influència allà que no havia tingut segurament cap membre del PSC en les darreres dècades. Doncs no s'amagui darrere l'excusa que no li fan prou cas, que la vicepresidenta i candidata a Andalusia no vol i que està tancada en banda, perquè vostè té la responsabilitat i la força necessàries per fer efectiu aquest acord, aquest acord al que vam arribar. Deixi de fer de portaveu del PSOE i defensi els interessos del país i de la seva gent.

Li recordava també que la seva imatge d'estabilitat coixejava perquè aquest any s'han trobat havent de retirar projectes que portaven aquí al Parlament, havent de buscar suports de darrera hora per aprovar les seves iniciatives. Crec –i no s'ho prengui malament– que hauria de recordar als seus membres del seu Govern que no disposen de les majories necessàries per tirar endavant el seu programa. Els toca negociar, ser realment generosos i humils a l'hora de fer-ho i prioritzar, conseller Dalmau, els projectes dels quals sí que tenen majories per tirar endavant: el finançament singular, el traspàs integral de rodalies, la nova governança aeroportuària, la defensa del català i garantir-ne el seu aprenentatge, un pacte de rendes per implementar un salari mínim català, la gratuïtat dels menjadors escolars i de les activitats extraescolars i un pacte de país per a la convivència, la cohesió i la vida digna. Aprofitin aquestes majories, sumin-se a aquests consensos de país que nosaltres presentarem com a propostes de resolució en aquest debat de política general. President, li demanem que no es limiti a gestionar, que no es limiti a gestionar el que té, sinó que s'atreveixi a imaginar el que encara no tenim. (*Aplaudiments.*)

I vaig acabant. El que no tenim, president, és normalitat. President, per molt que s'esforci en negar-ho la normalització de la vida política i institucional de Catalunya és lluny de ser una realitat. Per això, a més del llistat de compromisos i accions concrets a tirar endavant que li acabo de recordar, és fonamental que encari, d'una vegada per totes, la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol. El primer punt de l'acord per a la seva investidura era justament aquest. Quedava clar i es reconeixia que el país viu immers en un conflicte polític i que construir-ne una solució, que havia de ser referendada per la ciutadania –i això és literal–, era el primer compromís que s'adquiria.

Per què insistim, president, que continua existint ben viu el conflicte polític? Doncs perquè encara hi ha tribunals prevaricadors que es neguen a aplicar la llei d'amnistia. Perquè la repressió continua en forma d'espionatge tecnològic i infiltracions policials. Perquè el nostre autogovern és limitat, atacat i escapat, perquè tenim un Estatut impugnat i retallat i un sistema de finançament caducat de fa més de dotze anys. Perquè patim unes infraestructures segrestades i abandonades. I perquè el català i la nostra cultura són encara avui perseguides políticament i judicialment. Catalunya, doncs, no està normalitzada, senzillament perquè el conflicte polític amb l'Estat espanyol segueix ben vigent, i fins que aquest no desaparegui, la normalitat no existirà.

No vulgui passar pàgina i assumeixi que, mentre els catalans i les catalanes no puguem decidir el futur polític del país democràticament votant, el conflicte polític persistirà. Aquesta, president, no era pas una legislatura del «qui dia passa, any empeny». No ho era pel moment històric que li he dit abans que estem vivint, i perquè, si ho fos, Esquerra Republicana no hi seria. Ja els ho vam dir: per nosaltres ara tocava iniciar la segona fase del procés de negociació que havíem iniciat anys abans. La nostra condició per iniciar aquesta legislatura passava per presentar una proposta democràtica per resoldre el conflicte polític, donant la veu al conjunt de la ciutadania i per avançar en sobirania social i nacional.

Recordem que avui, aquí en aquest Parlament, segueix existint una majoria amplíssima a favor d'aquests dos objectius. Cadascú els anomena amb el seu propi accent, però que a Catalunya existeix un consens molt ampli al voltant de la necessitat de resolució democràtica del conflicte polític i d'avançar cap a cotes més altes de sobirania és una evidència que ningú pot negar. Per nosaltres, ja ho saben, la solució és molt senzilla: la independència. Toca posar sobre la taula la seva i debatre-les totes, en igualtat de condicions, sense límits ni exclusions.

En un moment on les relacions de poder i el paper de les institucions s'estan redefinint a escala global, debatre i arribar a un acord sobre el futur polític de Catalunya és ara més oportú que mai i més necessari que mai. Li deia abans que s'albiren temps foscos, si no reaccionem. A la por, hem de contraposar l'esperança. I què hi

ha de més esperançador que construir plegats el país on hem de viure? Què hi ha de més cohesionador per a una societat que decidir conjuntament quin camí ha d'emprendre? Perquè el nostre és un projecte que no pregunta a la gent d'on ve, sinó on vol anar. (*Aplaudiments.*)

Recuperem l'autoestima. Recuperem l'autoestima i reivindiquem també aquelles batalles que hem guanyat, perquè n'hem guanyat moltes. Per això avui podem ser aquí i dir que som una nació. Recuperem l'orgull de país capdavanter i obrim un debat serè i rigorós per escometre les noves batalles que hem de lliurar interpellant les grans majories i donem la veu a tots els catalans i catalanes perquè amb el seu vot decideixin democràticament el futur de Catalunya. Som una societat plural i diversa, també en les expressions polítiques i civils, però a Catalunya les demandes col·lectives que gaudeixen d'un ampli consens són defensades transversalment per la immensa majoria de les entitats i organitzacions de la societat civil i política. Ho vam veure aquest cap de setmana. I quan això passa, les mobilitzacions mouen agendes i aconseguen sacsejar el tauler de joc polític.

Aquesta transversalitat, aquesta unitat de les forces polítiques democràtiques amb les entitats i la societat civil va permetre, per exemple, l'Assemblea de Catalunya, un instrument únic a l'Estat, que només es va produir aquí. Si al final de la Dictadura va poder existir un consens tan ampli per exigir l'amnistia, les llibertats democràtiques, la coordinació en la lluita de tots els pobles peninsulars i la defensa, sí, la defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació; si es va assolir una unitat d'acció entre formacions que defensaven models del tot oposats d'organització socioeconòmica i institucional, per quina raó no podem fer ara el mateix?

Recuperem, doncs, l'esperit que era capaç d'oferir una esperança de regeneració política i social, i que l'oferia des del convenciment democràtic on cabia tothom.

Nosaltres, president, apellem al conjunt de la societat civil, al conjunt de les forces polítiques democràtiques, i fem una crida a mobilitzar-nos i exigir assolir una entesa nacional per a la resolució del conflicte polític i per avançar en sobirania nacional i social per a Catalunya; cadascú amb la seva visió, amb els seus accents, amb els seus plantejaments, però amb la generositat de trobar els punts de consens mínims que ens permetin avenços útils per al país.

Tenim les majories polítiques i socials per aconseguir-ho. No té sentit que no ho fem. Aprofitem, doncs, l'oportunitat que tenim ara per construir plegats un futur carregat d'esperança i aconseguir per fi un país lliure, sense desigualtats i amb justícia per a tothom.

Moltes gràcies i visca Catalunya lliure!

El president

Per respondre al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president del Parlament, senyor Jové... M'he esforçat sempre, i si no ho he assolit, doncs vol dir que no ho he fet prou bé, en ser escrupolosament respectuós amb els governs anteriors i en particular amb el Govern del president Aragonès. En multitud d'ocasions, com sempre passa, quan he hagut d'anar a posades de primera pedra o inauguracions d'obres que provenien del Govern anterior –per exemple, les Tres Xemeneies, no?, el projecte de les Tres Xemeneies–, he reconegut explícitament que era feina del Govern anterior i que el mèrit, si és que es pot dir així, nostre era donar-hi continuïtat. I ho torno a reiterar aquí –i ho torno a reiterar aquí.

És sempre així en una democràcia: continues, en un cert sentit, l'obra dels teus antecessors. I crec que, almenys tal com jo entenc la política, es tracta de reconèixer els mèrits que hi han hagut i es tracta de posar-ho en valor. No soc gens partidari d'aquest adamisme polític d'«arribo jo i ho arreglo tot» i «me'n vaig jo i s'espatlla tot». No en soc gens partidari, eh? –gens. I intento que això es traslladi a les meves,

diguem-ne, expressions públiques. I també ho dic aquí. Per tant, si en algun moment de la meua intervenció d'ahir, que jo crec que vaig traslladar que crec que a Catalunya s'ha posat en marxa i crec que hem anat bé..., si en algun moment vostè va sentir, vostè o el seu grup van sentir que era una..., no era això –no era això.

És més, reconec –i ho he fet– mèrits significatius del seu grup. Per exemple, 260 milions d'euros en inversió en recerca i innovació que s'han activat. Va ser un acord a què van arribar vostès –i ho he dit–, i em toca gestionar-lo a mi. O, per exemple, en matèria del FLA. El deute públic de Catalunya està un trenta per cent..., al voltant, em sembla que una mica per sota del trenta per cent del PIB. Si va endavant lo del FLA, que va ser un acord que van fer vostès... Per tant, reconec les aportacions que vostès han fet en aquest sentit; no les nego, les reconec i no en tinc cap inconvenient. I això és la política.

Dos, nosaltres tenim projectes polítics diferents, el seu grup i el meu. Vostès creuen que el millor per a Catalunya és un horitzó d'independència; jo penso que no. Jo penso que és un horitzó federal en una Espanya plural i diversa; el conjunt d'Europa crec que té també un horitzó federal. Crec que el mèrit..., i vostès són un soci exigent, no són còmodes. No se m'ofengui, tampoc. No és còmode. Vostès són molt persistents. Estan sempre..., és lo que han de fer, jo això ho entenc. Si a mi em diuen: «És còmode?» No, però és la política d'avui –és la política d'avui. La política d'avui és això, és arribar a acords.

I crec que aquest és el mèrit i el missatge positiu que té. Gent amb plantejaments molt diferents, formacions polítiques amb partits molt diferents, sobre com ha de ser Catalunya, posem per cas, d'aquí a quinze o vint anys, tenim capacitat en un moment molt determinat de posar-nos d'acord, perquè hi han coses en què sí que estem d'acord. Per exemple, en que l'economia funciona, però hi ha molt camí de recorre-gut perquè, via polítiques públiques, doncs es reparteixi la prosperitat que l'economia genera. Per això tots dos som formacions d'esquerra, amb plantejaments també, amb matisos, a vegades importants, diferents, però ens situem en la bancada progressista. I aquí estem d'acord. I aquí hem trobat punts importants de coincidència.

O, per exemple, en dibuixar un món ple de canvis i amb algunes qüestions a les que hem d'estar molt atents. Vostè hi ha fet referència, jo hi vaig fer referència ahir, i crec que aquí ens podem trobar, podem trobar molts punts de coincidència. O, per exemple, tota la defensa que ha fet vostè dels drets individuals, o la defensa, amb aquesta cita que ha fet de l'Anna Cabré, de que, en fi, si miréssim la sang i la identitat es basés en la sang, doncs..., en fi. En això estem d'acord. I penso que això és rellevant –penso que això és rellevant–, perquè cap a on va el món, en fi, obligarà a que tinguem idees molt clares. I crec que vostès les tenen i nosaltres també en aquesta qüestió.

M'ha agradat també, particularment, tota la referència que ha fet vostè a l'esperança i a la por. Jo també soc d'aquest parer i ahir vaig expressar-ho. Ho he expressat aquestes darreres tres setmanes en diferents ocasions. El món canvia, canvia molt ràpid. No podem tenir una actitud poruga. Hem de ser realistes i saber que, efectivament, hi ha coses que estan passant que són preocupants, però hem de tenir una actitud optimista i esperançada, i posar també en valor els mèrits que hem aconseguit.

I, sobretot, en aquest context –sobretot, en aquest context–, defensar les institucions, que són de tots. Perquè hi ha projectes..., posicions polítiques –no sé si poden qualificar-se de projectes, posicions polítiques– que el que intenten és que no vagi res bé, entrebancar les institucions. I per això és important –aquí jo sí que tinc una actitud molt explícita–, crec, doncs demostrar que les institucions funcionen. Que és gràcies a les institucions que tenim, que tenim una sanitat pública –que pot millorar, però que déu-n'hi-do com funciona–; que tenim una educació que té recorregut, però que la tenim; tenim unes pensions que..., però que tenim unes pensions; que tenim una administració que quan hi ha una emergència climàtica sap respondre. Institucions que funcionen. Hi ha gent que vol que això no funcioni i que venen amb

allò de que «el poble salva el poble»..., no. Jo crec que aquí també ens podem trobar, i per això és important. I aquí estem tots cridats a fer-ho, a mantenir, a treballar, pel bon funcionament de les institucions.

Aquests són punts de coincidència. Hi ha punts, com he dit, de discrepància. Per exemple, la referència que vostè ha fet al règim del 78 i abans a la independència. Bé, jo no nego que les coses no estan escrites amb pedra picada i que hi ha moments que s'han d'adaptar; a això estic obert. Però també crec que hi ha..., el recorregut que hem fet Catalunya i Espanya i Europa aquests darrers quaranta anys, déu-n'hi-do, és un recorregut positiu. Quantes parts, quants països del món el voldrien haver fet, amb totes les mancances que vostè vulgui, no? (Aplaudiments.)

Pressupostos i finançament. Ho vaig dir ahir i ho reitero avui: nosaltres vam arribar a un acord amb vostès en matèria de finançament singular. Ho vaig dir ahir: és un acord troncal. Sé que per a vostès és un acord troncal; també ho és per a mi i per al meu Govern. Sabem tots que no és un acord senzill. Jo no hagués fet aquest acord si no arriba a ser perquè ens vam haver d'entendre amb vostès. He dit bastantes vegades públicament com ho hagués fet. Va ser un punt de trobada. Jo hi estic compromès, en això. I hi estic treballant i hi estem treballant.

I el Govern d'Espanya hi està compromès i hi està treballant, tocant de peus a terra, fent les coses ben fetes, perquè Catalunya, efectivament, pugui tenir un finançament sense buscar cap privilegi; també ho he dit sempre públicament, perquè la gent en diu de l'alçada d'un campanar amb relació a tot, però en particular al finançament. Mai m'ha demanat..., el seu grup polític mai m'ha demanat privilegis, mai m'ha negat la solidaritat, mai, en cap discussió en la que jo hagi participat. Ha demanat un finançament just per a Catalunya. I en això estem d'acord. I ha demanat autonomia per poder gestionar i recaptar els impostos. I en això estem d'acord. I això és el que estem treballant.

I en matèria de pressupostos, ja ho he dit, escolti'm, sé que va vinculat, sé que per a vostès, diguem-ne, una cosa és l'altra. Jo també podria dir: «Escolti'm, crec...» Miri, tinc aquí un balanç, que vaig demanar que em fes el secretari del Govern, de com va el compliment dels acords d'investidura que tenim amb vostès. Bé, són cinc fulls, departament a departament. Hi ha un avançament crec que notable; és a dir, crec que podria jo aquí llegir-li... No està tot complet, portem un any de legislatura, però déu-n'hi-do com hem avançat en els acords. Ara, aquest que vostè menciona és troncal. Bé, en això estem eh? I espero que en matèria de pressupost també puguem arribar a acords pel bé de Catalunya.

No crec que se'm pugui dir, ni a mi ni al meu grup, que haguem posat en risc l'estabilitat de cap govern en cap moment; però d'això no en vull dir massa més. No crec que se'm pugui dir ni a mi ni al meu grup, això. Però d'això no en vull dir massa més, perquè és passat i mirem de mirar..., crec que tots hem de mirar endavant.

He reconegut que a Catalunya hi ha un conflicte polític; per descomptat que sí. Crec que també estem d'acord en que els conflictes polítics es resolent políticament. I, en aquest sentit, crec que també el meu grup ha fet posicionaments clars en aquest sentit i ha votat en coherència amb això.

D'habitatge. M'ha parlat... Jo crec que aquí també tenim posicions coincidents. M'ha parlat de la Sareb, en el context de dir-me «home, vostè exigeixi més». Jo, en fi, amb el Govern d'Espanya opto per una actitud, i amb totes les administracions, de col·laboració, de lleialtat institucional. Però ja ho he dit abans, és a dir, que ningú es confongui, sé el que em toca fer i sé el que he de fer, i tinc el meu estil de fer-ho, que pot agradar més o pot agradar menys, pot ser més efectiu o menys efectiu.

Però, miri, m'ha mencionat la Sareb. Deixi'm anunciar-li que hem arribat a un acord, ahir, amb la Sareb –ahir. No sé si és des d'un punt de vista comunicatiu el més encertat fer-ho en la rèplica al seu grup o... Però ho faig, perquè és un tema que treballem de fa molt temps. I vostè l'ha mencionat, és el primer que l'ha mencionat, i li responc a vostè. Ahir vam arribar a un acord per signar un protocol. La consellera

me'n va informar pràcticament dos minuts abans de que entrés a fer la meua intervenció i per això no ho vaig incorporar. Perquè, a més a més, no ho signarem fins no sé si la setmana que ve o l'altre; intentarem buscar agenda.

És un acord important per gestionar els actius del SEPES, un protocol que signarem amb el Ministeri de d'Habitatge i Agenda Urbana, amb els SEPES, que és l'hereu, diguem-ne, del Sareb i el departament de la Generalitat de Catalunya.

Què farem? Gestionarem tot el patrimoni que té a Catalunya el SEPES. Són uns 13.000 habitatges i uns 300 solars. Els gestionarem un període de quatre anys, prorrogable a quatre anys més, per posar-los..., els solars incorporar-los al registre de solars. Ahir vaig parlar de cent setanta. Aquí estem parlant de tres-cents. Ara haurem de treure el llapis fi i veure quin tipus de solar són, no? Bé, és un pas més en matèria d'habitatge. *(Aplaudiments.)*

Jo ahir vaig dir que amb aquesta qüestió, que sé que també vostès hi havien treballat, i en reconec el mèrit, bé, doncs en recollim fruits. No busquin en mi postures adamistes –no vinc d'aquí, eh?– ni que negui mèrits a qui els hagi treballat –sé que hi han treballat també altres grups. Bé, la consellera els hi donarà a tots vostès els detalls més precisos. Jo faig un anunci, diguem-ne, si m'ho permeten, més en gèneric.

Però anava a dir que en matèria d'habitatge no podem deixar res per fer –res. Jo ja ho he dit, sé que a alguns sectors de la societat catalana això no els agrada i s'inquieten una mica: hem d'intervenir al mercat quan el mercat no funciona, i en matèria d'habitatge no funciona. Hem de fer-ho tot, i, en aquest cas, posar aquest instrument també al servei de les polítiques d'habitatge.

Jo crec que tal com va el món..., i amb això acabaria. Crec que tal com van les coses, mirem Europa, mirem França, mirem Alemanya, mirem Polònia, mirem els països bàltics, mirem els Estats Units... Tal com va el món, hem de fer tots un esforç –i aquí em sento amb capacitat de trobar punts en comú amb el seu grup polític– de fer una defensa molt aferrissada de les institucions i de la democràcia i dels drets humans –molt aferrissada–, respectant-nos les diferències, que hi són, i importants –no ho nego. Ser capaços, en això, d'estar d'acord. Crec que, a més a més, és extensible a molts altres grups d'aquesta cambra. No ho vull fer servir com a coartada per al meu Govern, no. Vostè ha dit: «Ha perdut vostè votacions aquí.» Sí. I en perdre més, i tampoc en vull fer un drama. És l'expressió de la pluralitat. El meu Govern s'esforça en portar decrets, iniciatives al Parlament que estiguin consensuades perquè puguin sortir. I a vegades, doncs, no passa així. I a l'últim moment hi ha grups que decideixen –i tenen tota la legitimitat per fer-ho– que, per raons sobrevingudes o pel que sigui, no ho fan. Bé, doncs això és el que és. El meu Govern és un govern en minoria –això ho tinc assumit des del primer dia–, i és un estímul per arribar a acords amb tothom. Per tant, això pot passar. Ara, en qüestions de defensa de les institucions i de la defensa, hi insisteixo, de la democràcia, dels drets de les persones, els drets humans de la pluralitat d'una societat, crec que aquí podem trobar punts en comú.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. Moltes gràcies, president Illa, per les seves respostes, pel to i per les formes, com sempre. Però, miri, des d'Esquerra gosem dir-li que no comparim l'esperit d'algunes de les seves afirmacions. Em centraré en tres només, d'acord?, ara. Intentaré ser una mica ordenat.

A veure, la idea aquesta del Govern que viu de renda, que vostè justificava ara i demanava disculpes –en parlarem. Del règim del 78, que cada cop que en parlem es regiren i arrenca algun aplaudiment quan el defensa. I aquesta contraposició que fa

vostè entre *collaborar versus* confrontar, aquest estil de fer política –també en parlar.

Va, anem per passos. Un govern que viu de renda. L'hi he dit a l'inici de la meua intervenció, sí. Crec que és evident. Vostè ha fet un llistat ara de coses, agraint la feina feta pel Govern republicà de Pere Aragonès. Vostè viu de renda, de la feina feta pel Govern republicà i dels acords d'investidura. Ha parlat, per exemple, del FLA. Li anirà molt bé, el FLA, alliberem molts recursos. I ara parlava, per exemple, de la Sareb. Deixi'm fer un parèntesi en això. Ens mirarem aquest acord que diu que han assolit avui. Fa molt temps que hi batellem, nosaltres, en això, bastant en solitari. I vostès no hi han estat mai massa d'acord. No ho gestionin; que ens traspassin directament la propietat. Ja ho gestionarem amb la propietat. Però benvinguts siguin. Si venen a les nostres, benvinguts siguin. En política d'habitatge, han vingut a les nostres molt sovint. Per exemple, aquesta expressió que fa servir vostè ara de que si el mercat no funciona s'ha d'intervenir... Hem suat molt, eh? –hem suat molt. La passada legislatura, no hi havia manera que ho entenguessin. Però, bé, benvinguts.

Però, miri, mentre ahir vostè enumerava el que estava fent el seu Govern, no?, els diputats i diputades d'Esquerra Republicana, alguns exconsellers i conselleres, m'anaven enviant missatges i dient-me: «Tot això que està dient ho vam fer nosaltres. Vam deixar-ho enllestit. Estava a punt de sortir.» Tots m'ho deien. Podria fer un llistat ara. Li faré un altre llistat. Però és que, abans, una cosa: tots m'ho deien, excepte en les polítiques feministes, tu, ben curiós. Perquè han tret la visibilitat i la potència que tenien aquestes polítiques. No s'apunti a la contrareacció. No hem anat massa lluny en polítiques feministes i antiracistes, no. En aquest departament no cal que innovin. I, si us plau, no tirin enrere i tornin-li a donar la visibilitat que li correspon. (*Aplaudiments.*)

Vostès venen una estabilitat que no existeix, i es vanta de poder aprovar un seguit de lleis que el Govern Aragonès no podia aprovar; potser vostè no tant, perquè té unes altres formes, però els seus consellers. Però el Govern Aragonès no les podia aprovar no pel seu contingut, sinó per una oposició, en el seu moment, irresponsable que feia la «sociovergència». I aquesta legislatura n'és una prova fefaent. Ho veiem dia sí i dia també quan arriben les lleis treballades i impulsades per Esquerra Republicana, que ara sí que tiren endavant: el cost de l'acció exterior, la llei per retirar la catifa vermella al Hard Rock, l'erradicació de l'amiant al nostre país, l'estatut dels municipis rurals, l'agència integrada social i sanitària, la llei de memòria democràtica, la llei de la Filmoteca, el codi de finances, la llei de modificació dels horaris comercials, la llei d'instruments per a la provisió del sistema públic de seguretat social, les sindicatures locals, el sensellarisme, el tercer sector. Encara que s'aprovin en aquesta legislatura, totes aquestes lleis porten el segell d'Esquerra Republicana, són lleis d'Esquerra, amb la marca Esquerra i amb la marca Republicana. Això és viure de renda. (*Aplaudiments.*) I, per darrera vegada, malgrat que vostè ha fet un propòsit d'esmena: vostè no ha posat Catalunya en marxa, el seu Govern no ha posat Catalunya en marxa. Vostès ja es van trobar Catalunya en moviment, i el risc ara és que vostès l'aturin, o pitjor: que la facin descarrilar, com passa amb Renfe.

El segon tema, el règim del 78. Miri, president, és evident que aquest règim està podrit i és corrupte. Posin-s'hi com vulguin. No ho neguin. Si vostès mateixos ara estan fent servir aquells termes que fins ara, fins fa poc, només feien servir els independentistes en aquesta cambra. Parlen de persecució judicial, de *lawfare*, de causa general. Ja l'hi he dit: que nosaltres vulguem superar el règim del 78 no és un atac a qui ha fet tot el possible, al seu dia, per derrocar-lo, ni molt menys, però ja toca. Ho hem d'assumir; ho han d'assumir o no se'n sortiran, no se'n sortirà el país.

Miri, per fer una referència a una dada que vostè va donar ahir, que se'n vantava. Ens parlava de les empreses que ara tornen. Sap quantes d'aquestes empreses van marxar al seu dia, van canviar la seva seva social perquè van rebre trucades del rei? Sap quantes? Per cert, el rei –ja l'hi he dit abans–, que és l'hereu corrupte coronat per

la Constitució del 78. I un altre exemple: la putrefacció del règim, la judicatura, que ara diuen que la volen reformar. És impresentable que aquest règim empari jutges retrògrads i prevaricadors, quan no directament autoritaris i franquistes. Com pot ser que un tribunal es negui a aplicar una llei com la llei d'amnistia i que no passi absolutament res? Perquè si això, president, no és influir en la vida política, ja em dirà què ho és. Vostè va guanyar unes eleccions, però hi va haver líders polítics que no es van poder presentar perquè no s'aplicava la llei d'amnistia, i d'altres que avui no poden seure en els seus escons perquè hi ha un tribunal que prevaricava i que prevarica. (*Aplaudiments.*)

I fa dos dies, sense anar més lluny, vam conèixer que un altre jutge ha presentat una querella contra el nostre portaveu a Madrid perquè li ha dit que té interessos polítics en les seves actuacions. Ah, no se'ls pot criticar, els jutges? Alguns jutges volen absoluta impunitat. I no poden ser criticats, com qualsevol altre ciutadà? Quina barra! Doncs sí, jo crec –i ho dic aquí– que hi ha jutges que prevariquen i d'altres que actuen al servei dels interessos polítics de la dreta i de l'extrema dreta. I això és així i s'ha de poder dir. (*Aplaudiments.*)

I, en darrer lloc, aquest estil, aquesta contraposició que vostè posa sempre de *collaborar versus* confrontar. Vostè sempre contraposa la seva manera de fer amb la nostra, dient que prefereix *collaborar* a *confrontar*. Miri, a nosaltres no ens poden dir que no apostem per *collaborar*. De fet, diria que això de *collaborar*, de *negociar* i de *pactar* ho fem sovint. I avui hem tornat a demanar, unes quantes vegades, enteses, acords amplis, consensos. Però tenim clar que per arribar a *collaborar* d'igual a igual cal *confrontar* primer, sense por i amb llibertat, *confrontar* totes les propostes. La *collaboració* sense *confrontació* d'idees té el perill de convertir-se en *submissió*. Per això li demanem que no supediti la seva figura i la de la Generalitat a la voluntat de Madrid, de La Moncloa o de Ferraz. Deixi de ser el portaveu del PSOE.

I li torno a reiterar el que li he dit abans: el finançament singular és la clau de volta per a la continuïtat de la seva legislatura. Deixi's la pell per fer realitat allò que vam pactar, president, la literalitat d'allò que vam pactar. Sense finançament no hi haurà pressupostos, i vostè els demana constantment. Vostè els vol. Lliga el seu programa, el que ens ha presentat aquests dies, als pressupostos. I nosaltres ho hem dit moltes vegades els últims mesos: Esquerra preferim un país amb pressupostos que un país sense pressupostos. I precisament per això faria bé de recordar que si el seu Govern avui no té negociacions obertes en aquest sentit és exclusivament per responsabilitat seva, respon a la falta de voluntat del seu partit i del PSOE a l'hora de complir els acords signats o de concretar-los. Treballi, pressioni el que calgui per fer realitat allò que tantes vegades m'ha dit aquí en seu parlamentària –i avui ho ha tornat a dir–: que complirà amb el finançament singular.

Miri, li faré una proposta molt concreta, la prova del cotó. Vostè sap que cal una habilitació legal per recaptar l'IRPF i sap que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés ha entrat en solitari una proposició de llei en aquest sentit. Què faran, president, els diputats del PSC quan es voti aquesta proposició de llei? Perquè aquí té vostè una prova de foc per demostrar que vol complir amb allò pactat. Ja no seran només paraules; seran actes concrets, seran vots. Digui'ns, si us plau, què faran els seus diputats. Finançament per seguir amb la legislatura i resolució del conflicte polític per ser fidel a allò que va signar també.

I, president, l'hi torno a recordar i ara li llegiré una part de l'acord que vam signar: «Construir una solució al conflicte polític basada en un consens ampli de la societat catalana sobre el futur de Catalunya. Aquest consens ens ha de permetre avançar en la via del diàleg i la negociació amb l'Estat per donar forma a un acord que sigui referendat per la ciutadania de Catalunya.» Aquest és el primer compromís que vostè va signar per a la seva investidura i l'ha de complir. Per això li he apel·lat, li he fet una crida a aconseguir aquesta entesa per a la resolució del conflicte polític. Hi ha majories per posar-nos-hi, dins i fora del Parlament. Només cal voluntat per fer-ho. No

serà gens fàcil arribar a un acord, però, com diu el poeta, que l'esdevenir no ens descoratgi. Lideri, compleixi l'acordat i faci possible el signat. Si ho fa, ens tindrà al seu costat per tirar endavant amb les propostes que aquest país necessita.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt breument, però per reiterar algunes coses. Hi ha un combat polític molt de fons i molt rellevant entre dos concepcions d'Espanya: l'Espanya plural i diversa, federal, i l'Espanya homogènia, centralitzada, uniformitzadora. El PSC està amb l'Espanya plural, diversa i federal. I tot el capteniment que tindrà el PSC a Catalunya i al Congrés dels Diputats i a qualsevol institució serà aquest. És un combat molt rellevant, que es tradueix en molts àmbits: institucionals, polítics, econòmics, etcètera, etcètera. Per això l'amnistia, per això la reforma de la justícia, per això tantes i tantes iniciatives. Crec que és profundament –faig referència al comentari que ha fet sobre la querella, hem sembla que ha estat, contra el portaveu de la seva formació política a Madrid– inacceptable, des del meu punt de vista –inacceptable. Hi han coses que s'han de millorar i que s'han de canviar. Això ho he dit crec que amb totes les lletres i ho reitero ara. Ara, també dic: el país ha avançat –parlo de Catalunya i parlo d'Espanya– aquests quaranta anys.

Dos. Començant pel traspàs que em va fer el Govern sortint, que vaig també agrair i posar en relleu, i seguint pel reconeixement que he fet d'altres qüestions, reitero el mateix: jo no vinc amb cap postura adamista. Sí que penso i defenso que el meu Govern, en part complint acords que vostè ha mencionat, que hi vam arribar amb vostès o que hi vam arribar amb els Comuns, doncs ha tirat endavant coses, i aquest any Catalunya, doncs s'ha posat en marxa. I jo això ho defenso, eh? I no..., en fi, perquè penso que és el que ha passat i crec que ho puc explicar així. I en part és gràcies a acords que hem fet amb vostès. No són vostès responsables, per descomptat, de l'acció de govern; en soc jo, no?

I, finalment, en matèria de pressupostos, jo soc molt conscient d'on som –molt conscient d'on som–, i no tinc res més a afegir al que he dit. Complirem els acords. Els diputats i els responsables de la meva formació política compliran els acords. Estem treballant per complir els acords. I espero que tots estiguem a l'alçada de les circumstàncies per saber presentar això com un èxit –com un èxit–; no com una victòria contra ningú, sinó com un èxit col·lectiu, difícil d'assolir, com un repte també perquè puguem gestionar-ho i, sobretot, com una mostra de bon funcionament de les institucions i de la política útil, noble, respectuosa, educada i que sap arribar a acords.

Gràcies.

El president

I per a la contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Vinga, doncs. Acabem. Bones paraules, bon to. Ens agrada. Ens agrada sentir-ho, només faltaria, però no ha contestat les dues preguntes que li he fet a la rèplica. Cap de les dues. Què faran els diputats del PSC quan es tramiti i es voti la proposició de llei que hem presentat al Congrés dels Diputats sobre la possibilitat de que la Generalitat pugui recaptar i gestionar l'IRPF? Ni sobre la resolució del conflicte polític. No ho amagui, això, president. No ho amagui, perquè acabarà sortint, una cosa i l'altra. Ens hauria de contestar. Si no ho vol fer aquí a tribuna, té a dalt el president d'Esquerra Republicana, Oriol Junqueras; pot agafar els passadissos i explicar-l'hi. Però contestin, si us plau.

I ja està. Bé, un parell de coses, va. Senyor Batet, senyor Illa, els dos reivindiquen el president Tarradellas. Està bé. La meua pregunta és quin... (*Veus de fons.*) Sí, ell més. Senyora, té raó. Ell una mica més. La meua pregunta és quin president Tarradellas reivindiquen. El secretari general d'Esquerra Republicana? El conseller que va fer la indústria de guerra i que va actuar com si Catalunya fos un estat independent per la deixadesa del Govern de Madrid? És aquest, el president...? El que sempre defensava les institucions catalanes i que es negava a sotmetre's a Madrid? Si és aquest, benvingut sigui. Era el nostre secretari general. Per tant, reivindiquin el president Tarradellas en la seva globalitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Què significa la paraula «normalització»? El diccionari es refereix a la recuperació de les característiques i estàndards comuns, que, en el cas que ens ocupa, la política catalana, seria tornar a la situació anterior al procés, on la política es feia encara segons unes regles del joc preestablertes convencionals, és a dir, «normals».

Cal preguntar-se, en conseqüència, si estem en una situació de normalització política o si hem recuperat els estàndards i convencions polítiques anteriors al procés. La resposta evident és que no, perquè la resposta habitual, «ja no es cremen contenidors», és clarament insuficient. El mal menor mai no és normalització; potser és una mica menor, però continua sent mal.

És important començar així aquesta intervenció perquè, senyor Illa, tota la seva retòrica i capital polític estan construïts al voltant d'una falsedat: no s'ha recuperat la normalitat política a Catalunya, i és fàcilment demostrable.

Salvador Illa no és estrictament un president de la Generalitat de Catalunya que lidera i governa, sinó un mediador de les decisions, conflictes i debilitats d'uns altres. Ja no cal un mediador salvadoreny, perquè aquest paper ara el fa vostè. Ja no cal un Santos Cerdán per enviar-lo a Bèlgica, perquè aquest paper ara el fa vostè. Avui vostè és el Santos Cerdán que Pedro Sánchez envia a Bèlgica perquè ell, de moment, no vol o no s'atreveix a anar-hi.

Tothom sap perfectament que jo no soc independentista –no cal ser un geni–, però m'indigna, com a català, sincerament, veure el president de la Generalitat de Catalunya reduït a «palanganero» de Sánchez i Puigdemont. Ho sento, però així no. (*Remor de veus.*) La presidència de la Generalitat és una altra cosa. La presidència de la Generalitat es mereix una altra dignitat. Un president de la Generalitat no pot anar pel món fent de suplent de Santos Cerdán, per l'amor de Déu –per l'amor de Déu. (*Alguns aplaudiments.*)

A Catalunya no tenim un govern que governi, sinó una teràpia d'autoajuda. Ahir vostè va tornar a fer exactament les mateixes promeses que fa un any. Exactament les mateixes..., corregides i ampliades, perquè el balanç de gestió era pràcticament zero. El seu balanç bàsicament és l'empatia. El seu balanç és que saluda, és educat, va als actes institucionals i no insulta el personal. S'agraeix, però necessitem un govern, un president, no un terapeuta. Tenir un bon tarannà és necessari per anar per la vida, i tant que sí, però és insuficient per resoldre els problemes.

Miri, fa més d'una dècada que Catalunya va perdre la normalitat i encara, diguin el que diguin, no l'ha recuperada. I no parlo només dels episodis més polèmics del procés, i més mediàtics. Fem una miqueta de retrospectiva de la darrera dècada. L'any 2015, Puigdemont no va ser el candidat de la coalició Junts pel Sí. El candidat, recordem-ho, era Artur Mas, que es va presentar davant de la ciutadania de Catalunya. Puigdemont va ser escollit a dit per un grup minoritari que va fer un càsting

per identificar el juntaire més cupaire de l'hemicicle, que era, evidentment, Carles Puigdemont.

L'any 17, la cosa va ser encara pitjor. Quim Torra tampoc no era el candidat de Junts per Catalunya, i una altra vegada es va reproduir un càsting d'una CUP encara més minoritària i va anar un pas més enllà: es buscava un juntaire més cupaire que Puigdemont. Només n'hi havia un: evidentment, Quim Torra.

L'any 2021, Pere Aragonès va ser president sense guanyar les eleccions, amb un impossible equilibri entre la retòrica inflamada processista i la seva personalitat, val a dir-ho, més aviat tecnocràtica. Però la combinació va ser absolutament desastrosa, com va quedar palès.

I des del 2024 el tenim a vostè, senyor Illa, que sí que va guanyar les eleccions però que governa en minoria..., quan es dedica a destacar, quan incompleix algun compromís, alguna promesa. Entre altres coses perquè, per molt que parli de normalitat, encara viu ostatege d'una retòrica política que va inaugurar Carod-Rovira amb certa obscenitat quan va ensenyar aquella clau. Aquella clau tenia un significat més profund. Era la idea que en una negociació no hi ha una deliberació proporcional entre la representació que té cadascú i una mica de bona fe, assumint el paper que cadascú té arran de les urnes, no. Des del moment de la clau, que encara hi és i encara funciona psicològicament, les minories el que fan és imposar. El que fan és un *trágala* constant. El resultat, evidentment, és la paràlisi: manca de pressupostos, impossible legislar en temes rellevants i, en definitiva, l'anar tirant com a mètode que no és normalitat. Digui el que digui, senyor Salvador Illa, no s'ha recuperat la normalitat.

En definitiva, Puigdemont, Quim Torra, Pere Aragonès, Salvador Illa. La primera constatació empírica irrefutable és que a Catalunya no acabem de tenir massa sort amb els presidents, darrerament. Déu-n'hi-do el *dream team* que portem. I l'hi dic des de l'absolut respecte personal i fins i tot l'afecte sincer que li professo, però, clar, cal que les coses es diguin.

Miri, el meu primer contacte amb vostè va ser quan vostè era secretari d'organització del Partit dels Socialistes de Catalunya. Vam parlar per telèfon sobre uns temes municipals. I jo recordo perfectament que, en acabar la trucada, tenia un col·laborador al costat, i li dic: «Acabo de parlar amb el Salvador Illa. Quin paio més maco!» El final d'aquesta història és prou conegut. Bàsicament, i resumint per a qui no la conegui, l'endemà va fer vostè exactament el contrari del que havíem pactat per telèfon, sense immutar-se ni perdre el somriure. Un treball finit. Característic de vostè.

La segona referència en la meua memòria que tinc de vostè és d'una compareixença quan vostè era ministre de Sanitat durant la pandèmia. En aquella compareixença, un portaveu de VOX li va dir textualment «criminal». A la rèplica, vostè va contestar també textualment: «Quiero agradecer a todos los grupos parlamentarios su tono constructivo, también al de VOX. Creo que si seguimos dialogando saldremos más unidos y más fuertes.» Y yo pensé: «Le acaban de llamar "criminal" y le agradece el tono constructivo... Este hombre es un auténtico figura.» (*Rialles*.)

Sé reconocer, en consecuencia, señor Illa, sus virtudes, que las tiene y son indiscutibles. Y, por lo tanto, a la hora de afrontar un debate con usted, creo que conviene huir de declaraciones grandilocuentes, de populismos baratos, de mimitos varios, porque tampoco puedo competir con usted en empatía —no deja de ser usted el campeón mundial de la materia—, de modo que voy a ir al grano.

Desde el Partido Popular de Cataluña, creemos absolutamente necesaria una alternativa a lo que se está haciendo en los últimos años, que no dejan ser variantes más o menos intensas del procesismo. Usted siempre dice que no la tenemos. Como no se parece a la suya, dice que no la tenemos. O como no hablamos de lo que usted dice que tiene que hablarse, dice que no la tenemos. La tenemos. Yo le pido encare-

cidamente que la escuche –que la escuche–, y así verá que hay otra manera de entender Cataluña y otra manera de entender la política.

Nuestra alternativa está basada en unos principios ideológicos, los del centroderecha liberal, constitucional y europeísta, muy alejado del perroflautismo contemplativo y la cultura del «no a todo» de sus socios, pero también del nacionalpopulismo, tan en boga en Europa y que ha penetrado con fuerza también en Cataluña.

Asumimos que no es hoy una ideología mayoritaria en Cataluña, pero tampoco es residual, pero lo que sobre todo es es muy necesaria. No hay sociedad avanzada occidental que haya sido capaz de progresar si en su mix político no había un centroderecha liberal, europeísta, sólido, fuerte. Y es precisamente cuando una sociedad entra en crisis cuando entra ese tipo de ideología en crisis.

Siendo fieles a esa ideología, hemos sido capaces de recuperar una posición sólida en la política catalana no mayoritaria, pero sí como cuarta fuerza. Y estoy absolutamente..., con perseverancia y paciencia, la misma que tuvieron los padres fundadores de Europa, que son los padres fundadores del Partido Popular Europeo –Adenauer, De Gasperi y Schuman–, seremos capaces de seguir convenciendo cada vez a más gente de que ese es el camino. Porque no es utópico, porque no aporta soluciones mágicas a problemas complejos, pero sobre todo porque está planteado desde un profundo respeto al humanismo y a la verdadera naturaleza humana.

En clave catalana, esa alternativa se articula esencialmente en seis puntos. Uno: frente a su política fiscal confiscatoria y abusiva que paraliza a la sociedad y la iniciativa individual, supresión del impuesto de sucesiones, del de patrimonio y deflación del IRPF.

Dos: frente a su permisividad con los okupas, protección para los propietarios catalanes y libertad para que vendan o alquilen sus inmuebles como consideren oportuno.

Tres: frente a su política educativa claramente fracasada, cultura del esfuerzo, autoridad del profesor y libertad de las familias para decidir el modelo educativo que desean para sus hijos.

Cuatro: frente a su buenismo ante la delincuencia, tolerancia cero frente a la multirreincidencia y máximo apoyo a las fuerzas y cuerpos de seguridad –a todos, sin excepción.

Cinco: frente a su «papeles para todos» –buenista también–, una inmigración legal, ordenada y que respete nuestras leyes y, sobre todo, también la igualdad entre hombres y mujeres.

Y seis: frente a su cultura del «no a todo» que todo lo paraliza, energía asequible y suficiente para todos, vivienda asequible y suficiente para todos –con su intervención, con su legislación, es imposible construir vivienda en Cataluña– y, al tiempo –se sigue profundizando en esa idea–, agua también para todos, autonomía para el mundo rural sin intervencionismos absurdos, apoyo a las grandes infraestructuras estratégicas que necesita nuestra comunidad y recuperar aquella Cataluña capaz de organizar grandes eventos internacionales sin sufrir boicots antisistema a diario.

Esto es una alternativa clara que vamos a desarrollar en las propuestas de resolución del debate del jueves, por supuesto, con más detalle. Y es, además, alternativa porque es exactamente lo contrario de lo que usted plantea o de lo que sus socios le imponen –es exactamente lo contrario. Y es una alternativa que nace también de nuestro compromiso de defensa de los derechos y libertades de todos los catalanes, piensen como piensen. Ese fue el espíritu con el que hace exactamente hoy ocho años nos manifestamos en una manifestación histórica y multitudinaria. Y usted ese día estaba a mi lado. Hoy se dedica a rendir pleitesía a Puigdemont en Bélgica. Quién le ha visto y quién le ve, señor Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Quién le ha visto y quién le ve. Y es una alternativa que parte de un cierto sentido de la regeneración democrática y la ejemplaridad tras los desmanes del *procés*.

Mire, se lo dije también aquí en este hemicycle: cuando se habla de corrupción y ejemplaridad, que cada palo aguante su vela. Yo puedo pronunciar la palabra «Gürtel» asumiendo que es un episodio vergonzoso de la historia de mi partido, pero hacerlo con serenidad y la conciencia tranquila. En cambio, hemos podido comprobar en este hemicycle que basta pronunciar la palabra «Chili» para que el empático yerno ideal Salvador Illa se transforme en Chucky, el muñeco diabólico. (*Rialles i aplaudiments.*) Por algo será –por algo será. Por algo pierde los papeles. Usted se niega a explicar qué relación y qué papel tuvieron Santos Cerdán, Koldo y Ábalos en el ministerio en la etapa que usted lo dirigió. Tarde o temprano tendrá que explicarlo. Es lo mínimo que merece la ciudadanía: explicaciones, ejemplaridad, un gobierno que gobierne y que devuelva el esplendor perdido a nuestra tierra, Cataluña.

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Fernández, certament he conegut formes més amables d'afecte. (*Rialles i aplaudiments.*) Jo no soc un terapeuta, però vostè tampoc és un psicòleg. Jo soc un polític i vinc aquí a fer política. I fer política és tenir consciència de la complexitat de les societats, intentar copsar els anhels, les inquietuds i els problemes de la gent i intentar donar-hi una proposta de solució realista i viable. Això és fer política.

Catalunya està normalitzada? No. Ho vaig començar a dir ahir a l'inici de la meva intervenció. Fan falta dos diputats que no poden ser aquí. La pregunta, per això, no és si està o no normalitzada; és: vostè vol que es normalitzi? –vostè vol que es normalitzi? (*Alguns aplaudiments.*) O vostè i els seus, mentre hi hagi una possibilitat així, ho posen tot al servei de canviar el Govern d'Espanya, fins i tot sacrificant la normalització de Catalunya? Perquè el capteniment del seu partit va en una altra direcció. Sembla que enyori el 2017. Sembla que visqui al 2017, i estem a 8 d'octubre de l'any 2025. Han passat vuit anys, i aquest país té dret a mirar endavant. I aquest país té dret a reconèixer que tots podem pensar de forma diferent. I aquest país té dret a que n'aprenuem tots –tots–, del que va passar el 2017.

Com vol vostè que jo, com a president de la Generalitat de Catalunya, demani als ciutadans de Catalunya que es puguin respectar, que puguin conviure sense insultar-se, que puguin entendre que hi ha maneres molt diferents de veure com ha d'anar..., veure cap a on ha d'anar Catalunya i no conegui el líder del segon partit al Parlament de Catalunya i expresident de la Generalitat de Catalunya? Com els hi puc demanar jo als ciutadans de Catalunya que es respectin, que no s'insultin –que no s'insultin–, que convisquin, si jo no puc seure en una dependència oficial del Govern de Catalunya amb el líder del segon partit d'aquesta cambra? Quin missatge dono? Quin mal hi ha en que puguem enraonar?

Jo vaig explicar aquesta reunió. La vaig fer pública. Jo sé que vostè n'ha tingut, de reunions, amb Junts per Catalunya, i em sembla bé que les hagi tingut. No les ha explicat ni les ha fet públiques. Aquesta és la diferència entre vostè i jo. (*Alguns aplaudiments.*) És a dir que, en aquest àmbit, no em doni lliçons. Jo no n'hi donaré a vostè, però vostè a mi, en aquest àmbit, no me'n doni. Estic molt convençut del que vaig fer, molt convençut, profundament convençut, pel camí que ha de seguir aquest país. Com estic profundament convençut que l'horitzó de Catalunya no passa per la independència, però respecto els que ho defensen. Ho respecto i treballo perquè ho puguin fer en el marc de la normalitat i de la legalitat vigent, perquè això és una democràcia.

Ara, a mi em preocupa l'habitatge. A mi em preocupa la seguretat. Aquí tampoc no em vingui a donar lliçons. Les dades són bastant òbvies i evidents. I vostè diu que és un centredreta liberal, constitucional i europeista. Molt bé; ja m'agradaria que

fos això (*rialles i aplaudiments*), però... Ja m'agradaria, perquè certament el país ho necessita –el país ho necessita–, però no em vingui a dir... Jo amb els ocupes he tingut una posició clara, amb la seguretat he tingut una posició clara. Per tant, el meu Govern és un govern d'esquerres, i ahir vaig dir que la seguretat és una política d'esquerres i d'ordre.

La fiscalitat? No tenim la mateixa posició. Perquè, vostè, com pensa pagar els metges i els mestres i els mossos i els policies? Com pensa construir un nou hospital Clínic a Barcelona? I com pensa fer les infraestructures que necessita el país? Com? Endeutant-se? Perdonant impostos –amnisties fiscals– als que han defraudat? Com ho pensa fer? Amb polítiques d'austeritat que han sigut un rotund fracàs? Amb quina vehemència les defensaven, i ara hi passen de puntetes, lleugers, lleugers. No ens en recordem, del que fèiem, que així van deixar el panorama polític al conjunt d'Europa? Com ho pensa fer? M'ho pot explicar, si us plau? I no em vingui amb la història *caduca* de la corbeta de Laffer –que jo en dic «corbeta» i no «corba»–, perquè abaixant els tipus impositius es recapta més. No. No, no. Es recapta més quan robes bases fiscals imposables a altres comunitats autònomes veïnes. (*Aplaudiments.*) Així recapta més, no abaixant impostos. I ja sé que jo no tinc autoritat, ja sé que jo no tinc autoritat per dir-ho, això, però el *mainstream* del pensament econòmic en té molta més que jo i, *vamos*, està ple d'evidències en aquest sentit.

Miri, he donat les explicacions que havia de donar on les havia de donar a petició del seu grup al Congrés dels Diputats i al Senat sobre la meua tasca al capdavant del Ministeri de Sanitat. I no em molesta especialment que vostè mencionï «Chili», que no sé qui és, l'hi torno a dir. El que em molesta és la difamació i la mentida. Això és el que em molesta. I és més, no va amb vostè –no va amb vostè. Tregui el peu d'aquesta bassa perquè el té ja molt remullat, el té molt remullat i agafarà un constipat dels grossos, que pot derivar en pneumònia i no vull que passi a majors. Tregui el peu d'aquesta bassa.

I acabo amb una petició. Si tan amic és, i defensor de Catalunya, i tan centredreta, europeu, normalitzat és, i tan convençut és de que hem de normalitzar el país, despenyi el telèfon, truqui al senyor Feijóo i demani-li que defensi l'oficialitat del català, el gallec i l'eusquera a les institucions europees, o almenys que no ho bloquegi. I si no pot parlar amb el senyor Feijóo, amb qui té unes relacions crec –no se m'ofengui– millorables, faci-ho amb la Dolors Montserrat, a la que teòricament sí que pot trucar perquè és del Partit Popular de Catalunya.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Ho sabia, eh? Ho sabia, que pronunciava la paraula «Chili» i sortia el Chucky immediatament (*rialles*), que m'ha amenaçat, no amb un ganivet, però sí que m'ha amenaçat..., no ho sé, d'una manera una mica difusa; no sé exactament en què ha consistit l'amenaça, però en qualsevol cas ja sabia jo que reaccionaria així.

Miri, una vegada més vostè ha mentit. Jo no he mantingut cap reunió amb Junts per Catalunya. Jo, tret de saludar-los cordialment als passadissos, com fem sempre –no crec que això sigui una reunió... Però vostè deixa caure una mentida; ho fa habitualment i es pensa que així, doncs... Bé, vostè sap perfectament que jo no he tingut cap tipus de reunió d'aquestes característiques, i ho sap tothom. Per tant, no sé per què ha mentit. Era una mentida absolutament innecessària que el retrata a vostè, no a mi –a vostè.

Segona qüestió. Miri, quan parla de la societat complexa, el diàleg... Vostè sap quina és l'única capital de província a tot Espanya on el Partit Popular i el Partit Socialista van fer una coalició de govern? Es diu «Tarragona». Aquell acord el va

fer..., el van signar Josep Fèlix Ballesteros i servidor. És a dir, que jo crec en el diàleg, crec en l'acord. Crec en determinades renúncies, que, a més, com explicava fa un moment, han de ser proporcionals també a la representació que cadascú té arran de les urnes. Però la complexitat té límits. Els principis i els valors, senyor Illa, que han de ser sempre irrenunciables, no poden ser líquids en funció de la seva conveniència personal. I l'acord també té límits: l'ordre constitucional, la llei, que tampoc no pot ser líquida en funció de la seva conveniència. Vostè no pot dir «amnistia mai mai mai» i l'endemà «amnistia necessària». Això és no tenir principis. Això és no tenir valors profunds i això és adaptar la realitat pel poder (*aplaudiments*) a la seva conveniència.

I, per tant, això és relativisme moral. I el relativisme moral és un dels càncers de la democràcia que estem vivint en les darreres dècades i que, per cert, com que l'ha practicat qui en teoria havia de preservar l'ordre que havíem sigut capaços de construir durant cinquanta anys, ara vostès es queixen que han sortit populismes. Precisament surten quan les forces polítiques que han de desenvolupar un paper contrari al relativisme moral, mantenint uns principis sòlids i el respecte a l'ordre constitucional, es dediquen a fer política gairebé antisistema a la qual s'ha sumat vostè.

Efectivament, jo he reconegut les seves virtuts, que les té, però estic molt orgullós de ser diferent de vostè.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Si no va ser vostè, va ser gent de la seva formació política. Espero que n'estigüés al corrent; si no n'estava al corrent, té vostè un problema amb la seva formació política. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo..., també em diu..., pels valors i per la legalitat vigent, i no he fet res, fins ara, i espero no fer-ho mai, que contravingui ni els meus valors ni les meves conviccions. Tot el que he fet en aquest darrer any com a president de la Generalitat de Catalunya s'avé amb els meus valors i les meves conviccions. I estic profundament convençut de cap a on ha d'anar Catalunya i profundament convençut que hem de tornar a unir la societat catalana respectant-ne les diferències. Aquí em trobarà a mi sempre. I en aquesta qüestió, a més a més, actuaré amb decisió digui el que digui qui ho digui, m'és igual. Aquest és el camí, i més en el món en el que estem vivint –i més en el món en el que estem vivint. I no em confongui el relativisme moral amb l'immobilisme. Estem a 8 d'octubre de 2025, no ho obliidi.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, ayer seguramente los catalanes que pudieron escuchar su discurso –algunos, entre la indignación– comprobaron la enorme distancia que hay entre sus gobernantes y su realidad cotidiana. Usted habló sobre la amnistía, es decir, sobre privilegios entre políticos. Usted habló sobre institucionalidad, que supongo que se refiere al intercambio de canapés y a recepciones oficiales a las que usted se dedica habitualmente. Y habló también de normalización; habría que preguntarles a los vecinos de Sants-Montjuïc, del Vendrell, de Reus, de Lleida, a qué puñetera normalidad se refiere usted.

Seguramente muchos catalanes, después de escucharle, creerían que usted tiene una mayoría consolidada parlamentaria, y usted tiene un gobierno..., seguramente el más débil de los últimos años. Y seguramente los que le escucharon pensaban incluso que usted tenía presupuestos, cuando ni siquiera los ha planteado a esta cámara.

Pero de lo que tengo la convicción es de que muchos catalanes, con mucha sorpresa, escucharon su discurso creyendo que estaban ante la presentación de candidatura de Salvador Illa a secretario general de la ONU o a pelear por el título del Mandela catalán. (*Alguns aplaudiments.*) Es decir, usted ayer, señor Illa, salió aquí a hablar y a presentar a Cataluña como la casa de acogida de Palestina. Es decir, ¿usted realmente es consciente de la distancia que tiene entre la gente corriente y lo que usted dice aquí?

Yo hoy quiero aprovechar para dirigirme a todos esos catalanes, señor Illa, que ayer..., y que entonces vieron su partido como una alternativa, y quiero demostrar que es una estafa y una mentira hecha política. Quiero dirigirme a aquellos que creen que ustedes tienen políticas adecuadas y plantean soluciones para agravar los problemas que han creado durante tantísimo tiempo. Y, por supuesto, quiero dirigirme a aquellos catalanes que se preguntan qué ha cambiado desde que Salvador Illa es presidente de la Generalitat de Catalunya. Es decir, desmontar su discurso triunfalista. Y por eso voy a plantear los ocho grandes aspectos más relevantes a los que se enfrenta Cataluña.

Usted no hizo referencia a la política fiscal, es decir, usted ayer demostró una vez más que es una estafa política. Usted habló mucho, ¿verdad?, sobre la economía financiera, que la economía funciona, sobre el PIB, sobre las exportaciones..., pero usted no reconoce cómo tiene asfixiados a los catalanes corrientes con los impuestos abusivos a los cuales usted les somete. Usted no habló..., bueno, sí, habló de la cocinera, del que producía en la fábrica, pero usted no habló de que a todos esos a los que usted..., tienen el IRPF más alto. Es decir, usted saquea a las clases más humildes y que peor lo están pasando.

Porque usted, desde que gobierna, no ha dejado de crear nuevas restricciones, nuevos impuestos o nuevas tasas. Y, claro, la gran mentira: nuevos impuestos para mantener el estado del bienestar. Mentira. Y le voy a desmontar esa gran falacia, señor Illa, porque usted no sube impuestos para reforzar el estado del bienestar –luego entraremos al detalle–; usted crea nuevos impuestos y aumenta la carga fiscal para pagar la fiesta a la inmigración masiva ilegal que está desbordando Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Usted crea impuestos para luego decir y vanagloriarse de que usted defiende la prosperidad compartida. Mentira. Usted lo que está promocionando es la miseria compartida. Ese es su proyecto político, señor Illa.

Pero es que usted, además, sube impuestos para lanzarlos por el sumidero del despilfarro político. Es decir, ¿usted realmente quiere impuestos para mantener o para destinar más de 360 millones a TV3? ¿Usted sube impuestos para destinar más de 60 millones directos en subvenciones a los medios de comunicación? Usted sube impuestos para destinar más de 20 millones de euros a cooperación internacional. Es decir, que mientras los catalanes pasan hambre, usted decide destinar el dinero, por ejemplo, para luchar..., la justicia de género en El Ecuador: 500.000 euros. Usted decide, mientras los catalanes pasan hambre, destinar 500.000 euros a la sexualidad y a los territorios libres de violencia en Guatemala. Esto, señor Illa, ni es solidaridad ni es justicia social, es malversación de fondos públicos. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero sigamos. Usted habla del estado del bienestar, y por eso se agarra a la tan manida, ¿verdad?, «"financiació" singular de Catalunya». Eso, señor Illa, es la gran mentira para complacer a los partidos separatistas, para que usted pueda seguir avanzando y contribuyendo a esa agenda de materializar..., la agenda propia, de crear nuevos cuerpos de la Agencia Tributaria y, en definitiva, de romper la unidad económica nacional.

Y frente a eso nos tendrá enfrente, como en tantas otras cosas, señor Illa. Porque usted sube impuestos y quiere financiación singular para seguir alimentando su maquinaria ideológica y política y clientelar que han construido todos ustedes. Y no solo usted, sino los señores de Junts, de Esquerra, de los Comunes, de la CUP y del Partido Popular, es decir, toda la casta política que nos ha gobernado durante los úl-

timos cuarenta y cinco años. (*Alguns aplaudiments.*) Ese es su concepto de la «Cataluña en marcha», la gran estafa de Salvador Illa, ¿verdad? Cataluña en marcha, sí, a mucha velocidad, camino a la decadencia, al incremento de la inseguridad, a la destrucción de empleo y a la falta de prosperidad para los jóvenes. Esa es la Cataluña en marcha que ha puesto el señor Salvador Illa. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero hablemos de política de vivienda, porque, claro, es que usted ayer salió aquí sin un ápice de vergüenza. ¿Cómo puede usted utilizar tantos lemas y tantas mentiras? Bueno, sí, entiendo por qué lo hace, porque lo que quiere ocultar es que usted, de la mano del Partido Popular, de Junts y de Esquerra, son los responsables de haber destrozado el mercado de la vivienda en Cataluña y de haber frustrado el proyecto de miles y miles de familias catalanas. Porque sus políticas pactadas con todos los que están aquí sentados, señor Illa, han hecho que la actividad constructora en Cataluña bajara más de un sesenta por ciento en los últimos años, han provocado la reducción de la oferta de alquiler en más de un veinticinco por ciento, han provocado que se hayan disparado los precios. Es decir, que han constatado que la ley de vivienda de los socialistas es un auténtico fracaso.

¿Y usted qué propone? Por un lado, falsas promesas, y, por otro, continuar con el régimen sancionador. O sea, ¿cómo usted puede decir que en 2026 vamos a tener 25.000 viviendas –por cierto, de aquellas cincuenta mil que prometió el año pasado, que ni están ni se las espera– y ayer dijo que promete 210.000 viviendas? Oiga, que su jefe, el corrupto Sánchez, dijo 180.000 viviendas. Es decir, el presidente de la Generalitat (*aplaudiments*) va a construir más que el Gobierno de España entera. ¡Venga, hombre!, deje de tomar el pelo a los catalanes. Y luego aún sale aquí y se sorprende de por qué cada día hay gente que les vota menos, que se abstienen más: porque juegan con la esperanza de miles de catalanes y se demuestra que son unos auténticos estafadores.

Pero, claro, ustedes, además, se disfrazan de protectores de los más humildes. Vamos a hablar de qué hacen ustedes con la vivienda de los más humildes, señor Illa. Adjudicaciones de viviendas de protección oficial; en Barcelona, todos ustedes, adjudicaron el treinta y ocho por ciento de esas viviendas a extranjeros; en Girona adjudicaron esas viviendas al cincuenta y dos por ciento de los extranjeros; en Lérida el cincuenta y tres por ciento de la vivienda de protección oficial fue a extranjeros, y en Tarragona el cincuenta por ciento de esa vivienda fue destinada a extranjeros. (*Alguns aplaudiments.*) Esa es su política de vivienda y su política social, es decir, privilegios para los que acaban de llegar y miseria para los catalanes, a los cuales usted tiene sometidos a altísimos impuestos.

Hablemos de educación. Claro, ustedes, los de la izquierda, los del ascensor social... Usted ha contribuido a someter la educación a la mayor crisis que conocemos. Usted ha consolidado el modelo de decadencia educativa que tenemos en Cataluña. Usted no ofrece ni excelencia ni ofrece oportunidades, señor Illa. Usted ha destrozado el principal ascensor social que tenían las clases más humildes y las clases populares. Y hablemos de datos, porque, claro, usted luego siempre dice que nosotros utilizamos bulos. No, no, vamos a utilizar *sus* datos. Por cierto, ¿dónde está ese veinticinco por ciento de escolaridad que iba a garantizar a los catalanes? Una mentira más de Salvador Illa disfrazado de separatista; ni español como lengua vehicular en Cataluña ni defendiendo a los que queremos escolarizar a nuestros hijos en la lengua de nuestra nación. (*Alguns aplaudiments.*) Ese es el verdadero Partido Socialista.

Pero hablemos... Los alumnos de sexto de primaria, señor Illa, el peor resultado en matemáticas de la serie histórica; alumnos de cuarto de ESO, los peores resultados en tecnología, en inglés y en comprensión lectora; y en selectividad, los peores resultados en la serie histórica, con el porcentaje más bajo de aprobados. Ese es su modelo *d'escola catalana*, ese es el mayor modelo de fracaso y de condena a las clases más humildes. Porque ustedes, señor Illa, han decidido utilizar la educación como la mayor maquinaria de adoctrinamiento. En lugar de llenar las aulas de con-

tenido, las han llenado de activistas –por cierto, financiados por su Gobierno y por todos los demás.

Hablemos de política energética. Usted ayer volvió a hacer de portavoz del fanatismo climático. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Usted recuerdo que hace un año me llamó «alarmista» por criticar sus políticas energéticas suicidas. Usted hace un año me llamó «alarmista» por denunciar cómo usted estaba desmantelando la estabilidad del sistema energético, y ayer salió aquí a hacer, cuando menos, de socio de la señora Thunberg.

Es decir, ¿se acuerda usted de que yo le dije que su política energética nos iba a llevar al caos? Y meses después vino el apagón, señor Illa. El problema de todo ello es que ustedes no han rectificado absolutamente nada, han persistido en el error. Por cierto, no ha dicho nada sobre la energía nuclear. Diga aquí..., salga, diga lo que va diciendo por privado, que va a cerrar la central nuclear de Ascó, que va a cerrar la central nuclear de Vandellòs, y luego explique cómo va a garantizar el suministro eléctrico a los catalanes. Por cierto, le recuerdo que esas dos centrales nucleares son responsables del cincuenta por ciento del consumo de Cataluña (*alguns aplaudiments*); es decir, es una auténtica majadería lo que usted está planteando, señor Illa. Su política energética es la mayor amenaza, señor Illa, para la viabilidad de las industrias, para el bolsillo de los catalanes y, por supuesto, para el suministro de toda la población.

Hablemos de sanidad. Usted hablaba ayer, como siempre, con esa arrogancia que le caracteriza, del termómetro moral, de poner a las personas en el centro; hablaba incluso del bien común, y no se sonrojaba, e incluso llegó a decir que la sanidad..., para todos aquellos que..., vengan de donde vengan. Mire, usted ha sometido a la sanidad a una tensión terrible. Usted no habló de la crisis estructural que padece la sanidad. Porque nosotros tenemos a los mejores sanitarios, sin duda, los mejores profesionales, seguramente quizás la mejor cobertura, pero tenemos el peor servicio de toda España. Y lo tenemos, señor Illa, porque usted –usted–, cogobernando hace años y gobernando ahora, ha permitido que haya 200.000 catalanes que están en lista de espera para una operación. Hoy en Cataluña esperan más de 145 días para que le den un día y hora para cambiar una prótesis o un *bypass* a una mujer mayor en Cataluña. Oiga, usted ha saturado las urgencias y ha saturado a los médicos. Sin ir más lejos, una mujer se suicidó en el hospital de Tarrasa por la basura de sistema sanitario que tenemos (*remor de veus*) porque ustedes no invierten el dinero que merecen los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Esa es su política sanitaria, señor Illa.

Pero, claro, algunos catalanes se preguntarán: ¿por qué?, ¿por qué? Pues es muy sencillo, porque usted destina solo 1.400 euros de inversión por habitante, mientras el resto de España, las otras regiones, destinan más de 1.700 por habitante. Ahí está uno de los principales problemas. Y otro, también, porque usted ha convertido nuestros hospitales y nuestros centros de atención primaria en delegaciones de Marruecos o de Argelia, y eso, señor Illa, no lo vamos a permitir. (*Alguns aplaudiments.*)

Hablemos también de política social, servicios sociales. Claro, ustedes han enquistado la pobreza, señor Illa. Sus políticas han condenado a miles de catalanes a no poder prosperar. Y el problema es que usted destina las ayudas a los que acaban de llegar. Usted le dice al catalán corriente que se vaya al último de la cola porque pasa por delante el que acaba de llegar, aunque sea en situación irregular. (*Remor de veus.*) Verdad. Y, si no, contésteme usted por qué la *renda garantida de ciutadania* la cobra más de un treinta por ciento de extranjeros. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero sigamos. Hoy en Cataluña sus políticas han condenado a más de un veinticuatro por ciento de catalanes a la pobreza, señor Illa. ¿Eso es «prosperitat compartida» o *miseria* compartida? Usted, señor Illa, ha condenado y va a condenar dentro de un mes y medio a más de un diecisiete por ciento de las familias catalanas a no poder mantener ni tan siquiera la temperatura idónea para no pasar frío en sus hogares. Usted, señor Illa, es responsable de que cada día en Cataluña mueran veintiséis

personas esperando la ayuda a la dependencia. Y usted tiene la caradura de salir y decir que aspira a reducirlo a la mitad. ¿Eso es su termómetro moral? Yo aspiro a reducirlo a cero (*alguns aplaudiments*), a que no muera ni un catalán esperando la ayuda de la dependencia mientras usted quema el dinero en chorradas ideológicas, señor Illa. Esa es su política social.

Pero, claro, es que en 2024 murieron más de nueve mil personas. ¿Lo sabe, eso, o no le han pasado los datos? Nueve mil personas murieron esperando ayuda. ¿Eso es gestión? ¿Eso es lo que venía usted a ofrecer a los catalanes? Pero eso pasa porque usted, repito, prioriza la inmigración ilegal frente a los catalanes, que los manda a los últimos de la cola. Porque usted destina más de cuatro mil euros al mes a los menores extranjeros no acompañados, que eso es diez veces más de lo que invierten ustedes en un escolar catalán. Y eso es una puñetera vergüenza, señor Illa, eso no es solidaridad. Eso es una auténtica tomadura de pelo, porque su política social, como le he dicho, condena a los más humildes.

Pero, claro, ayer usted afirmó que la inmigración es lo mejor y lo que necesita Cataluña. Eso es una falacia y una mentira con consecuencias terribles, sí, porque la inmigración masiva, ilegal y descontrolada, señor Illa, está saturando nuestros servicios públicos, está disparando la inseguridad, está comprometiendo nuestra identidad. Y déjeme que le diga claramente que si esto está sucediendo no es exclusividad suya; no, no, es culpa, evidentemente, del Partido Socialista, pero también es culpa de los proyectos que han apoyado y promovido de la mano del Partido Popular. También es culpa de los proyectos que ha aprobado durante muchos años Junts, que ha gobernado Cataluña de la mano de Esquerra, de los Comunes, incluso de la CUP.

Es decir, todos ustedes son responsables del colapso del sistema, todos ustedes son responsables de las regularizaciones masivas que están cambiando la realidad en nuestros barrios, todos ustedes son responsables de que hoy el empadronamiento sea un instrumento para que vengan de fuera a vivir del esfuerzo de los catalanes, todos ustedes son responsables de que el arraigo sea la regularización por la puerta de atrás para que vivan a costa de los catalanes (*aplaudiments*), y todos ustedes son responsables de incluso trasladar a la opinión pública que es imposible expulsar a las personas que llegan en situación irregular. Espérense, dennos unos años y verán como fletamos aviones y barcos a sus países de origen (*aplaudiments*) de personas que lleguen en situación irregular; todos aquellos que lleguen en situación irregular, fuera, no los queremos aquí, señor Illa.

Y sí, esto sí que va de catalanes y no catalanes, pero también va, como dice usted, evidentemente, de los que tienen y no tienen. Porque sí, señor Illa, ser catalán o ser español no es solo tener un DNI, ser catalán o ser español no es solo haber nacido en Cataluña. Ser catalán y ser español es vivir, pensar y relacionarse como un español y como un catalán, y nosotros vamos a defender esa identidad por encima de todos y delante de todos.

Hablemos, en séptimo lugar, del gran problema que usted niega, la seguridad. Usted ayer dijo que Cataluña es segura. Usted realmente está demasiado tiempo en su coche oficial y en su despacho, y, como le he dicho, entre canapés, entre las patronales, los sindicatos, y riéndose las gracias entre unos y otros, como he visto entre algunos portavoces. Ustedes han rendido Cataluña a una auténtica espiral criminal. Ustedes han excluido aquello que usted decía que era propio y un derecho de los ciudadanos y han condenado a la seguridad..., a la inseguridad, mejor dicho, a todos los catalanes.

Ustedes han logrado que la seguridad sea el privilegio de unos pocos. Ustedes han conseguido que haya barrios en Cataluña donde la policía no pueda entrar. Eso era impensable hace quince años, señor Illa, y sus políticas hacen que hoy la policía no pueda entrar en muchos sitios. Pero, claro, usted luego viene y dice, como un reloj averiado: «Qui la fa la paga, qui la fa la paga.» Mentira. *Qui la paga* son los catalanes honrados, que ven como okupan sus casas diariamente (*aplaudiments*), cómo

violan a sus hijas, cómo les atracan con machetazos y cómo un día sí y otro también tienen peleas debajo de su casa por su basura de política migratoria y por su connivencia con los delincuentes. Y encima se atreven a señalar a los catalanes, que están hartos de vivir en las calles a las cuales han rendido a la criminalidad.

Y dejen de esconderse, señora Parlon, señor Illa, en las tasas delincuenciales, en las estadísticas, porque eso es la mayor falacia y la mayor mentira de políticos que quieren protegerse de la realidad a la que han condenado (*aplaudiments*) a la gente humilde. Eso es lo que hay que denunciar y hay que decir de una vez por todas, porque hoy Cataluña lidera –lidera– los robos en violencia, las peleas con arma blanca, el narcotráfico y las violaciones.

Y detengámonos en las violaciones, porque estoy hasta las narices de cómo se disfrazan ustedes de feministas, de cómo un día sí y otro también reparten carnés de feminista. Todos ustedes –y digo «todos», *todos*, porque han legislado en esa línea– son responsables de que hoy, en Cataluña..., en cinco años, en los últimos cinco años, se hayan triplicado las violaciones. Todos ustedes son responsables de que en los últimos ocho años se hayan disparado un quinientos por ciento las violaciones. Y todos ustedes –porque han gobernado indistintamente– han permitido que hoy Cataluña albergue el treinta y dos por ciento de las violaciones de toda España. Y todos ustedes son responsables de que en 2024 las cuatro provincias catalanas fueran récord en violaciones. Menuda vergüenza que tienen todos ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

Muy feministas, pero ustedes, señor Illa, han conseguido que en los bolsos de las mujeres se incorpore un nuevo complemento, que es el spray pimienta. Ustedes han conseguido que los padres tengamos que poner geolocalizadores a nuestras hijas por miedo al recorrido entre el tren y el colegio. Esa es su política feminista, y eso es cómo ustedes han rendido las calles a la criminalidad extranjera.

Pero podemos hablar también de las ocupaciones, que usted tampoco ha dicho nada sobre eso. Oiga, que en Cataluña se producen tantas ocupaciones como en Andalucía, en la Comunidad Valenciana y en la Comunidad de Madrid juntas; que dos de cada cinco ocupaciones que se producen en España son en nuestras calles. ¿Y no tienen nada que decir sobre eso? Por cierto, ocupaciones que luego son el germen de esas insurrecciones islamistas que vemos, por ejemplo, en Salt o en Mataró, y ante las que ustedes callan y no condenan. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero volvamos a cómo ustedes han rendido las calles de Cataluña a la criminalidad más feroz, a esa criminalidad importada, sí, a esa criminalidad, porque es la principal preocupación de los catalanes, y lo es después de la vivienda. Y vamos a relatar los datos para que luego no pueda usted salir aquí y decir que la criminalidad baja en Cataluña, que los inmigrantes ilegales y esa invasión migratoria..., no es responsable. Vamos a los datos, y, por favor, conteste porcentaje a porcentaje. Cincuenta y dos por ciento de la población penitenciaria en Cataluña, extranjeros –por cierto, que nos cuesta 247 millones de euros de los impuestos de los catalanes. A todos estos..., fuera. (*Alguns aplaudiments.*) Sesenta y nueve por ciento de los reos condenados por violación, señor Illa, extranjeros. En la cárcel de jóvenes, de 327, el setenta y cuatro por ciento son extranjeros. En Barcelona, en 2024, señor Illa, el setenta y nueve por ciento de los detenidos fueron extranjeros.

Vamos a los datos de balance de seguridad y actividad policial del 2024 –podrá corroborárselos la *consellera* de Interior. Sesenta y cinco por ciento de los detenidos por tráfico de marihuana, extranjeros; cincuenta y uno por ciento de los detenidos por delitos contra la libertad sexual, extranjeros; sesenta y seis por ciento de los robos con violencia, extranjeros; cincuenta y siete por ciento de los detenidos en siete o más ocasiones, ¡oh, sorpresa!, argelinos o marroquíes. Oiga (*alguns aplaudiments*), esto se llama «delincuencia importada». Y todos estos..., billete de vuelta y a sus países de origen, no los queremos en nuestras calles.

Pero hay un problema nuclear, hay un problema que ustedes no abordan, pero ni usted ni ninguno de ustedes; seguramente, insisto, porque son responsables de este problema. Hablemos de la inmigración. Es el principal problema que afrontamos no solo como región, sino como nación. Es un problema que afecta a la vivienda, es un problema que afecta a la economía, es un problema que afecta a las infraestructuras y que, por supuesto, afecta a la tranquilidad de los vecinos. Es un problema complejo, sin ninguna duda, pero tiene solución. Es falso eso de que las soluciones sencillas son mentira; esa es la gran excusa de los cobardes como usted, señor Illa (*remor de veus*), porque las políticas migratorias son la gran condena a la cual ustedes están rindiendo a los...

El president

Senyor diputat, senyor diputat, li demano que rebaixi el to, perquè està transgredint totes les normes bàsiques de bon respecte en aquest Parlament, i està anant al límit. I en aquest Parlament els diputats es respecten entre ells. I li prego que sigui capaç d'entendre què diu el Reglament, què diu el codi de conducta i què diuen les normes bàsiques de civilitat. Continui.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Quienes están al límite son los catalanes, señor Rull, que están hartos y hasta las narices de sus políticas migratorias (*aplaudiments*) y de su mamarrachada ideológica y política. Y vamos a seguir diciendo lo que nos dé absolutamente la gana.

El president

Senyor diputat, senyor diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Y vuelvo a... Sí, vuelvo...

El president

Senyor diputat, senyor diputat, l'hi torno a dir una altra vegada i el crido a l'ordre per primera vegada. El concepte «mamarratxada»..., aquest tipus d'expressió en aquest Ple no serà tolerat. Continui, senyor diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, sus políticas migratorias, señor Illa, provocan cambios sociales, provocan cambios culturales, y están convirtiendo a nuestros barrios en irreconocibles. De ahí la urgencia de recuperar Cataluña, de salvar Cataluña de sus políticas.

En 2024 llegaron hasta sesenta mil personas en situación irregular. ¿Sabe lo que son, usted, sesenta mil personas? Es como Manresa o como Castelldefels. Es decir, ustedes son capaces de crear ciudades de personas en situación irregular. Y no voy a tolerar ni que me repliquen con reglamentos ni llamándonos «anticatalanes». Porque..., anticatalanes ustedes, los que han llenado nuestras calles de la inmigración ilegal; anticatalanes ustedes, que expulsan al comercio local de toda la vida para sustituirlo por comercios rotulados en árabe y sustituyendo nuestras carnicerías de toda la vida por carnicerías halal; anticatalanes todos ustedes, que están frustrando la esperanza y el futuro de miles y miles de catalanes.

Pero, ante esta realidad tozuda y dura, muchos catalanes seguramente se preguntarán qué se puede hacer. Y yo les digo que frente a las políticas del miedo que ustedes representan, que condenan a la precariedad y a la inseguridad, sí, hay que escoger el camino de la esperanza. Pero el camino de la esperanza pasa por recorrerlo con valentía y con determinación, y eso pasa por decir..., en política migratoria, si entra alguien en situación irregular, se tiene que marchar; si entra alguien de manera legal pero viene a vivir del esfuerzo de los catalanes y viene a delinquir, se tiene que marchar; si viene a vivir de las ayudas sociales o a imponer el islamismo, se tiene que marchar. Y sí, prioridad nacional para todas las políticas públicas. (*Alguns aplaudiments.*)

En cuanto a la inseguridad, señor Illa, ley y orden. Es muy sencillo. La mejor prevención teniendo en cuenta la realidad delincencial de Cataluña: deportaciones masivas. No queremos más juzgados, señor Illa; lo que queremos son menos delincuentes en nuestras calles. Lo que queremos no es solo más policía, que está haciendo un trabajo magnífico, sino que lo que queremos son más medios y menos políticos en las comisarías. Lo que queremos, señor Illa, son cambios legislativos profundos para deportar a los extranjeros, y que los que delincan, que parece que solo les preocupan los multirreincidentes, se queden en prisión. Y, por supuesto, lo que no queremos son políticos que planteen cárceles amables y planteen proyectos de reinserción cuando hay situaciones que son absolutamente irreconciliables.

Lo que queremos, señor Illa, es que Cataluña siga siendo Cataluña. No queremos esa islamización que todos ustedes promueven y financian. No queremos la lengua árabe ni la cultura marroquí en los colegios catalanes. No queremos los menús halal en los colegios de Cataluña. No queremos las cárceles de tela en nuestros colegios. Y vamos a combatir con todas las de la ley la islamización creciente de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Moleste a quien moleste lo vamos a hacer.

Pero también queremos acabar con el estado del bienestar de los políticos para recuperar el estado del bienestar de los catalanes. Queremos acabar con esa industria política que ustedes han creado, fundamentada en ese despilfarro, como le he dicho antes: dinero para terceros países, dinero para medios de comunicación, dinero para televisiones públicas, dinero para las patronales, dinero para los sindicatos. No, no, dinero para la sanidad, dinero para la educación, dinero para la seguridad. Y dinero, en primer lugar, para aquellos que lo están pasando mal, y en ningún caso dinero para los que acaban de llegar, y mucho menos en situación irregular. (*Alguns aplaudiments.*)

Todo esto no lo hará usted, por supuesto que no, porque es usted el principal responsable de la decadencia en Cataluña. Y no mire hacia atrás, porque usted es corresponsable de todas las políticas de los últimos años. Usted ha sustentado gobiernos de Junts, usted ha sustentado gobiernos de Esquerra Republicana. Por tanto, usted es corresponsable de todo el desastre de Cataluña, y ahora, evidentemente, en primera persona, porque usted es el presidente de la Generalitat.

Nosotros, a pesar de esta situación dramática a la que nos han condenado, insisto, todos los que están aquí sentados, no vamos a tirar la toalla, no vamos a dar por perdida Cataluña, ni mucho menos. Vamos a seguir trabajando codo con codo con miles de catalanes. Vamos a seguir recorriendo calle a calle, barrio a barrio, como lo estamos haciendo, escuchando a los vecinos, porque ellos sí quieren, a diferencia de ustedes, recuperar esa Cataluña que construyeron nuestros padres y nuestros abuelos. Ellos sí quieren, señor Illa, ver a políticos que no les traicionen y les abandonen, sino que den respuestas reales a sus problemas cotidianos. Ellos lo que quieren son formaciones políticas que les den voz. Que les den voz porque les duele su tierra; que les den voz..., a gente que ha votado a la izquierda o a gente que ha votado a la derecha, a hombres o a mujeres, a jóvenes o a ancianos. Lo que quieren son formaciones políticas que traigan aquí sus verdaderos problemas y que no jueguen a ser secretarios generales de la ONU.

Y por eso nos hemos de erigir en alternativa política frente a diferentes portavoces que han tenido, en fin, la imprudencia de erigirse en alternativa cuando han gobernado indiscriminadamente en Cataluña o en España. Todos ustedes son responsables de que hoy los jóvenes no tengan perspectivas de futuro, de que hoy haya más familias a las que les cueste llegar a final de mes, de que hoy haya más ocupaciones, de que hoy haya más violaciones..., de que hoy muchos catalanes, en definitiva, no vean esperanza más allá de dentro de dos días. Por eso hoy queremos erigirnos una vez más en la alternativa al bipartidismo corrupto, en la alternativa al separatismo, que ha traído decadencia, miseria y falta de seguridad.

Y tengo la convicción de que todo aquello que dijeron algunos que era imposible..., lo hicimos realidad entrando en este Parlamento con once diputados. Y tengo la convicción de que todo aquello que ustedes creen que es imposible va a llegar más pronto que tarde, porque la revolución del sentido común va a dar un portazo a todas sus políticas nefastas y criminales. (*Alguns aplaudiments.*)

Y no tengan ninguna duda de que vamos a desmontar absolutamente todas sus encuestas manipuladas, todas sus demonizaciones permanentes y todos sus reglamentos creados *ad hoc* y sus comisiones de chichinabo, porque les aseguro que el sentido común acabará triunfando, recuperaremos nuestra tierra y les enviaremos a todos ustedes y a sus políticas a la papelera de la historia.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Garriga, hi ha tres maneres per veure com els seus plantejaments, el seu discurs, el que vostè ha dit..., és un fracàs rotund i una mentida de les dimensions de la Sagrada Família, *vamos*, eh?

Primer, el que fan vostès quan tenen opció de governar, que és abdicar de les seves responsabilitats, anar-se'n. Vostè és secretari d'organització de VOX a tot Espanya. Quan han governat a certes comunitats autònomes, han marxat del Govern. Què ve a explicar aquí? Què farà aquí? (*Remor de veus.*) I em parla a mi vostè de valentia? Quan té l'oportunitat d'aplicar les seves polítiques, se'n va cames ajudeu-me. Això sí, en els pocs mesos que hi han estat han tingut temps de fer mala feina. Per exemple, a València, desmuntant totes les estructures de protecció civil. (*Aplaudiments.*) I encara nega el canvi climàtic. S'ha de tenir una mica de decència i de respecte per la ciència, si no per aquesta cambra i per la veritat. Aquest és el primer indici que tenim de com vostès actuen: a la que tenen opció de governar, se'n van, desapareixen. Caram...

La segona evidència –per al que aquesta no li serveixi, per al que digui «escolta'm, bé, però això aquí a Catalunya no ho farà, el senyor Garriga»– és veure què fan els que pensen com vostès quan governen. I sempre passa el mateix: un fracàs rotund. La gent viu pitjor. (*Aplaudiments.*) Es deteriora la convivència, van a detenir la gent a les fàbriques on treballen, expulsen la gent, els posen il·legalment en centres de detenció. El senyor Trump ho fa així. Tergiversen..., *vamos*, desordenen l'economia internacional amb aranzels que perjudiquen els pagesos que vostès diuen defensar. I veiem a altres països d'Europa què està passant quan governen vostès: un autèntic fracàs. O a Argentina, on ja han tingut, per cert, el primer correctiu electoral. Anem fent concerts de rock, com el d'ahir. (*Rialles i aplaudiments.*) Jo la música la deixo al meu company de Parlament, el senyor Josep Maria Jové; jo no m'hi fico, en això. On governen els que pensen com vostè, un fracàs rotund i un empitjorament de les classes treballadores i populars. Que ho preguntin als hispans i que ho preguntin a les persones que estan a Estats Units treballant dia a dia, com se senten; fins i tot gent que anava a apagar incendis, els han deportat. Això és el que vostè defensa aquí? Això és el que vol fer vostè aquí?

Però si algú tampoc en té prou amb això, veure què fan vostès –marxar cames ajudeu-me–, veure què fan els que pensen com vostès quan governen, doncs només, com a tercera línia, diguem-ne, per deixar palès que vostè al que ve aquí és a fer-se vídeos de TikTok, per dir-ho... (*aplaudiments*), és veure la diferència entre el que diuen i el que fan. Vostè a mi em va a parlar d'honestedat en política quan el líder del seu partit ha viscut tota la vida de la política –tota la vida. (*Aplaudiments.*) I pretén vostè posar-se fora de la política? Vostè a mi em ve a donar lliçons de netedat quan el seu partit s'ha finançat amb crèdits d'Hongria, un país –no s'espanti, està assegut, no?– excomunista –un país excomunista–, d'un líder que es porta bé –és un misteri

que no sabem resoldre encara, algun dia ens ho explicaran— amb Putin, amb Trump i amb Xi Jinping, i no ho entenc. D'aquí vostès han rebut 6 milions d'euros. Per què no ens ho explica? I ve a donar-me vostè..., ve aquí a donar lliçons de netedat.

Miri, quan tenen ocasió d'influir en els governs, desapareixen —art de màgia—; on governen els seus és un fracàs rotund, i vostès..., entre el que diuen i el que fan hi ha una diferència quilomètrica que dona per fer diverses voltes al món. No tinc res més a dir-li.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en representació del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Qué mal digieren los datos de la criminalidad, del aumento de las violaciones y de cómo han destrozado las clases humildes, ¿verdad, señor Illa?, que ha tenido que recurrir a los topicazos y a las mentiras de estos medios de comunicación a los cuales ustedes religiosamente subvencionan, ¿verdad, señor Illa? (*Alguns aplaudiments.*)

Vayamos por partes. Evidentemente que nosotros salimos de los gobiernos cuando nuestros socios quieren hacer lo contrario de lo que nosotros prometimos en campaña electoral. Eso es una muestra de coherencia y de fidelidad a los principios, de que nosotros no estamos ahí sentados pase lo que pase, *peti qui peti*, con tal de trincar la mano y de seguir destrozando todo el futuro.

Nosotros nos fuimos de los gobiernos porque no queríamos ser cómplices de esas políticas que todos ustedes aprobaron de reparto de inmigración ilegal por las calles de España, porque no queríamos destinar el dinero de los españoles a contribuir a las mafias que trafican con las personas humanas (*alguns aplaudiments*) —por cierto, mafias que ustedes riegan suculentamente, como el taxi negrero del Open Arms—, a las cuales todos ustedes han destinado muchísimo dinero. (*Alguns aplaudiments.*)

Por eso nos vamos de los gobiernos, para demostrar a la gente corriente que hay políticos que venimos de verdad a cambiarlo absolutamente todo. (*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor diputat, el torno a advertir. Només li recordo que Open Arms ha rebut la Medalla d'Honor d'aquest Parlament i, per tant, li demano tot el respecte. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Rull, le reconozco que me generan ternura. Que el Parlament de Catalunya sea el adalid de la entrega de medallas cuando ustedes se han hasta fotografiado con yihadistas e islamistas en estas escaleras del Parlament de Catalunya es una puñetera vergüenza. (*Alguns aplaudiments.*) Y se lo digo con todo el respeto, pero aquí ha habido *expresidents* de la Generalitat, miembros de Esquerra Republicana fotografiándose con islamistas en este mismo Parlament. Luego, sinceramente, deberían ser un poco más, al menos, prudentes o humildes.

Pero sigamos con las ideas del señor Illa. Me acusa de falta de ciencia por criticar la gran mentira o la gran estafa del cambio climático. Oiga, ¿usted no se ha enterado aún, por ejemplo, de que Red Eléctrica el 1 de octubre decidió cambiar la línea estratégica y ha dicho que hay que frenar todo eso de las renovables? Usted parece que no se entera. Usted sigue avanzando en la descarbonización, en la electrificación del coche, que eso no es otra cosa que precariedad y condenar a la gente humilde, porque solo eso entiendo que son los privilegiados del Partido Socialista que se lo pueden permitir. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, claro, usted dice, además, que los que viven bajo gobiernos de los socios de VOX viven peor. Bueno, mire, pues pregúnteles usted a todos esos que se disfrazan

de feministas cómo de seguros pasean por Hungría o por Polonia o por la Italia de Meloni. Vaya a preguntárselo. (*Alguns aplaudiments.*) Vayan a preguntar si se disparan las violaciones como las disparan aquí ustedes o están más seguras. Pregúntenlo a esos países. O pregunten cuántas personas en situación irregular han llegado a la Italia de la señora Meloni o..., resulta que las mafias han cambiado de rutas porque aquí, ¿no?, es todo el mundo bienvenido, porque les pagamos ayudas sociales, les pagamos el piso, y si delinquen no pasa nada, que salen por la puerta de atrás. Esa es la política del Partido Socialista. (*Alguns aplaudiments.*)

Usted dice que nosotros decimos..., y hacemos lo contrario, y le molesta. Me hace gracia..., los vídeos en los que nosotros relatamos nuestro trabajo diario en la calle con la gente humilde. (*Remor de veus.*) Sí, sí, se ríen y lo ridiculizan porque están perdiendo, y por eso están tan nerviosos. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Están perdiendo porque hoy los jóvenes dan una patada a sus políticas y a sus programas electorales. Hoy ven sus proyectos y sus planteamientos políticos como una estafa, y hoy ven en nuestra formación política, en VOX, la única formación política que es capaz de revertir todas las políticas que han condenado a la precariedad, a la inseguridad y a la falta de prosperidad de los jóvenes.

Por eso les molesta que triunfemos en TikTok, en Instagram y en las redes sociales, porque los jóvenes ya no se creen a los medios de comunicación, subvencionados con el dinero, por cierto, de los españoles. No se los creen. (*Alguns aplaudiments.*) No se lo creen porque mienten, porque ustedes dicen que Cataluña es muy segura pero ellos ya no pueden ir solos con su patinete porque cada dos por tres son asaltados por una banda de magrebíes. No se creen lo que dicen sus medios de comunicación porque ya no pueden comprar una vivienda. Ustedes han puesto de moda que hoy la vivienda..., que sea un logro el compartir balda de nevera con alguien. Ustedes han puesto de moda que se alquilen habitaciones en lugar de pisos. Ustedes han puesto de moda que el gran aliciente en el alquiler de una vivienda sea poder acceder a un salón o a un baño de manera privada. Esa es su política de vivienda y esa es la precariedad a la que han condenado a tantísimas personas.

Pero, claro, usted no me ha contestado al verdadero problema que tienen los catalanes, que, como le he dicho, es la inmigración masiva, ilegal y descontrolada y la inseguridad. En febrero del 2025, en el casco antiguo de Lleida, quemaron contenedores y atacaron a la policía. En marzo de 2025, en Salt, tres días de incidentes graves y ataques a la comisaría tras el desalojo de un imán. En marzo del 25, en el barrio de Sant Cosme, en el Prat de Llobregat, una patrulla de policía se retira del barrio entre disparos de arma de fuego. En marzo del 25 también, en el barrio de la Font de la Pólvora, en Girona, una semana de incidentes tras una ocupación frustrada por la policía.

Abril del 25, barrio de Cerdanyola, Mataró, una semana de quema de contenedores y disturbios. Abril del 25, barrio de la Mariola, Lleida, seis *mossos* gravemente heridos tras el ataque de una turba de cincuenta personas. Junio del 25, Mataró también, quince personas lideradas por un subsahariano acceden por la fuerza a una comisaría. Junio del 25, Caldes de Montbui, inmigrantes africanos asaltan una comisaría e intentan liberar a dos retenidos. Agosto del 25, Montornès del Vallès –muy cerca de usted, señor Illa–, queman contenedores y entran a punta de pistola en la comisaría de la Guardia Urbana. Octubre del 25, Torelló –no hace falta que les cuente porque algunos gobiernan, ¿verdad?–; qué emoción ver al pueblo hasta las narices entrando en el pleno municipal pidiendo seguridad. (*Alguns aplaudiments.*)

Señor Illa, ¿esto, de verdad, pasaba hace diez años en Cataluña? Esto es la consecuencia de su política migratoria y de abrir las puertas a delincuentes extranjeros y de no cambiar las leyes para que *qui la faci la pagui*, pero de verdad.

Porque ustedes, señor Illa, insisto, lo único que han traído es precariedad, frustrar esperanzas, y mentiras, mentiras y más mentiras. Es decir, una vez más, en este

debate de política general se ha constatado que usted ni es alternativa ni es buen gestor, sino que ha hecho de su programa de gobierno la estafa y la mentira política. Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Entre vostè i Open Arms, Open Arms. Entre vostè i la ciència, la ciència. Entre vostè i els que defensen les vacunes, els que defensen les vacunes. Entre vostè i els científics que ens alerten del canvi climàtic, els científics que ens alerten del canvi climàtic. Entre vostè i les persones amb sentiments humans de mínima dignitat, que quan veuen una persona tenint un incident en alta mar la rescaten, els que defensen i tenen sentiments humans de mínima dignitat. *(Alguns aplaudiments.)*

Vostè el que fa..., l'únic que fa relativament bé és anar a assenyalar els problemes que hi han en els barris, quan no –quan no– a esventar-los, que n'estic al cas, no es pensi que no n'estic al cas –quan no, a esventar-los. Això sí, pretenent que són ciutadans ordinaris i comuns. Tinguin almenys el coratge de donar la cara, vostè i els seus partits polítics. Tingui el coratge de donar la cara. *(Aplaudiments.)* Ara, la gran diferència és que vostè hi va, o els seus, colleccionen vídeos de TikTok i se'n tornen. Per cert, tingui tants seguidors com vulgui de TikTok. Jo vull vots, no seguidors a TikTok *(aplaudiments)*, i de moment en té bastants més el partit que jo represento que el seu.

Vostè hi va, es fa vídeos, esventa divisions als barris i se'n torna, i se'n va. D'altres hi viuen, hi treballen i ho resolen. *(Aplaudiments.)* Sap qui són? Són els regidors, són els alcaldes de gairebé tots els partits polítics d'aquesta cambra, no només del meu, que hi viuen i que hi treballen, perquè la representació que vostès tenen als municipis, zero «patatero».

Perquè la gent, sap què?, sap distingir molt bé entre el que ven fum, com vostè, i el que resol problemes. Per cert, tota la tirallonga que m'ha tret d'incidents..., tots detinguts i donant comptes a la llei. Aquesta és la Catalunya que funciona.

El president

Per fer la contrarèplica, té la paraula, si ho desitja, el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en representació del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Dar la cara, señor Illa, es ir a esos barrios y escuchar a la gente a la cual ustedes condenan a la inseguridad. Dar la cara es ir ahí, escucharlos y decirles que es posible una alternativa distinta a quienes les han condenado. Y dar la cara es estar a su lado y manifestarse frente a unos políticos que les rinden a la criminalidad y a la inseguridad. *(Alguns aplaudiments.)* Eso es dar la cara y eso es lo que entiendo yo.

Y yo le recomiendo que sea más prudente y más humilde, porque los mismos que decían que no íbamos a entrar en este Parlamento se comieron sus palabras, y nos tienen aquí con once diputados y creciendo en intención de voto. Quizás dentro de unos años quien se tiene que comer las palabras es usted porque reventamos la marca electoral en todos los municipios de Catalunya y les sacamos a ustedes de todas las instituciones. *(Alguns aplaudiments.)* Luego, yo le animaría a que fuera más prudente y viera las consecuencias de las políticas que están provocando todos ustedes en la calle de la gente humilde.

Y, hombre, que usted salga aquí hablando de votos cuando usted está en caída libre según las últimas encuestas –no nuestras, sino las suyas–..., pues quizá también le animaría a ser un poco más prudente.

Y yo también, evidentemente, entre alguien como usted, que gestionó de manera nefasta y criminal la pandemia..., elijo a alguien que ha decidido dar su vida desde el primer día defendiendo a España y combatiendo al terrorismo, como es mi presi-

dente nacional. (*Alguns aplaudiments.*) Frente a alguien que pacta con el terrorismo de ETA, frente a alguien que iba a los funerales de sus compañeros de partido y hoy pacta con la banda terrorista ETA, elijo a alguien que plantaba cara y defendía a su familia frente al terrorismo de ETA.

Muchas gracias.

El president

Simplement li recordo que, afortunadament, la banda terrorista ETA ja no existeix. (*Aplaudiments.*)

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, i ara tornem a la realitat. Bon dia a totes i a tots. Jo vull començar la meua intervenció jo crec que com no podria ser d'una altra manera, que és parlant del genocidi del segle XXI, d'aquest extermini a Gaza que estem veient televisat cada dia des de les nostres cases.

I per això les meues primeres paraules vull que siguin per expressar la condemna als crims que està cometent Israel. També l'orgull de país, l'orgull de vore com tota la gent va omplir els carrers diversos dies, però principalment aquest dissabte, per dir que estem al costat de Palestina, que no és altra cosa que estar del costat del dret internacional i dels drets humans. I, evidentment, també per donar les gràcies, per donar les gràcies als centenars de persones que es van embarcar en la flotilla, que van ser segrestades, abordades de manera illegal per part d'Israel. Vull donar les gràcies per estar del costat bo de la història i per ser exemple i esperança, esperança en la humanitat, en la solidaritat i en que un món millor és possible; així que..., a la diputada Pilar Castillejo, a la nostra companya Ada Colau (*aplaudiments*), al Jordi Coronas, al Saturnino Mercader, a la Masmí, a l'Adrià Plaza, al Lorenzo d'Agostino i a totes les persones que han format part d'aquesta flotilla.

I no ens oblidem de la Reyes Rigo i de la resta d'activistes que també estan encara segrestades per part d'Israel, i per això instem el Govern de l'Estat i instem a tota la resta de països europeus a fer tot el que està al seu abast perquè siguin enviats a casa de manera immediata, perquè la causa palestina és la causa de tota la humanitat. Com l'altre dia deia i ens recordava la periodista Olga Rodríguez, el que està passant a Palestina condiona la resta del món, condiona el món sencer, perquè s'està normalitzant la llei del més fort per damunt del dret internacional i dels consensos de què ens havíem dotat.

I per això la Unió Europea ha de deixar de ser d'una vegada per totes el títol dels Estats Units. Ha de prendre mesures legals ja per garantir el rendiment de comptes de Netanyahu i trencar relacions comercials, armamentístiques i diplomàtiques amb ell, tal com demanen la relatora de Nacions Unides, la Francesca Albanese, i el Tribunal Internacional de Justícia.

Com dic, Palestina i Gaza són la mostra del món en que vivim, un món on la democràcia perilla i els drets humans tremolen. Els oportunistes i els fanàtics avancen. Els oportunistes i els fanàtics avancen també a casa nostra, perquè estem veient com Catalunya ha deixat de ser una excepció. Oportunistes i fanàtics que qüestionen els consensos més bàsics, des de la dignitat de la vida humana, perquè per a ells tot depèn del compte corrent; encara que ho estiguen disfressant de guerra religiosa i d'essencialisme, té molt més a veure amb el classisme que amb el racisme.

També qüestionen el canvi climàtic, que ens està matant i n'estem patint cada vegada amb més violència les seves conseqüències, ja siga amb una dana, ja siga amb incendis que són del tot incontrolables o amb una sequera extrema. El dret internacional, que, a més, és violat dia sí dia també per un bon grapat d'estats, tot i que de manera flagrant ara mateixa per Israel, i des de ja fa unes quantes dècades. O la violència contra les dones, quan l'únic delictes que realment creix a Catalunya és

la violència sexual contra nosaltres. I, al mateix temps, estan retallant recursos cada vegada que poden per acompanyar les supervivents, les víctimes i els seus fills i les seues filles.

Per tant, com dic, oportunistes i fanàtics que menteixen només per enfrontar-nos i per aconseguir el seu objectiu. Un objectiu que no és altre que desmantellar la sanitat i l'educació públiques, posar-nos la por al cos, perquè així som molt més manipulables, i dividir-nos. Dividir-nos i enfrontar-nos perquè no ens puguem autoorganitzar, perquè no ens plantem davant d'aquells que ens volen seguir apujant els lloguers o dels que no ens volen pagar les hores extra.

Jo crec que només així s'entenen les seues votacions a tot arreu: sempre en contra de la vida; en contra de les pensions dignes; en contra d'apujar el salari mínim; en contra de que el sis per cent més ric pague més impostos; en contra, evidentment, dels impostos a les elèctriques i als bancs; en contra de la reforma laboral per avançar en drets; en contra també de reduir la jornada laboral; en contra de que ens deixen de robar amb les hores extra no pagades. I, per descomptat –i aquesta no falla mai–, en contra de qualsevol mesura que permeti que l'habitatge siga un dret i no un negoci. Abans estan del costat d'un fons voltor, dels especuladors, que d'una família que ha de deixar casa seva.

I són tan iguals, són tan iguals uns i altres, encara que amb banderes diferents, que VOX amenaça amb acomiadar la Silvia Intxaurre, el Javier Ruiz, Cintora o Buenafuente; de fet, diuen que l'única cosa que encara no tenen resolta és si entraran a Televisió Espanyola amb un llançaflames o amb la motoserra. I vull recordar que el dia 10 de setembre, la Diada, per la nit, al Fossar de les Moreres els periodistes de TV3 van haver de sortir escortats per les amenaces dels seguidors d'Aliança Catalana. Són el mateix, tot i que amb banderes diferents. (*Alguns aplaudiments.*)

I, senyores i senyors, aquest és el debat d'aquest moment. És el debat del nostre temps, entre democràcia i feixisme, ho torne a dir, liderat per fanàtics i oportunistes que menteixen i que insulten. I ells, sí, dominen les xarxes, això ja ho sabem; de fet, també tenen finançament, moltes vegades no sabem d'on. Però estic convençuda de que n'hi ha esperança. I n'hi ha esperança perquè les demòcrates som més i perquè encara que alguns diuen –i potser tenen raó– que està de moda ser dolent, estic convençuda també que la solidaritat i l'empatia tenen molt més a vore amb l'ésser humà que la psicopatia d'alguns. Ho vam vore amb la dana, ho vam vore amb la covid, ho hem vist amb la flotilla de Gaza. Per tant, n'hi ha esperança, però hem de fer les coses bé.

I com fem les coses bé? Doncs deia el Manuel Sacristán que la política sense ètica és politiqueria i que l'ètica sense política és cinisme. Per tant, no són temps per a la politiqueria ni per al cinisme; no per a les demòcrates. El camí és l'ètica i més i millor política.

I aquí, president, li he de dir que només n'hi ha un pla A. No n'hi ha pla A i pla B; n'hi ha un únic pla, que és la Catalunya justa. No és la Catalunya centrada; és la Catalunya justa, amb igualtat entre persones i entre territoris. I la igualtat no es decreta. La reducció de les desigualtats no s'anuncia; es combat amb polítiques públiques, amb audàcia i també amb agilitat, si m'ho permeten; amb una certa rapidesa, no amb anuncis per d'aquí a cinc anys.

Quantes sancions ha posat el seu Govern a aquells que incompleixen la llei d'habitatge? Zero. Ha hagut de ser el Sindicat de Llogateres, president, qui ha posat una cinquantena de denúncies a immobiliàries per anuncis il·legals de pisos a Barcelona. Estem veient que la feina que no fa el Govern l'acaba fent el sindicat.

I vostè, és cert, diu que està preocupat, i ho creiem, per la desigualtat. Ho va dir fa un any en la seva investidura. Ho va tornar a dir ahir al seu discurs, que el seu objectiu és millorar els serveis públics. Però, president, tenim un problema, i és que no estem notant aquesta millora dels serveis públics. No la notem. No la notem quan demanem hora al CAP i hem d'esperar fins a tres setmanes per a poder vore la doc-

tora o quan hem d'esperar mesos per a una prova diagnòstica o per a una intervenció. Les llistes d'espera han passat de cent quatre dies a cent divuit dies de mitjana. Per tant, no és que estiguem millor, és que estem pitjor.

La gent no ho nota quan porta el seu fill que té necessitats educatives específiques a l'escola i no n'hi han recursos per atendre l'educació inclusiva. O quan es queda sense beca menjador, un servei que hauria de ser universal i gratuït. O quan el professorat ha perdut un vint-i-cinc per cent de poder adquisitiu. Tampoc ho nota quan agafa el tren i perden hores de vida i de treball per les aturades i els retards.

I per això, president, pla A, l'únic pla possible: la Catalunya justa. Una Catalunya on ser pagès no siga una heroïcitat, on viure a Lloret no significa sí o sí dedicar-te al turisme, haver de tindre tres feines per poder sobreviure en precari. Una Catalunya justa que garanteix la igualtat d'oportunitats als que naixen a Torre Baró, a la Font de la Pólvara, a Sant Cugat, a la Terra Alta o a Sarrià. Un país on la gent gran no mor esperant una plaça en una residència. Una Catalunya on els fons d'inversió no ens fan fora dels nostres barris i de les nostres ciutats. Una Catalunya on no hi ha famílies amb infants que són desnonades, enviades a una pensió a la ciutat del costat durant uns quants dies i després ja t'apanyaràs. Perquè això passa, passa a Sabadell, passa a Salt i passa a tants altres municipis de Catalunya, president.

Estem davant d'una Catalunya que es trenca, com deia Jaime Palomera, entre propietaris rics i llogateres pobres. Unes llogateres que cada any, a Catalunya només, fan una transferència d'11.300 milions d'euros als amos dels pisos -11.300 milions d'euros. No és un dret, és un negoci. I també, evidentment, ja ho he dit, una Catalunya on rodalies i regionals no siguen una tartana.

I diu vostè sovint, president, que són el «Govern de tothom». I jo li dic, president, que encara no –encara no–; encara no són el Govern de tothom. Mentre n'hi haja un de cada tres infants en situació de pobresa, mentre el deu per cent de les treballadores a casa nostra siguen pobres, mentre n'hi haja gent que no tinga un sostre digne per a viure, encara no són el Govern de tothom. I que ningú me mal interprete: Catalunya és un gran país –és un gran país. De fet, amb tota probabilitat, si aquí féssim una enquesta i ens preguntaren on volem construir la nostra vida, el nostre projecte vital, on volem desenvolupar-nos, segurament, jo crec que amb una alta probabilitat, diríem totes que a Catalunya. Però Catalunya té problemes, i problemes que s'han de solucionar, i no solucionar el 2030, solucionar ara.

I el principal problema que té Catalunya es diu «desigualtat». I aquí alguns han decidit que és molt fàcil culpar de la desigualtat la gent empobrida i la immigració. Han trobat, a més, en la meritocràcia la seua coartada. Des de Patricia Botín a Garamendi, a Foment, a l'extrema dreta... Perquè, a més, tenim unes elits que són profundament irresponsables i egoistes. I parlen de la cultura de l'esforç, però en realitat és la seua manera de justificar la desigualtat. La meritocràcia, senyores i senyors, és una enganyifa. És una enganyifa que utilitzen per a fer-nos sentir culpables de la nostra classe social i sentir vergonya si som pobres o precàries, a més, com si la vida fos una cursa i totes partírem de la mateixa línia.

I, a més, a alguns també els hem d'escoltar dir que el problema és l'absentisme. Doncs mirin, no. El problema és que la gent no es pot agafar una baixa perquè té por. El problema són les hores no pagades. El problema és la precarietat. El problema és la salut mental, que està deteriorada per l'estrès. El problema és la falta de plans de riscos psicosocials. El problema són els accidents laborals. Aquests són els problemes que tenim ara mateixa. Però, clar, ells ens estan venent, ens estan explicant que la culpa sempre és nostra, perquè no n'hi ha res més funcional que l'autoodi. I, clar, si és així, només te queda esforçar-te *molt*, esforçar-te *més*, però mai és suficient. I, així, un problema que és col·lectiu, que és de les majories, que es diu «capitalisme», s'acaba convertint en un problema que és individual i, per tant, tot depèn de tu.

Però, senyores i senyors, aquí totes sabem, en el fons, que ser pobre, que ser precària no és una decisió personal. I, si no, que ho pregunten a les «kellys», que ho pregunten a les treballadores de les residències, que ho pregunten a les vetlladores, a les tècniques d'educació infantil, als temporers, a les periodistes que cobren per peça i a tants altres. Ser pobre o ser precari no és una decisió; és una conseqüència del capitalisme salvatge, inhumà, cruel en el qual estem vivint.

I, a més, la principal amenaça contra la igualtat ara mateixa al nostre país és l'acumulació ingent de riquesa en molt poques mans, cada vegada en menys mans. I el més curiós de tot, una riquesa que pràcticament sempre acaba lligada al patrimoni familiar i a les grans herències. Només una dada: el setanta-cinc per cent dels multimilionaris del nostre país no ha fet res per a ser-ho, només nàixer en una determinada família, només heretar.

I, per tant, quina és l'alternativa, president? Doncs l'alternativa es diu la «Catalunya justa». Una Catalunya amb uns serveis públics forts, amb una xarxa comunitària forta, i també que redistribueix la riquesa. Però, clar, això suposaria que alguns –uns pocs, els que manen, fins i tot moltes vegades sense presentar-se a les eleccions– perdessin els seus privilegis i, evidentment, s'hi resisteixen, no ho volen.

Fins i tot l'altre dia podíem llegir que Maurici Lucena, el president d'AENA, català, que va ser portaveu del PSC en aquest mateix Parlament, deia que les institucions catalanes no poden participar de la governança de l'aeroport del Prat. I saben per què? Ho va explicar el Jaume Bosch al diari *elBaix.cat*. Doncs no pot ser perquè el segon soci majoritari d'AENA, que és una empresa britànica –que, per cert, tributa a les illes Caiman–, no ho vol. Tan senzill com això. Continuen manant els que no es presenten a les eleccions. I també diguem-ho tot: perquè aquesta empresa britànica no vol i perquè vostès lo que volen és ampliar l'aeroport del Prat, i, president, si la gestió es fa des de Catalunya, potser això és més difícil.

Una Catalunya centrada, president, és una Catalunya que prioritza el transport que fa servir la seua gent, que és el tren. Una Catalunya descentrada és aquella que vol ampliar l'aeroport del Prat mentre suspèn en rodalies. I també s'ha de dir: el capitalisme verd és un frau –és un frau. Ningú es pot dir «ecologista» i alhora voler incrementar un trenta per cent les emissions, que seria el resultat d'ampliar l'aeroport del Prat, tal com defensen el seu partit, el PSC, i Junts per Catalunya.

I, a més, també els ho he de dir: oposar-se a l'ampliació de l'aeroport del Prat és estar realment *a favor* del progrés. És admetre d'una vegada per totes, president, que no n'hi ha possible ecologisme, que no n'hi ha progrés possible sense planificació ecològica. Però és que el problema és que la idea que vostès tenen de progrés és una idea que està caducada, que és antiga, que és pròpia del desenvolupisme dels anys vuitanta i noranta, i les velles receptes ja no funcionen. I diguem-ho tot, no n'hi ha cap necessitat real d'ampliar l'aeroport del Prat: ja tenim vols intercontinentals des de Barcelona i, a més, tenim dos..., tres aeroports a Catalunya que estan del tot infrautilitzats.

Però seguim sumant arguments: és que AENA encara no ha complert amb les compensacions de fa més de vint anys. I una altra dada és que no podem suportar més de 20 milions de turistes cada any. No volem ser un parc temàtic, no volem ser una postal d'Instagram. Volem viles i ciutats tranquil·les, amb veïnes, amb comerç de proximitat i amb un urbanisme que facilita la trobada i la cohesió social.

Ecologisme, sí, però no ecologisme per als rics; un ecologisme popular que no faci recaure, a més, la responsabilitat sobre les esqueses dels mateixos. El que no pot ser és que li estiguem dient a la gent que recicle, que vigile amb el consum d'aigua, que vaja amb trens que no funcionen, i, mentrestant, els governs són incapços de multar empreses que contaminen l'aigua i l'aire, volen ampliar aeroports, els rics van a comprar el pa en avió privat o tenim trens de tercera. Se necessita una mica de coherència.

I, president, el Govern ha de tindre un posicionament clar en la qüestió de les nuclears. Jo crec que ja és hora de deixar de banda una energia que és cara, que és perillosa i que només està beneficiant l'oligopoli energètic. S'ha d'escollir: solar fotovoltaica o nuclear i combustibles fòssils. Aquesta és l'elecció que s'ha de fer com a país. Per això li demanem que siga ambiciós en la lluita contra el canvi climàtic i que accelere en renovables, perquè el planeta no ens espera.

Però, seguint amb la Catalunya que volem ser, alguns estan atiant el fantasma de la pèrdua d'identitat acusant la immigració. De fet, és que la immigració l'acusen de tot. I jo pregunte: no deu ser que estem perdent l'essència o la identitat perquè on abans hi havia una papereria ara n'hi ha una botiga de *souvenirs* o les bústies de la paqueteria d'Amazon? No deu ser que on abans hi havia el típic bar per a fer el vermut o el menú ara només trobem llocs per a prendre el *brunch*? On hi havia abans un forn familiar ara trobem un Vivari? On hi havia una persona cobrant-te en el supermercat o en el cinema ara només tenim una màquina? No deu ser que ja no coneixem les nostres veïnes perquè només es fan contractes de nou mesos per seguir apujant-nos el lloguer? No deu ser que ja no coneixem les veïnes perquè el pis del costat és un pis turístic?

Per tant, jo crec que ja és hora de trencar el mite de que estem perdent la identitat a causa de la immigració. Perquè, a més, jo crec que ni tan sols ens posaríem d'acord sobre de quina identitat parlem, perquè vull recordar que Catalunya sempre ha estat terra d'acollida, que n'hi ha moltes maneres de ser catalans i catalanes i que les nacions sempre estan en construcció.

I jo crec que, si estirem el fil, aquí també tenim dos debats que són interessants i que jo crec que també necessiten resposta. El primer és sobre la llengua catalana i el segon és sobre si hem de ser 6, 8, 10 o 25 milions. Mirin, l'altre dia *Crític* publicava –i jo crec que no hi puc estar més d'acord– que la immigració no és una amenaça per a la nostra llengua. De fet, n'hi ha 800.000 persones nouvingudes al nostre país en llista d'espera que volen aprendre el català i que no tenen una plaça disponible. Per tant, el problema no és la gent que arriba a Catalunya. El problema és que parlem molt de reforçar el català però no n'hi ha suficients places disponibles perquè la gent el pugui aprendre.

Així que deixem de banda aquesta visió poruga, tinguem una visió ambiciosa, amb esperança, i pensem que tenim l'oportunitat de sumar gairebé 1 milió de persones als parlants de la nostra llengua. Jo crec que això no ens ho havíem imaginat ni en el millor dels somnis. I per això, hi insisteixo, cal obrir més places per estudiar i practicar el català, amb horaris flexibles per a tota la gent que treballa i, evidentment, gratuïtes en tots els nivells. Com deia Candel, la diferència no es fa entre els catalans i no catalans, sinó entre els que tenen i els que no tenen.

I, sent així –jo crec que no pot ser d'una altra manera–, jo aquí canviaria les preguntes que darrerament ens estem fent. La pregunta no seria: com construïm comunitat? La pregunta no hauria de ser: com cohesionem la nostra nació al voltant d'uns principis, d'uns valors i d'una llengua? O, com diuen altres, la pregunta ha de ser..., és un problema que siguem sis, huit o deu, i si els serveis públics no estan preparats. Perquè si la resposta és la segona, jo crec que la solució la tenim molt fàcil: senzillament el que necessitem són més recursos per adaptar, per adequar els nostres serveis públics.

I aquí només n'hi han tres opcions. La primera, que els que més tenen paguin més impostos. La segona, negociar i aconseguir un bon sistema de finançament, just i singular, que ens retorni tot allò que ens toca. I vull ser clara: els Comuns i les Comuns sempre sempre hem defensat, defensem i defensarem un nou sistema de finançament que siga just amb Catalunya, davant de qui siga, també dels nostres a Madrid. I també, la tercera, prohibir les privatitzacions i la mercantilització dels serveis públics, perquè per aquí també s'escapa un bon grapat de diners. Però el problema de fons és que alguns, els de sempre, no volen deixar de fer negoci i no els agrada

Catalunya, els sobra la meitat del país. I a nosaltres, els ho he de dir: ens agrada Catalunya amb la seua diversitat.

I per això les forces democràtiques d'aquest país tenim l'obligació de demostrar que som més i que fem les coses millor. Tenim l'obligació de no equivocar-nos d'adversari, de fer-nos les preguntes adequades i de no acabar comprant marcs mentals que no són els nostres, són els de l'extrema dreta. I per això, com a diputada dels Comuns, però no només, com a diputada també del bloc progressista, com a diputada també del bloc democràtic, que és on s'emmarca la majoria dels diputats i les diputades d'aquesta cambra, jo els vull proposar un pacte, un pacte, evidentment, on també estiga la dreta democràtica per recuperar consensos bàsics.

Senyors i senyores de Junts, ens podem posar totes d'acord en no barrejar immigració amb inseguretat? Podem? Podem deixar de parlar de la immigració en termes de massificació, d'amenaça o de desbordament? I li demane, senyor Batet, que no faci aquestes cares, perquè només cal escoltar el seu secretari general, el senyor Turull. Companys i companyes d'Esquerra Republicana i de la CUP, podem reconèixer que el nostre model productiu no és culpa de la immigració, sinó que són les que més el pateixen? President Illa, podem blindar d'una vegada per totes uns serveis públics forts per als 8 milions de catalans i catalanes que som?

Perquè jo crec que, davant de l'ofensiva reaccionària, les demòcrates ens hem de posar d'acord. I, davant d'aquesta onada reaccionària i d'aquelles que volen incendiar Catalunya, també ens hem de posar d'acord per blindar el català augmentant tots els recursos, perquè com més gent el puga aprendre, millor.

I, evidentment, per defensar plegats l'amnistia; la llei de l'amnistia, que s'aplique d'una vegada per totes. Evidentment, perquè Puigdemont puga tornar. Evidentment, perquè el senyor Junqueras es puga presentar a les eleccions, si ho considera. Però també per l'Adri de Badalona, que ha de deixar de patir el calvari que està patint des de fa tants anys, i per totes aquelles persones que han estat patint la repressió durant aquestos últims anys. (*Alguns aplaudiments.*)

També ens hauríem de posar d'acord, diputats i diputades, en que l'habitatge no pot ser un negoci. I aquí, president, li he de preguntar: quan pensa el Govern començar a posar sancions, multes, a qui se salta la llei d'habitatge? Perquè se l'estan saltant, ho ha demostrat el Sindicat de Llogateres, i només cal entrar a un portal immobiliari. Què pensa fer –segona pregunta– amb les famílies amb infants que són desnonades? No poden esperar fins al 2030. I aquí va la tercera pregunta: què fem amb tota la gent que ara mateixa no pot pagar el lloguer ni la hipoteca? President, hi insisteixo, no poden esperar cinc anys.

I l'última en aquest sentit: quan començaran la rehabilitació de barris que s'estan ensorrant al Besòs, a Badalona, a Manlleu, a Esplugues? I no és.... També vull dir-ho: en habitatge no és només una qüestió de construir. Enmig d'una emergència, aturar la venda d'habitatge a qui ho fa per especular és una obligació, aturar la venda a qui compra per especular és una obligació.

I aquí també els he de dir, senyors i senyores de Junts, que no és..., el camí no és com diuen. O sigui, prohibir l'accés als habitatges de protecció oficial als veïns que portin menys de deu anys empadronats en un municipi? O sigui, aquesta mesura que proposen no és només una mesura racista, és que està impeding que a gent que ha nascut aquí que ha hagut de marxar de la seua ciutat –per exemple, de Barcelona– perquè no podia pagar el lloguer li estan impeding que hi puga tornar. És que estan vetant que joves que van haver de marxar puguin tornar als seus barris i a les seues ciutats. Estan prohibint que algú que viu a les Llosses o a Campdevàrol puga demanar un pis a Ripoll. És que, diputats i diputades de Junts per Catalunya, jo entenc la por de les enquestes; l'entenc, però els demanem que no marxin del bloc democràtic.

I el tercer acord que volíem proposar-los és un acord de memòria democràtica. És un acord de memòria democràtica que vostè ahir, president, no en va dir ni una paraula. En un mes aproximadament es compliran cinquanta anys de la mort de

Franco. En deu anys, el 2036, es compliran cent anys del cop d'estat franquista. I les polítiques de memòria democràtica arriben tard a Catalunya. President, ha de ser ara, i per això li diem: demani de manera clara, de manera pública, a Pedro Sánchez que l'edifici situat a Via Laietana, quaranta-tres, passi a ser un espai de memòria i ho siga de manera íntegra. Les víctimes fa massa anys que ho exigeixen i Catalunya fa massa anys que ho necessita. Un espai que estiga a l'altura de l'Esma de Buenos Aires o del Museu de la Topografia del Terror de Berlín. I ha de ser ara.

Cal intensificar les polítiques de memòria amb la futura aprovació de la llei de memòria democràtica, sí, però també cal multiplicar els equips per poder avançar. Queden aproximadament mil fosses per obrir, moltes persones desaparegudes per identificar, molts familiars a qui s'ha de reparar. I per això, hi insisteixo, el moment ha de ser ara. I cal una dècada de polítiques intensives de memòria democràtica per arribar al 2036 i dir: «Hem arribat tard, sí, però ho hem fet bé.» Com a mínim això.

I acabe. Catalunya ha de ser trinxera, però també ha de ser esperança. Hem de ser port i alhora hem de ser far. Hem de ser inspiració, però també hem de ser casa. I això només ho aconseguirem des dels consensos del pluralisme democràtic i des del reconeixement de la diversitat com a riquesa.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyora Albiach, faig meves les seves paraules i el seu plantejament en defensa i reconeixement de la flotilla, la del Sumud i la dels integrants..., i, en particular, de la diputada que hi ha participat. Ahir vaig fer-hi referència també. Crec que és l'expressió d'un sentiment de noblesa, d'una voluntat de solidaritat que ha rebut el suport immens, molt majoritari, de la ciutadania de Catalunya i d'Espanya i en el que molts ens hi hem sentit representats. El Govern de Catalunya, en coordinació amb el Govern d'Espanya, ha fet el que ha estat al seu abast per poder facilitar el retorn al més aviat possible i en les millors condicions a les persones que en van formar part.

Coincideixo també amb vostè, amb matisos, però crec que tampoc és moment del punt i la coma en aquesta qüestió, sobre el mot d'ordre o debat, diguem-ne, geopolític que tenim en aquest moment al món. Jo ho vaig sintetitzar ahir, i alguns altres portaveus s'hi han referit també en aquests termes, entre esperança i por, no? Veure els canvis com una oportunitat o veure els canvis com una amenaça, veure els canvis com un camí per millorar les coses o veure els canvis com una..., amb por i, per tant, amb ganes de retrocedir i de bloquejar-nos-ho.

Efectivament, hi ha derives autoritàries en molts països europeus, particularment la democràcia de Ghana de l'era moderna, que, en fi, per dir-ho suaument i amb el màxim respecte..., des d'aquest faristol alguns no haguéssim pensat mai que poguéssim veure aquestes coses fa tan sols sis mesos i les estem veient, no? Cal estar alerta a això i, efectivament, cal tenir les idees clares dels valors de la democràcia, de la virtut de tenir societats plurals, que permetin expressar en les seves institucions polítiques aquesta pluralitat amb respecte i que siguin els ciutadans els que, al final, puguin prendre la decisió que correspongui, no?

I també responsabilitzar-nos tots de que contrastar posicions polítiques, expressar pluralitat de diferents maneres de veure les coses, ha de ser compatible amb el funcionament correcte de les institucions. És a dir, al final hem de fer coses. I per això en societats plurals, amb visions diferents, doncs, hem de tenir capacitat d'arribar a acords. El meu grup polític ha arribat a un acord amb el seu. Tenim plantejaments polítics diferents. Ara em referiria a algunes coses que crec que..., en fi, que no acabo de compartir com vostè les enfoca. Ho diré amb el màxim respecte, però... Som polítics, partits polítics, posicions polítiques diferents, però hem tingut

capacitat d'arribar a acords en algunes coses. Crec que la política d'aquests anys va per aquí, la capacitat d'acordar. I això a vegades exigeix més coratge i més valentia i més determinació que no pas quedar-se en la puresa de la posició i sortir aquí, diguem-ne..., en fi, a dir..., tot molt coherent, però al final no porta enlloc.

Vostè ha parlat d'un pla, que és la Catalunya justa. Bé, jo dic: la Catalunya centrada és la Catalunya justa. La Catalunya centrada és la Catalunya justa, perquè jo intento centrar la Catalunya des del Govern en aquelles qüestions que crec que importen als ciutadans. I he sigut molt clar: vostè posa molt l'accent –jo també– en compartir la prosperitat, però s'ha de generar –s'ha de generar. I vivim en un món, en fi, menys amable que el de fa uns anys. Vull dir, nosaltres som 8 milions en un món de 8.000. Si vol vostè, som 8 milions en un estat que en té gairebé 50 i en un espai polític de referència, que és Europa, de 450. Aquest és el pes demogràfic que tenim, eh?

Una economia important, una economia amb un cert pes: 300.000 milions d'euros de producte interior brut, una cinquena part... Jo, quan vaig pel món, dic: «Escolti, jo soc una cinquena part de l'economia espanyola, que és la quarta d'Europa.» I estem entre les regions més punteres econòmicament d'Europa, però tot-hom s'espavila, eh? I al final hem de generar prosperitat per poder compartir-la amb polítiques públiques. I jo poso l'accent en les dues coses igual, i aquí..., potser és un matís que, arran de la seva intervenció, en fi, crec que, almenys per part meva, convé fer, no?

Ara, és veritat que si vostè em diu: «Bé, i avui com anem?» Bé, doncs avui l'economia catalana i l'economia espanyola, afortunadament, estan generant prosperitat, moltíssima més que França –no es tracta tampoc de comparar-nos, perquè les coses poden canviar moltíssim–, moltíssima més que Itàlia, moltíssima més que Alemanya, que són els països de referència. Alguns, què deien?: «No, fora d'Europa ens anirà més bé.» El Regne Unit. Doncs hi vas i no els hi va tan més bé, més aviat... Per tant, ara es tracta de conservar això.

I aquí, bé, hem de també prendre decisions perquè les nostres empreses i els nostres autònoms puguin ser competitius. Va molt en la línia de tenir infraestructures adequades, va molt en la línia de tenir talent, una xarxa de talent universitari, de centres de recerca que permetin... Això és el que estem fent, no?

Jo aquí crec –discrepo de vostè– que una infraestructura com l'aeroport Josep Tarradellas Barcelona - el Prat és una infraestructura clau des d'aquest punt de vista, no pel turisme –per cert, molta gent de Catalunya, molts catalans, viatgem fora, eh?, i el fan servir. No pel turisme, sinó per l'economia: pels centres de recerca... Nosaltres hem arribat a acords amb institucions de recerca japoneses i xineses i d'Estats Units, i la gent necessita..., i molts investigadors joves. Jo crec que és per l'economia. Això és una posició que he defensat amb nitidesa i que, en fi, la reitero des d'aquest punt de vista. I sí, també estic treballant i estem treballant perquè el Govern de Catalunya pugui tenir presència i pugui tenir una participació..., sense alterar l'esquema de funcionament d'AENA, però pugui tenir participació en aquest sentit, no?

També en matèria d'energia hem de prendre decisions importants. El nostre posicionament és nítid a favor de les energies renovables. Aquí també demano que siguem tots clars, perquè defensar les energies renovables en abstracte és gratis. Això, diguem-ne..., excepte alguns que són antivacunes, la terra és plana i Elvis Presley és viu; els altres estem tots situats allà mateix, eh? Ara, on es posen els molins de vent i on es posen les plaques solars? Aquí comencem ja... I aquí el Govern també ha de tenir una posició, en fi, d'escoltar a tothom, però ha de prendre decisions, no?

He sigut sempre clar, i ho reitero, perquè vostè m'ha emplaçat a fer-ho directament quant a l'energia nuclear: Catalunya no es quedarà a les fosques mentre jo sigui president de la Generalitat, tingui-ho per segur. Aposto per l'energia renovable. Hi ha un pacte signat per tothom, també per les empreses energètiques, amb un calendari acordat de tancament de les plantes de fabricació d'energia nuclear, que preveu també un mecanisme per si volen plantejar continuar operant aquestes plantes. Bé,

si volen fer-ho, que ho activin i s'estudiarà. I també he dit sempre el mateix: fem els números ben fets. No s'hi val a dir «vull funcionar amb energia nuclear però vull que els costos per disposar els residus nuclears quedin fora del compte de resultats»; no, això no pot ser –això no pot ser.

I també dic que, passi el que passi en aquest àmbit, nosaltres no hem d'afluixar l'aposta per les energies renovables; no l'hem d'afluixar i no l'estem afluixant. I aquí, hi insisteixo, apello a passar de la poesia abstracta a la cosa concreta de dir on ho posem. Jo, en fi, cada mes vaig repassant amb la consellera els projectes que hi han i com els podem anar desbloquejant, sempre amb diàleg amb el territori.

Habitatge. Estem d'acord que és la qüestió que més afecta en aquest moment les desigualtats. Miri, crec que això vostè ho ha reconegut, i li agraeixo que ho faci, i jo l'hi reconec també a vostè i a moltes altres formacions polítiques d'aquesta cambrà. Crec que estem tots convençuts que és el problema més rellevant que tenim en aquest moment. Crec que també podem dir que cap comunitat autònoma ha fet més o està fent més que nosaltres per posar-hi recursos. Per mi la primera línia és construcció d'habitatges. La segona és intervenció del mercat, i aquí hem pres decisions, a Catalunya s'han pres decisions valentes, com, per exemple, prohibir els habitatges d'ús turístic a Barcelona a partir de 2028. I, per descomptat, fer complir la llei. Efectivament, tenim un acord amb vostès. Vam posar en marxa un servei d'inspecció. És veritat que hi ha gent que se la salta, és veritat que quan hi han denúncies actuem, és veritat que ha costat una mica més del que voldríem, posar-ho en funcionament, però és veritat que ja ho tenim. I, evidentment, no ho tenim per passejar pels carrers, sinó per fer complir la llei. I amb això, ho dic amb claredat, doncs, la farem complir. Ara, la primera línia per mi és construir habitatges. I, en aquest sentit, ahir vam fer un plantejament ambiciós en el que espero tenir l'acompanyament de tots els grups que diuen, com el seu, que aquest és el principal problema que té Catalunya. Perquè necessitem construir habitatges, necessitem construir-ne, eh?

M'ha parlat –i té raó– de que hi han coses de millora, aspectes a millorar en el país en matèria de polítiques públiques, en matèria de sanitat, en matèria d'educació, en matèria de residències, en matèria de drets socials. Bé, és veritat, jo l'hi reconec. Però, escolti'm, en matèria de sanitat, doncs, avui podem visitar vint-i-set antics centres d'atenció primària que avui són centres socials integrats..., sociosanitaris que estan ja aplicant o posant en marxa una integració sanitària i social i algunes reformes que ens han de proporcionar, diguem-ne, una millora qualitativa i quantitativa a les persones ateses, no?

En matèria d'educació..., és veritat, perquè jo he visitat escoles. I de recursos en voldríem tenir més, però hem posat més recursos per atendre els alumnes amb necessitats especials, no?, i la ràtio d'alumnes per aula, doncs, ha baixat. I ahir vaig dir-ho, estem actuant sobre el quinze per cent del conjunt d'infraestructures educatives i estem construint alguns centres. Per tant, hi ha un avenç, no?

En matèria de drets socials, ens hem trobat algunes coses que s'havien de millorar. I, bé, s'ha abordat una reforma de la DGAIA, es començarà a gestionar l'any vinent l'ingrés mínim vital... En fi, s'està plantejant un esquema, una aproximació reformista en tots aquests àmbits, no? És veritat que hi ha feina a fer, però és veritat que en tots els àmbits que vostè ha mencionat jo li puc, diguem-ne, aportar dades de coses que estem fent i que, si funcionen bé, les estendrem i les escalarem, no?

Li agraeixo que hagi dit una cosa que crec que hauríem de dir més, que és que, havent-hi moltes coses pendents de fer, home, aquest és un país on molta gent voldria viure-hi. I això és important que ho diguem, perquè, si no, també sempre caiem en el... Sempre falta, no?, bé, ja ho sé, que sempre falta, però també posem l'accent en que el país és un país –Catalunya, vull dir– on molta gent hi vol venir a viure i que està bé. I això tampoc diré jo que sigui mèrit dels dos anys que jo porto governant Catalunya. És mèrit d'un treball continuat i acumulat de molts governs, amb encerts

i amb errors. I espero també, quan acabi la meva tasca al capdavant del Govern de Catalunya, haver pogut sumar alguns encerts en aquesta millora del país.

Ho dic perquè, tal com està el món, és bo que ens ho diguem. Per exemple, que, en fi, no tothom té accés a una sanitat com la que tenim aquí ni tothom té accés a una educació com la que tenim aquí ni tothom té accés a unes polítiques de protecció social com les que tenim aquí ni tothom gaudeix d'unes infraestructures com les que tenim aquí. Tot millorable, però això ho tenim, no?

Sobre el model de societat, vostè ha parlat de meritocràcia, ha parlat d'absentisme, ha parlat... Jo aquí he de dir-li que és veritat que hi ha uns determinants socials de riquesa o de la situació social en què es troba una persona, és veritat que hi són, però també jo apello a la llibertat individual. I Catalunya té molts exemples de persones que han nascut en llars molt humils i que, gràcies a una educació pública i gràcies al seu esforç personal i a la seva llibertat i a les seves pròpies decisions personals, han pogut enlairar-se i, en fi, tenir carreres esplèndides i excel·lents en l'àmbit econòmic, en l'àmbit empresarial, en l'àmbit científic, en l'àmbit de servidors públics. En aquesta cambra hi ha exemples –no vull anomenar ningú– de persones que...

També hi ha un àmbit de responsabilitat personal. Jo estic a favor de que les societats funcionen quan les administracions públiques tenen cura de tothom i no deixen ningú endarrere, estic a les antípodes d'allò..., del que se salvi qui pugui, de que, en fi, si no et va bé és culpa teva. No estic en això, però també apello a la responsabilitat de tots i a l'esforç de tothom per tirar endavant, eh? I que hi hagi possibilitats de que, diguem-ne, el bressol on neixes no et condicioni el teu futur, que si tu tens les condicions i vols fer-ho, doncs, puguis arribar on tu et proposis arribar. I crec que això a Catalunya es dona i hem de cuidar-ho perquè se segueixi donant. És a dir, apello també a la responsabilitat individual de les persones.

Ha parlat del català. Estic molt d'acord amb l'enfocament que vostè ha fet. Per cert, ahir jo vaig parlar de quaranta mil places de cursos de català. Eren els cursos –m'ho va fer notar el conseller en acabar el debat–..., són els cursos que ofereix el Consorci per a la Normalització Lingüística. En total n'hi han 115.000 a Catalunya, perquè hi ha molta gent que fa més feina en aquest sentit, entitats, diguem-ne, privades –Òmnium, per exemple, els sindicats també–, que fan cursos de català, i els hi hem d'agrair. Des de les institucions no podem comptar només amb ells, hem de fer més, no? Però estic molt d'acord amb l'enfocament de vostè. Bé, és una oportunitat que hi hagi gent que vingui a Catalunya, és una oportunitat si els sabem integrar i acollir bé, que puguin aprendre la llengua, que és aprendre, en definitiva, a endinsar-se en la identitat catalana, fer-se més «d'aquí», si m'ho permet dir així, no? I això, diguem-ne, reforçaria la llengua. Aquest enfocament el comparteixo.

Sobre la posició que vostè té en immigració i en memòria democràtica, doncs, hi estic d'acord. Ja ho he dit, ho hem dit, o sigui, compte amb això. I aquí jo crec que tots hem de ser responsables i tenir idees clares en aquest sentit, no? Jo he dit sempre que qui ve a Catalunya amb ganes d'integrar-se aquí i de treballar i de fer prosperar Catalunya és català, i no hi ha més, des del meu punt de vista. I la paternitat d'aquesta expressió tampoc la reclamo per a mi, tots saben de qui és, no?, però la faig meua sense cap complex, a més a més. Amb això és veritat que hem de tenir cura, eh?

També, al mateix temps, hem de dir que tothom que ve aquí té un marc de convivència que ha de respectar i, per tant, qui la fa la paga; en totes les matèries, naturalment: de respecte a la convivència, de respecte a la igualtat home-dona, de la nostra manera de viure... Acollir gent no vol dir que renunciem a la nostra manera de viure, *ni molt menys*, ni posa en risc la nostra identitat, sinó que, si sabem acollir i integrar, crec que l'enriqueix. I –vostè també ho ha mencionat– aquesta és la història de Catalunya, com anem incorporant gent nouvinguda que ens acaba enriquint i acaba ajudant a conformar la nostra identitat, no?

En matèria de memòria democràtica tenim un compromís. Vam estar fa uns dies en el Camp de la Bota. La llei s'està tramitant. Jo crec que és compatible la memòria democràtica, en l'edifici que vostè ha mencionat, amb preservar la seva funció actual, i en aquest sentit estem... Crec que és compatible. Aquí hi han posicions diferents, però crec que és compatible.

I en matèria d'habitatge m'ha interpellat en diverses coses o m'ha dit... Escolti'm, les multes les posarem. O sigui, qui compleixi la llei... Les lleis es fan per complir-se. I, per tant, qui no les compleixi..., doncs, actuarem amb tota la contundència.

Dos. Si hi ha persones, famílies amb menors d'edat, que són desnonades, tindran sempre el Govern de Catalunya –i crec que hi tenen sempre els ajuntaments, vull ser just en això– al costat per trobar una solució. Sí, de veritat. Ara, això no legitima l'ocupació. O sigui, qui tingui un problema habitacional es pot adreçar a les institucions i els hi donarem una resposta. Hi tenim un compromís, aquí hi tenim un compromís. Distingim també entre casos concrets que puguin haver-hi i altres fenòmens organitzats que no tenen re a veure amb això –també vull ser clar en això–, que ens els trobem. I em trobo amb molts alcaldes que em diuen: «Escolta, em passa això.» Distingim-ho, perquè, si no, no... Però casos concrets de gent que té una dificultat real i està en situacions complicades..., les institucions hi som per donar resposta a això. I crec que tenim els mecanismes i la xarxa, tant el Govern de Catalunya com les administracions municipals, per donar-hi resposta.

Hem desplegat un programa important d'ajuda a les persones perquè puguin accedir, via lloguer, via..., a un habitatge. I si vostès tenen, o qualsevol grup, propostes per poder-ho fer més de pressa i més bé, jo les escoltaré –jo les escoltaré. Hem de rehabilitar? I tant que sí. Però també rehabilitar porta un temps, també porta un temps. Ja està publicada la primera convocatòria de la llei de barris, que és l'instrument més potent que hi ha en aquest àmbit. Al gener, diguem-ne, resoldrem la primera convocatòria, de 200 milions d'euros, si no m'equivoco, per a la llei de barris, que serà complementada per part dels ajuntaments que en siguin beneficiaris, no? I en farem de consecutives durant cinc anys més. Per tant, els elements hi són. Anar més de pressa? A mi també m'agradaria. Hi insisteixo, si hi ha propostes en aquest sentit, seran ben rebudes i escoltades per tothom, no?..., per nosaltres –perdó.

Jo li vull agrair, finalment, des de la constatació de que representem projectes polítics diferents i hi han diferències a vegades significatives en algunes polítiques, la capacitat d'acord que hi ha hagut fins ara. També reconec que són vostès exigents, diguem-ne, i no paren d'anar repetint, repetint i anar exigint. Bé, el Govern té el compromís de tirar endavant els acords. A vegades les coses fan que anem..., que ho haguem de fer amb més dificultat de la que voldríem, però el compromís i el compliment dels acords i la voluntat, per descomptat, de fer-ho, hi són. I crec que també enviem un bon missatge demostrant una capacitat d'entesa en un moment particularment difícil al món.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor president. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Oposició constructiva i exigent, això és el que som. President, no s'equivoque. Evidentment que nosaltres també pensem que la prosperitat s'ha de generar. De fet, tenen dos exemples molt clars de polítiques nostres: la pujada del salari mínim i la reforma laboral per avançar drets. Han generat prosperitat (*aplaudiments*) i són polítiques nostres que, per cert, ens va costar arrossegar al Partit Socialista perquè hi donaren el vistiplau. Jo ja entenc que les elits econòmiques estan més tranquil·les amb la Catalunya centrada que amb la Catalunya justa, però bé, jo crec que lo que

necessita la ciutadania, les majories socials, és la Catalunya justa, i com li deia, no n'hi ha pla A i pla B, només n'hi ha un pla.

El paisatge canviarà, o amb renovables o pels efectes del canvi climàtic; de fet, potser per les dues coses. Jo soc partidària de que canvie amb les renovables. El que no pot ser és que tot vaja a parar a Terres de l'Ebre o a dos comarques de Lleida. Això és lo que no pot ser, president.

I també l'hi dic pel que fa a l'habitatge. Tenim la sensació de continuar fent «patada» i endavant en el tema de la construcció. Això sembla..., cada dia anem apujant l'aposta, però a dia d'avui, 8 d'octubre, n'hi ha persones, n'hi ha famílies que no poden pagar el lloguer o la hipoteca. Per tant, els anuncis estan molt bé, visió llarga, però respostes també i actuacions a curt termini.

I sí que passa, n'hi han famílies amb infants que són desnonades, que les envien a pensions a altres ciutats. I la situació és tan greu que els docents han hagut de crear una plataforma –de fet, diverses plataformes– per denunciar aquesta situació i per demanar a les institucions que hi posin remei.

I em permetrà, president, també, que faci un afegit. I és que jo crec que en aquesta època de postveritat, de desinformació, de *bulos* que ens ha tocat viure, també és responsabilitat nostra desmuntar les mentides i dir veritats. I de ben segur que n'hi ha més, però jo n'he escollit deu.

La primera: no totes les opinions són respectables. És respectable el dret de les persones a opinar, però no totes les opinions són respectables. No ho són les que generen odi, les que qüestionen els drets humans –i, per tant, la dignitat de la vida humana– o les que van en contra de la ciència (*alguns aplaudiments*). Senyores i senyors, no són respectables.

Segona: al nostre país no hi ha polarització, lo que hi ha és un assetjament per part de l'extrema dreta i de la dreta extrema; no n'hi ha simetria, lo que n'hi ha és assetjament. Assetjament per part d'elits econòmiques, polítiques i judicials. I quan dic «judicials» em refereixo a una minoria dels jutges que pretenen guanyar als tribunals el que altres no han guanyat a les urnes. I aquest assetjament és cert que no és res nou, l'hem patit durant dècades els moviments socials, la gent migrada, el col·lectiu LGTBI, partits d'esquerres, forces independentistes..., però estem veiem com el centre de la diana cada vegada es va fent més gran. I per això hi vull insistir: no és polarització, és assetjament.

Algú ha vist una manifestació de gent nostra amb l'única finalitat d'insultar algú, com va patir Ada Colau en la campanya de les municipals? Algú ha vist algun dirigent nostre dir que li agrada la «fruta» com fa Ayuso amb el president Sánchez? Hem penjat nosaltres el ninot d'algú cremant-lo i colpejant-lo com han patit diversos líders independentistes? Hem instal·lat a les portes de la casa d'algú una colla de gent per insultar-los durant mesos com van patir Pablo i Irene? No (*remor de veus*), i per això dic: no és polarització, és assetjament malgrat que vostès riguen. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Tercer: el feminisme no ha arribat massa lluny. Les dones encara cobrem menys, som violades, assetjades i ens assassinen només per ser dones (*persisteix la remor de veus*), i ara tornen...

El president

Silenci, si us plau, silenci. La diputada ha de poder ser escoltada. Silenci...

Jéssica Albiach Satorres

...amb la matracca de voler decidir sobre els nostres cossos. La pobresa acostuma a tindre rostre de dona i la majoria de les famílies monomarentals són dones amb infants. Les dones treballen de mitjana dues hores més que els homes a casa. I també vull dir: les dones trans són dones, no n'hi ha cap síndrome pel fet d'avortar i les vacunes salven vides. Així que el feminisme no ha arribat massa lluny.

Quart: el negacionisme climàtic mata i el capitalisme verd és un frau. És una estratègia perquè els de sempre segueixin fent negoci. El camí no és altre que l'ecologisme popular, més renovables i més comunitats energètiques, i menys parlar d'allargar la vida de les nuclears. Més trens i menys avions. Catalunya no necessita ampliar l'aeroport, el que necessita són trens que funcionen.

Cinc: no, no vivim en el Far West. No vull menystenir els delictes que existeixen, s'han de resoldre, s'han d'atendre i, sobretot, s'han de prevenir. La gent s'ha de sentir segura a casa seva i als carrers, però vivim en un dels països més segurs del món i les estadístiques ens diuen que el nombre de delictes va baixant. La seguretat que cal, evidentment, és la pública –i no la privada, com voldrien alguns–, amb garanties i democràtica, i la millor política de seguretat és la cohesió social i la redistribució de la riquesa.

Sis: el problema de l'habitatge són els especuladors, no són els migrants. El problema són els fons d'inversió i els rendistes que estan acumulant pisos i pisos per fer negoci. I no sentireu mai l'extrema dreta i tampoc la dreta dir que cal limitar les compres especulatives, no diran mai que l'habitatge és un dret i no un negoci, i no diran mai que l'habitatge no és un bé de mercat, però aquesta és la veritat.

Set: la immigració no és una amenaça per al català, és una oportunitat. Tenim 800.000 persones nouvingudes en llista d'espera per aprendre'l, i ser 8 milions de catalanoparlants seria una fortalesa i una oportunitat. I clar, clar que Catalunya ha canviat des de fa quaranta anys fins ara, però si ells ho van saber fer en aquells moments nosaltres també ho hem de fer bé. Perquè, a més, aquesta Catalunya monocolor, uniforme, homogènia, de la que alguns parlen, només ha existit als seus caps, perquè Catalunya sempre ha sigut terra d'acollida. I a la Catalunya d'avui es menja trinxat i també es menja cuscús, s'escolta Txarango, Mushkaa i s'escolta també la cúmbia colombiana, i se celebra la Patum de Berga i l'Any Nou Xinès; la nostra metgessa potser ha nascut en un país d'Amèrica Llatina i les nostres filles tenen companys i companyes nascudes a Grècia, al Senegal i al Marroc. Aquesta és la Catalunya..., aquesta és la diversitat que ens agrada de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Vuit: Trump i Milei i els seus titelles són un perill per a la democràcia. Trump és un factor d'inestabilitat i d'autoritarisme, i Milei ha ensorrat l'economia argentina i han hagut de ser rescatats pels Estats Units. Aquests són els amics, i sobretot, els referents d'Aliança Catalana i de VOX.

Nou: el cordó democràtic és més necessari que mai, però què implica el cordó democràtic? Doncs implica no arribar a pactes preelectorals ni postelectorals amb l'extrema dreta, no donar suport a les seues propostes, però també –i aquesta és la part més difícil– implica no comprar els seus marcs mentals.

I deu: ser antisionista no és ser antisemita; torne a dir-ho: ser antisionista no és ser antisemita. (*Alguns aplaudiments.*) I el que està passant a Palestina no és una guerra, és un genocidi. De fet, són molts els jueus del món que estan denunciant aquest genocidi. I diguem-ho una altra vegada, perquè el que cal són sancions a Israel; és tallar-hi relacions comercials, culturals i esportives; que Netanyahu siga jutjat d'una santa vegada, i no tindre cap tipus de complicitat, tampoc el silenci, amb aquest genocidi, perquè la causa palestina és la causa de la humanitat.

I havia dit que tenia deu veritats, que ja les he dit, però –però– és cert que m'he vist obligada a afegir-n'hi una de nova, i m'hi he vist obligada després del que va passar ahir al vespre, del que va passar ahir al vespre al Congrés. I per això vull dir: la tortura animal no és cultura, i cal deixar de protegir d'una vegada per totes la tauromàquia al nostre país. (*Alguns aplaudiments.*) Si us plau, la tortura animal no és cultura. Però què va passar ahir? Doncs ahir els socialistes, amb el Partit Popular i VOX al Congrés, van llençar a les escombraries 700.000 signatures de la ciutadania, impeding fins i tot aquest debat que la societat reclama. I per això no ens cansarem de dir que la tortura animal no és cultura.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Més que per respondre..., en fi, jo ja he explicat quina és la nostra posició i es pot deduir en què estem d'acord en què no estem d'acord en aquestes deu, onze veritats.

Jo el que vull dir és que, vista la seva intervenció i fent una valoració de conjunt, crec que hi han coses que compartim. Compartim la responsabilitat d'oferir una alternativa d'esperança al món, compartim la responsabilitat de tractar l'habitatge com un dret, també la responsabilitat de reduir desigualtats i també la responsabilitat de protegir la convivència, quatre coses prou importants. Els mètodes són diferents, però crec que l'objectiu és comú i això em fa feliç.

Gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

I ara farem un minut de silenci pel darrer feminicidi davant de la façana del Palau del Parlament.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau.

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda, president, diputats, diputades, gent del Parlament i persones que ens estigueu seguint des de casa i des d'arreu.

Des de la CUP no podem començar avui d'una altra manera, que és recordant una molt mala notícia que ens acaba d'arribar, que és que han interceptat més vaixells de la flotilla. *(Remor de veus.)* A vostès no els interceptaran mai fent res de profit pel país ni pel món, no es preocupin.

I tampoc podem començar d'altra manera que denunciant el genocidi contra el poble palestí per part de l'estat genocida d'Israel, que acumula desenes i desenes de milers de morts, d'apartheid, d'ocupació, d'empresonament i d'expulsió i que ha deixat el poble palestí absolutament exhaust, però, com sempre, resistint, un poble que té el suport i té la solidaritat dels Països Catalans, que estem protagonitzant, que estan protagonitzant, com arreu del món, unes mobilitzacions històriques els darrers dies i que seguiran, sens dubte, fins al proper 15 d'octubre, on totes i tots hem de ser a la vaga general en suport a Palestina.

I tampoc podem començar sense donar les gràcies al Luay, al Merca, al Lorenzo, al Francisco, a l'Ada, al Juan, al Simó, al Juan Carlos, a la Reyes, que segueix empresonada a hores d'ara per l'Estat d'Israel, al Jordi, a la Lucía, a l'Alejandra, a l'Edu, a la Masmi, a l'Adrià i a la Pilar, perquè de nou han dibuixat uns Països Catalans de solidaritat, de lluites i de resistències. I també al conjunt de la flotilla, perquè han posat en risc les seves vides per tal de trencar un bloqueig inhumà, i perquè han intentat, de totes totes, tornar a estendre la solidaritat amb Palestina arreu dels Països Catalans i arreu del món. I això explica per què estem tan diferents ara mateix al nostre país que fa unes setmanes: perquè l'esperança ha tornat als carrers. *(Alguns aplaudiments.)*

I especialment et volem donar les gràcies a tu, Pilar, perquè amb el teu gest has fet possible aturar la normalitat d'aquest Parlament davant una massacre contra el poble palestí i li has retornat a aquesta cambra una força, una dignitat i una capacitat de representar la indignació i les esperances del nostre poble que, malauradament, feia anys que havia perdut.

També volem recordar que ja hi ha prop de vint persones detingudes en les mobilitzacions que s'han produït els darrers dies al nostre país. Els Mossos d'Esquadra van detenir persones a Barcelona i a Girona, els van donar cops de porra al cap a alguns d'ells i elles, i van utilitzar de forma indiscriminada gas pebre, fins i tot afectant periodistes. Així, doncs, tot el suport a les persones detingudes i ferides.

I és que així no, senyora consellera d'Interior; així no, senyor president del Govern. No es pot mostrar suport i solidaritat amb Palestina de dia, no es pot encoratjar els joves a que surtin al carrer, i de nit enviar-los els Mossos d'Esquadra a donar-los cops de porra, a llançar-los gas pebre i a detenir-los. Hem de pensar que tot allò que no ha fet el seu Govern, que tot allò que no ha fet el Govern de l'Estat, que tot allò que no han fet els governs europeus, ho ha aconseguit la gent mobilitzant-se, ho ha aconseguit la gent des del carrer, ho van aconseguir quatre persones soles a Figueres intentant aturar la Vuelta, i ho volien aconseguir totes aquestes persones que es mobilitzaven a la nostra ciutat, que es mobilitzaven a Barcelona, precisament per trencar amb els interessos de l'Estat d'Israel al port de Barcelona.

Sobretot ens sembla intolerable la vulneració del dret a la protesta que han suposat les actuacions dels Mossos d'Esquadra. I, per això, consellera, ja li anunciem que hem registrat que comparegui de forma urgent la conselleria d'Interior per donar explicacions. Senyor Illa, volíem començar preguntant-li si creu que així és com es tracta les mobilitzacions populars en suport a Palestina i si aquest és el model d'ordre públic del seu Govern.

Dit això, tot seguit intentaré traslladar-los com veiem des de la CUP la situació actual al nostre país i al món, els principals reptes que afrontem com a poble i com a nació, les principals propostes i respostes que pensem que haurien de donar el Govern de Catalunya i aquest Parlament, i el marc que pensem que toca situar, jugar i batallar des de ja mateix, tant al Parlament, com a nivell de moviment independentista, com a nivell de lluites populars. I, en definitiva, intentarem traslladar-los una mica d'aquella esperança que pensem que ens permetrà de nou prendre la iniciativa i barrar el pas a l'apatia, a la desesperança, a l'odi i a la por. No és una tasca senzilla, ni explicar-ho ni encara menys fer-ho, però, tant una cosa com l'altra, tot seguit ho intentarem.

Pensem que l'actual context internacional ve definit per un soroll de tambors de fons, per uns vents de fons de guerra, de mort i del poder de la força, per aquesta desolació, aquesta falta d'esperança i aquesta por que crec, o que creiem que molts grups parlamentaris hem recollit avui en aquest debat de política general, i per aquest auge d'aquesta extrema dreta, per aquest auge del bel·licisme, per aquest final de la multilateralitat, per aquesta llei de la selva, aquesta llei del més fort i per posar per sobre de tot la força i l'imperialisme per davant de la raó i els drets col·lectius i individuals. Per nosaltres, l'exemple clar, l'exemple paradigmàtic, és Palestina.

Palestina és un exemple clar de les polítiques imperialistes que s'han lliurat durant les darreres dècades al món. Unes polítiques ianquis que el que pretenen és desestabilitzar zones del món per aconseguir beneficis econòmics, influència i control i poder polític i militar; unes polítiques ianquis que posen els seus aliats al límit a través de dotar-los de poder militar i econòmic i d'hegemonia a la zona i que alhora els permeten qualsevol tipus de barbaritat i vulneració de drets, els situen a un punt de no retorn, els situen a un punt en el qual estan disposats a fer qualsevol cosa per la seva supervivència, com desafiar i entrar en guerra contra tot i contra tothom. L'exemple evident és Palestina, però no els sonen altres punts del món on això ara mateix està passant? Aquest és el paper que han jugat els Estats Units, amb major o

menor intensitat segons el govern de torn, des del final de la Segona Guerra Mundial: desestabilitzar, imposar l'imperialisme, jugar a les titelles arreu del món i fer-ho de la mà de l'OTAN i dels estats europeus.

Per nosaltres –intentant posar un exemple, el més planer que se'ns ha acudit–, els Estats Units és el prototip aquell de conegut, alt, gros, fort, amb molta pasta, amb molts contactes i absolutament «xulesc», que de cop et ve un dia i es vol fer amic teu. I, abans no te n'has adonat, és a casa teva i ha provocat que et barallis amb el veí de dalt i amb el veí de baix. I, per amenaçar-los, t'ha donat un bat de beisbol, que a ell li'n sobren. I mentre tu reps la resposta dels veïns, òbviament enfadats, òbviament rebotats, ell aprofita per entaforar-se a casa teva, per posar-te una base dels seus gorilles al lavabo de casa teva, per fotre't tot el que tens a la nevera, per endur-se't el teu sofà i la televisió. Això sí, et segueix empenyent a engrossir el conflicte amb els teus veïns donant-te millors armes, posant-te entre l'espasa i la paret, permetent-te i facilitant-te que els hi facis les mil putades, que els hi vulneris tots els drets, que els hi cremis les cases i que els massacris. I tot perquè els interessa el que tens a casa teva i el que tenen els teus veïns, perquè es volen quedar amb el conjunt de l'edifici, del carrer i dels terrenys on vius. I per fer-ho no tenen cap problema en desestabilitzar el veïnat i el barri sencer, provocant que els veïns es matin entre ells, provocant que tot quedi arrasat. I aquest és el *modus operandi* dels Estats Units amb Palestina, amb un Israel salvatge, genocida i desbocat, però una història que es repeteix dia rere dia arreu del món.

Però aquest no és l'únic dels reptes als que s'enfronta el nostre món. Per altra banda, els Països Catalans, com a poble mediterrani, som sobre l'ull de l'huracà del canvi climàtic. Importem i exportem arreu, això sí, però no prou ni per cobrir les nostres necessitats. Però ara estem en una de les zones on tenim el quilòmetre zero del canvi climàtic, i en patim les conseqüències. Superem la barrera de l'augment de la temperatura de 1,5 graus, ens enfrontem a fenòmens climàtics extrems i incontrolables –incendis de sisena generació, la dana al País Valencià. I en aquest context és en el que ens ha tocat viure. Vivim en un capitalisme que accelera tots aquests processos, que marca, que genera i que provoca aquesta crisi climàtica, que necessita destruir la base de la naturalesa per reproduir-se i privatitzar un bé comú com és la natura. Això sí, amb la paradoxa que volem imposar una mobilitat neta al nostre país, un model d'energia neta al nostre país, mentre estem devastant la resta del món. De què serveix que fem tot això si desapareix l'Amazones, que és precisament el pulmó que ens permet impedir que s'acceleri el canvi climàtic? D'on traurem els minerals? D'on traurem els productes estratègics per poder garantir allò que vostè deia que li agradaria, senyor president, que és que tots els catalans disposessin d'un cotxe elèctric?

I, bé, en definitiva, ens trobem en un moment de canvi climàtic de quilòmetre zero, d'auge reaccionari, de genocidi imperialista i de crisi ecosocial amb fenòmens climàtics descontrolats al nostre país: un panorama desolador. Nosaltres l'abordem amb absoluta esperança. Els hi diem de forma sincera que tenim esperança, que pensem que es pot transformar. Això sí, cal un govern que deixi d'anar a rebuf dels grans poders econòmics, cal deixar d'estar entregat al model econòmic actual i a la precarietat, cal passar de la impossibilitat d'accedir a l'habitatge i de la destrucció del territori a un model de garantia pública. Malauradament, per fer-ho, ara mateix tenim les majories i tenim la situació al Parlament que tenim: un Parlament dretanitzat més que mai; un independentisme i una esquerra en retrocés –això és així; un Junts que quan ens despistem una mica es desboca cap a la dreta, i un PSC que s'aplana a les agressions que patim al nostre poble, a nivell nacional i a nivell de classe social, i que intenta fer-se més digerible precisament, en certa manera, aprofitant-se d'aquells que són tan dolents.

Nosaltres, com a esquerra independentista i com a CUP, fem una crítica severa del paper que hem jugat en els darrers anys. No hem pogut evitar el tancament per

dalt d'un procés que es va obrir per baix i des de l'esquerra; no hem pogut aconseguir que es mantingués com a majoritària una proposta independentista per millorar les vides de tots els catalans i catalanes, d'arrel transformadora, oberta i d'esquerres, que, en definitiva, és el que va fer possible l'U d'Octubre. Ho volíem fer situant al mig d'aquest debat que l'Estat espanyol mai permetria als treballadors i treballadores d'aquest país viure en les condicions dignes que es mereixen; ho volíem fer situant elements materials en la proposta independentista com l'habitatge, els serveis públics, els serveis bàsics, el control públic de les qüestions bàsiques com l'aigua i la llum, la defensa del territori i un canvi de model productiu. I penso que aquesta proposta segueix sent vigent.

En aquesta legislatura veníem d'un govern anterior, al final d'Esquerra, però en un inici d'Esquerra i de Junts, en el que vam veure que es van estancar les propostes transformadores, que es van estancar les propostes per avançar i que es va obrir una autopista al que ja pensàvem que vindria després –bé, qui diu una «autopista» diu un «quart cinturó»–: un govern del PSC de l'«aquí no ha passat res», un govern del PSC absolutament en retrocés per avançar en les propostes en termes nacionals i socials; això sí, falcant per Esquerra Republicana i els Comuns. I és que, senyor Illa, en aquest país hem tingut presidents de tot tipus, hem tingut capitans de vaixell, messies, empresaris, botiguers, pobres homes i pobres dones, però no recordem un personatge en blanc i negre com vostè. En un moment de decepció al carrer, en un moment de defalliment, per molta ressaca que hi hagi de l'1 i el 3 d'octubre i de la mala gestió institucional que se'n va fer, per molt de l'estat de xoc en el que ens va situar com a societat la pandèmia, nosaltres seguim tenint ganes de construir quelcom millor, seguim tenint ganes de reprendre un cicle de mobilitzacions. I penso que es pot fer.

Tot plegat, i no cal dir-ho, abonat per aquesta pressió constant de l'extrema dreta, que creix per uns interessos clars, amb Goebbels-Musk al capdavant, amb el finançament de Bannon i la internacional reaccionària. Una extrema dreta, però, que creix en resposta a un malestar social, que creix en resposta a les pors, que creix en resposta a les frustracions i que sap donar respostes senzilles a preguntes complexes. Falses respostes, però respostes senzilles a preguntes complexes. I aquest és un dels grans reptes que tenim: donar les respostes complexes que requereixen el moment i, sobretot, incidir en les condicions materials i en la millora de les condicions de vida de la nostra població per barrar-los el pas.

Nosaltres pensem que intentar expulsar, estigmatitzar, assenyalar i perseguir les persones que venen de fora és una resposta senzilla i falsa, però és una resposta que té un objectiu molt clar: impedir que ens organitzem com a poble, impedir que ens organitzem com a societat per mobilitzar-nos i transformar, contra els privilegis i contra el poder. Serveix per evitar realitats com la que tenim aquí present, que és que segones i terceres generacions de població nouvinguda puguin estar i puguem estar avui aquí, amb l'orgull d'estar fent de portaveus de l'esquerra independentista i de la CUP, amb l'orgull de poder estar defensant propostes anticapitalistes, propostes independentistes, propostes feministes, propostes socialistes. I això és el que l'extrema dreta vol impedir.

I això és el que ha estat possible amb la construcció d'una comunitat i un poble unit, amb la barreja de la població que ja era aquí fa dècades, amb la que va anar arribant, amb la construcció d'un horitzó comú d'esperança i de millora, i un missatge ben clar, senyors i senyores de l'extrema dreta: hauran de passar per damunt dels nostres cadàvers si pretenen impedir que les persones nouvingudes puguin construir aquest subjecte comú amb les que ja vivim aquí, per tal que les seves filles i netes tinguin el dret, l'oportunitat i el privilegi de poder estar fent, d'aquí a un temps, el que avui jo estic fent aquí. (*Alguns aplaudiments.*)

I miri, senyor Illa, ja els hi comentàvem abans que, malgrat el risc que suposa la irrupció d'aquestes forces fosques de l'odi i de la mort, això a vostès no els fa més bons. I penso que els anuncis buits, els plans i més plans, els compromisos de fu-

tur, els compromisos sobre els compromisos de futur, són part del problema que alimenta aquesta frustració. Un govern que es digui d'esquerres i que no faci polítiques d'esquerres, un govern que no estigui disposat a acabar amb els privilegis d'uns quants per aconseguir els drets de tota la resta, en definitiva, per resoldre els problemes dels treballadors i treballadores del país, és benzina per a la frustració, la desorientació i la por. I com hem dit arreu del món, i com hem vist arreu del món, és benzina per a l'extrema dreta.

La seva gestió letàrgica pensem que no respon a les necessitats de les majories del país. El seu estancament, pensem que en certa manera volgut, frustra qualsevol avenç en el conflicte nacional amb l'Estat, i impedeix tot possible avenç en l'esperança de millora de la nostra societat. Perquè, senyor Illa, quines millores reals es poden fer que no suposin una pèrdua de privilegis dels més poderosos? Quines? No tocant ni un privilegi dels més rics d'aquesta societat no podrem fer cap acció de millora per al conjunt de la població. Estar disposat a tocar-los? Ho farà? Quins privilegis tocarà? Com ho farà?

I parlem d'habitatge. I aquí permetin-me que ens aturem un moment en Junts per Catalunya. Mirin, ja n'hi ha prou de jugades mestres. L'anunci de limitar l'accés a l'habitatge a les persones empadronades durant deu anys és una nova mala jugada mestra. I és una molt mala jugada mestra perquè ni els que porten cinquanta anys empadronats ara mateix poden accedir a un habitatge. Ens sembla que és una proposta absolutament estèril, que és una proposta amb molta mala bava, que és una proposta que si s'ha fet amb càlcul electoral és absolutament erroni, i em sembla que plagiar determinades propostes de l'extrema dreta no durà res més que la dretanització d'aquesta societat i arrossegar-los encara més a propostes que al final acabaran sent absolutament incòmodes per a vostès i per als seus votants.

I tornant a la qüestió de l'habitatge i a les propostes que va fer, senyor Illa, pensem que donar més grans xifres, passar de l'anterior debat de política general, passar d'aquests cinquanta mil a aquests ara 214.000 habitatges és una frivolitat, i és una frivolitat amb una cosa tan important com allò que en diem «casa nostra». És una frivolitat amb la que no es pot jugar parlant d'economia i pensant que si s'augmenta l'oferta baixarà el preu. Un exemple: el 1998 el Govern de José María Aznar va aprovar la *ley de liberalización del suelo* amb un objectiu: augmentar l'oferta i abaixar preus. Va augmentar l'oferta es va construir a l'Estat espanyol més que a França, Alemanya i Itàlia alhora, però l'habitatge no va ser més accessible. Entre el 1998 i el 2007 el preu de l'habitatge va pujar un cent setanta-cinc per cent i després va venir la bombolla immobiliària que tots i totes coneixem.

Per nosaltres hi ha una sèrie de preguntes claus que s'han de respondre quan es fan aquests anuncis. De qui serà el règim de propietat d'aquests habitatges? Seran públics? Com se'n determinarà el preu? On es faran? Perquè veiem tres riscos. Primer, el risc de promeses buides. Segon, el risc de bombolla immobiliària si aquests edificis de primeres o més endavant, com ja ens ha passat en aquest país, acaben passant a mans privades. I tercer, el risc del barraquisme vertical. Començar a construir allà on no hi ha serveis, fer promocions de milers i milers de pisos en determinades zones, vol dir posar-hi serveis, vol dir posar-hi escoles, vol dir posar-hi més centres públics sanitaris, vol dir posar-hi tots aquells serveis necessaris.

Per altra banda, també ens semblava important destacar les propostes sobre llengua. No hem vist cap concreció –cap ni una. En un moment d'emergència lingüística, en un moment que calen propostes valentes en defensa del català, no hem vist cap tipus de concreció.

I també volíem parlar d'una qüestió que també va comentar i que és damunt la taula. Quan ja anem cap als dos anys de l'aprovació de la llei d'amnistia, segons dades d'Alerta Solidària, l'organització antirepressiva de l'esquerra independentista, hi ha 172 persones que l'han sol·licitat i a qui no se'ls hi ha concedit; n'hi ha dues-centes que han estat acceptades. I saben quants policies han estat amnistiats? Sembla

una broma de mal gust, però no ho és: 155 –155. Per això volíem aprofitar també per donar tot el suport a Puig, a Puigdemont, a les cent setanta persones anònimes restants a qui no se'ls ha concedit l'amnistia, i especialment a l'Adri i a la resta de companys que seran jutjats el 3 de novembre per plantar cara a l'extrema dreta uniformada, i a la dignitat dels quatre del Holi, del Cesc de Terrassa, del Guim de Barcelona, del Quico de Santa Margarida de Montbui i a totes aquestes persones que segueixen pendents i que poden entrar a presó.

També volem aprofitar per mostrar el nostre suport al Joel. Avui deien que l'havien amnistià. I, per altra banda, deien que la fiscalia li demanava una petició de cent quinze anys de presó. I tampoc ni volem ni ens podem oblidar de Pablo Hasél –se n'ha parlat poc, últimament, de Pablo Hasél–: porta quatre anys i mig a la presó –porta quatre anys i mig a la presó– precisament per defensar la llibertat d'expressió. I és que l'Estat espanyol té un sistema judicial activista i militant. Allà, vostès, al sistema judicial, sí que hi tenen majoria absoluta. I tant que la tenen! I com a vostès els hi agrada, que és que ningú els hagi hagut de votar per arribar-hi. I és un sistema judicial que actua sota paràmetres ideològics, arbitrarietat absoluta i vocació política.

Mirin, nosaltres volíem preguntar-li, senyor Illa i senyors del Govern, si creuen que Palestina té dret a ser un poble lliure. Ho creuen? Creuen que hi té dret? Sí? I els Països Catalans hi tenen dret? Sí o no? És una pregunta senzilla. Hi tenen dret? I senyors i senyores de Junts, vostès què en pensen? Els Països Catalans tenen dret a ser lliures? Sí, no? I Palestina? Perquè nosaltres ho tenim molt clar. Cadascú amb les seves contradiccions, però la CUP tenim molt clar que tant Palestina com els Països Catalans, com tots els pobles del món, tenen dret a ser lliures i a decidir lliurement el seu futur. I fins que això no sigui possible, els conflictes entre els pobles seguiran, i el conflicte amb l'Estat espanyol seguirà.

I és que aquesta és la proposta de la CUP, la proposta de l'esperança, la proposta de la il·lusió, la proposta de fer possible un futur millor. (*Remor de veus.*) No es posin nerviosos, no es preocupin. I ho fem des d'una proposta internacionalista, però també mirant el país, mirant els pobles de la Mediterrània i d'arreu del món. Una proposta anticapitalista per acabar amb la destrucció del planeta i del territori, i de la vida, i, sobretot, per acabar amb el negoci de la mort, perquè la guerra forma part del negoci capitalista. I una proposta socialista, perquè volem planificar l'economia i el treball al servei de les persones i les seves necessitats, produint allò que necessitem com a societat. I una proposta ecologista, perquè ho volem fer de cara al territori i al medi ambient. I, òbviament, feminista, antifeixista i antiracista, perquè no permetem que ningú, ningú ens digui com hem de viure, qui hem de ser segons el sexe o el color de pell, o el lloc on hem nascut, o com i qui volem estimar i què o no podem fer. I ens sembla que aquesta és una proposta senzilla, esperançadora, bonica, i alhora complicada i complexa, sobretot pels enemics de la llibertat que té. Però imprescindible; imprescindible en els Països Catalans actuals i en el món actual.

I com pensem que s'hi pot avançar? Nosaltres pensem que malgrat majories, malgrat la situació parlamentària que hi ha ara mateix, la CUP tenim i hem tingut i tindrem un paper determinant en aquest Parlament i en aquest país. I ho farem quan podrem, tenint l'honor de fer de portaveu de les mobilitzacions populars, tenint l'honor de fer de palanca, de falca i d'aglutinador de totes les lluites socials, nacionals, ecologistes, feministes i antifeixistes que s'estan produint al nostre país. I anant més enllà. Creiem que ara toca construir un programa d'unitat popular. I toca construir-lo des de dins, des del Parlament, i des de fora, des del carrer. I en això estem treballant. I en això seguirem treballant. Ens sembla que aquesta és la clau de volta per fer avançar el país. Igual que hem recuperat, aconseguit fer recuperar la dignitat d'aquest Parlament amb la causa palestina, a través de l'actuació de la gent de la flotilla, igual que hem aconseguit recuperar la dignitat d'aquest Parlament fent-lo anar més enllà de les majories i de les posicions polítiques existents que hi havia en matè-

ria d'habitatge gràcies a les mobilitzacions del Sindicat de Llogateres, de les assemblees en defensa d'un habitatge digne, de les PAHs, pensem que ho podem aconseguir en molts i molts altres àmbits d'aquesta societat.

Per nosaltres, la llengua és una qüestió central. No pot ser, senyor Illa, que la seva proposta sigui fer-la més amable i engrescadora. Que ens encanta, el català s'ha de fer més amable i més engrescador; però em sembla, francament, poc seriós.

Defensar el català té dues puntes de llança, que és defensar-lo davant d'aquells que volen que desaparegui, que, casualment, on governa l'extrema dreta, és una de les seves prioritats. No s'han preguntat per què? No s'han preguntat per què una de les seves prioritats és destruir el català? Em sembla que és evident: perquè el català és una llengua de transformació social, és una llengua antifeixista, és una llengua que pot transformar aquesta societat.

I, segon element, cal posar-hi les condicions materials. Cal posar els recursos que toquen a les escoles públiques, i cal fer front als embats judicials i de l'Estat, garantint la immersió lingüística. Senyor Illa, garantirà la immersió lingüística a les nostres escoles? Ho farà? Nosaltres vam registrar una proposta, una llei, de la mà de la comunitat educativa i de les associacions en defensa de la llengua.

I pel que fa al model de país, vostè ens parlava de l'aigua com a essencial, però no ens proposava cap mesura perquè passés a mans públiques. Si és essencial, ha d'estar sota control públic.

Vostè ens parlava de transició ecològica i de transició energètica, però no ens plantejava cap mesura perquè, tot i canviar la font de producció energia, deixés de fer calés Endesa.

Vostè ens proposava noves construccions. Segur que Joan Clos encara està aplaudint aquesta proposta, i la va fer ahir. I ens proposava noves construccions, però no ens parlava de qui les faria i de com es finançarien. Nosaltres els hi proposem una banca pública per finançar-les i els hi proposem una constructora pública per poder-les tirar endavant. Estan en la creació d'una constructora pública per poder tirar endavant les propostes en matèria d'habitatge?

En definitiva, sabem que bufen vents de guerra, de por i de desesperació, però la CUP creiem fermament que hi ha esperança en cada mobilització per l'habitatge, en la defensa de Palestina, en la manifestació per la dignitat dels pobles rurals a Lleida, en les mobilitzacions en defensa de la llengua. Però, en definitiva, mentre el seu Govern es segueixi posant de perfil, pensem que li fa un flac favor al país.

Senyors i senyores del Govern, senyor Illa, ja li hem dit abans, pensem que comparar-se amb l'extrema dreta no els fa més bons. Nosaltres seguirem treballant, com els hem dit abans, en la defensa de la llengua, del territori, per un habitatge digne, sent tres, quatre, nou o seixanta-vuit diputats o diputades.

I mirin, pensem que entre la por i l'esperança hi ha el risc de la resignació. Nosaltres seguirem treballant per fer de la por esperança i per impedir que la seva resignació es converteixi en por.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, senyor Pellicer, senyores i senyors diputats, bona tarda. Deixin-me començar per tornar a manifestar el meu respecte i reconeixement per la diputada Pilar Castillejo i per totes les persones que han format part de la Flotilla Global Sumud.

Crec que és una expressió d'un sentiment de noblesa i de solidaritat, i crec que és una acció, la que s'ha fet en aquesta flotilla, que ha tingut efectes positius. Ho dic amb sinceritat, i, per tant, el meu respecte i el meu reconeixement.

Crec que sintonitza amb un sentir molt majoritari de la societat catalana, de la societat espanyola, diria que de la societat europea, de denúncia d'un genocidi, de denúncia d'una actuació que vulnera tota la legislació internacional per part del Govern de Netanyahu i que no té cap punt per on agafar-la.

Deixin-me també, en aquest sentit, subratllar que de les primeres veus, si no la primera, i la que més alt ha denunciat aquesta situació ha estat la veu del Govern d'Espanya, i el Govern de Catalunya hi ha donat també sempre suport. Però, en qualsevol cas, aquí tothom ha fet, diguem-ne, la part que li corresponia.

Seguim compromesos. Vaig anunciar ahir una iniciativa en aquest sentit, en el marc de les nostres possibilitats: denunciar això, ajudar el poble palestí en la mesura en què puguem, i compromesos en que això, diguem-ne..., no oblidar-nos d'aquesta situació.

Crec que no ha estat massa afortunat, almenys jo no ho comparteixo, quan ha comparat la situació de Palestina amb Catalunya. Crec que, afortunadament, tenim situacions molt diferents en aquest sentit.

L'anàlisi que vostè fa del món en què vivim, amb un excés de bel·licisme, amb un corrent de fons que es mou, des del nostre punt de vista, també perillosament cap a l'ús de la força, el poder de la força com a mecanisme de resolució de conflictes, en lloc d'utilitzar regles acordades per ser, diguem-ne, debatudes i per ser..., per dirimir els conflictes –perdó– en fòrums multilaterals, crec que en això hi estem d'acord, i ens preocupa i hi hem d'estar atents. Crec que, en aquest sentit, Europa té un paper a fer.

Compartim també el seu neguit amb el canvi climàtic. En aquest sentit, Catalunya té 8 milions d'habitants en un món de 8.000 milions. Per tant, hi podem influir, certament, no hi renunciem, però hi podem influir en la proporció que tenim de 8 milions de 8.000. El que sí que podem fer i hem de fer és adaptar-nos. Aquest estiu hem tingut una alerta més pel que fa referència als incendis forestals, i venim d'una sequera que també ens recorda –a aquells que encara ho neguen i no ho volen veure– que hem d'adaptar-nos a aquesta nova situació. I, en aquest sentit, hi estem treballant.

He de reconèixer-li –per començar pels aspectes, diguem-ne, més positius– que la seva apel·lació a l'esperança i a la transformació de la realitat la puc compartir. Crec que ens hem de mirar les coses amb un punt d'esperança, amb un punt de, en fi, veure-hi oportunitats, no només amenaces. Comparteixo la feina que hem de fer de transformació de la realitat. És el que defensem des del Govern de Catalunya i també des del projecte polític que jo encapçalo: la transformació de la realitat. I això es fa des de les institucions.

A partir d'aquí també he de constatar diferències importants. Primer, els Mossos d'Esquadra protegeixen el dret de manifestació de tothom, i les manifestacions que hem tingut aquests dies a favor del poble palestí i de denúncia del genocidi han sigut manifestacions majoritàriament, molt majoritàriament pacífiques, de bona gent que simplement sortia al carrer per defensar això.

Re a veure amb aquelles persones que van encaputxades i que trenquen aparadors i utilitzen la violència a manifestacions; això no, aquí no hi estem d'acord. I aquí li he de dir que els cossos i forces policials, per protegir les persones que es volen manifestar pacíficament i que es manifesten pacíficament, per garantir el dret d'aquestes persones, han d'actuar amb contundència.

Jo li demano que en això siguem tots clars. Jo ho soc. Els Mossos d'Esquadra, els cossos policials estan per defensar els drets dels ciutadans i les ciutadanes. Ho faran, ho estan fent. També demano que tinguem contundència amb actituds violentes que res tenen a veure amb el dret de manifestació. És més, que jo crec que embruten, o volen embrutar o poden posar en risc les persones que es manifesten. I aquí, en fi, no sé quina és la seva posició exactament, però la nostra és aquesta. I serem en això contundents.

Per denunciar el genocidi i per defensar el poble palestí, jo em trec el barret davant les persones que estan més d'un mes navegant en condicions difícils per denunciar-ho. Em trec el barret davant les persones que surten un diumenge o un dissabte al migdia a manifestar-se als carrers de Barcelona. Em trec el barret davant les persones que s'apunten a iniciatives solidàries.

No me'l trec davant les persones que es posen a trencar aparadors. No. Aquestes persones... Hi han mecanismes transformadors. La flotilla ha sigut transformadora en cert sentit, important. Lo altre no. Lo altre és vulnerar la convivència, i no ho veiem. Per tant, aquí no estic d'acord amb vostè en això.

Vostès tenen un sentit d'autocrítica que a mi em crida sempre l'atenció positivament, ja ho he mencionat, i els hi reconec una anàlisi política aprofundida i una coherència en els seus plantejaments. Jo això ho respecto. La visió que tenen de com ha de funcionar una economia i de com ha de..., jo no ho acabo de compartir. Ara, estic en positiu. De vostè havia sentit unes declaracions dient que està disposat a pactar amb el diable per resoldre l'habitatge. Jo no soc el diable, però també estic disposat a això –hi estic disposat.

En habitatge no vull enganyar a ningú –en res, però especialment en habitatge– ni vull fer falses promeses. Ara, vostè, si jo hagués pujat a aquest faristol i hagués fet un plantejament conservador, prudent, en el sentit de poc ambiciós, m'hagués dit: «Escolti'm, que estem davant d'una emergència habitacional.» Jo tinc el deure de posar la màxima ambició del Govern de Catalunya en aquesta matèria i de fixar objectius ambiciosos. En termes futbolístics, tinc l'obligació de sortir al camp per guanyar per cinc a zero, no per un a zero, ni he d'anar a empatar. Això ho fan els que surten dient: «Farem deu mil habitatges o en farem vint mil.» Jo tinc l'obligació, el Govern de Catalunya, tots tenim l'obligació de sortir al camp a guanyar per cinc a zero i a mentalitzar-nos. (*Aplaudiments.*)

Aleshores, el que diem està pensat i creiem que és realitzable, i no ho farem en contra ni al marge dels ajuntaments. Hem dit que on es poden construir habitatges és on tenim solars que només requereixen una llicència d'obres. N'hem identificat 670. Amb l'acord que aquest matí he anunciat amb la Sareb, en tindrem tres-cents més, amb un conjunt d'habitatges potencials importants. Farem una segona convocatòria de solars i terrenys on ja, amb un projecte constructiu i una llicència d'obres, podem començar a tirar amunt.

Hem dit que tots els habitatges que comptin amb el suport financer del Govern de Catalunya, amb els ajuts del Govern de Catalunya, naturalment tindran la condició d'habitatge protegit i formaran part del parc públic, que l'hem d'incrementar i construir. En aquesta línia, em sembla que estem tots d'acord. I el que hem dit és: «Escolti'm, ara hem de fer..., hem de proporcionar més solars», i hem mirat quines zones, quins terrenys de Catalunya, mirant tot el conjunt del país, tenen les condicions de transformació.

Transformar el sòl: sòl urbanitzable en solar. I hem dit els potencials de xifres que vaig dir ahir. Els nivells dos i tres poden acollir al voltant d'uns cinquanta mil habitatges potencials. Requereixen reurbanització i la reparcel·lació. Són dos figures de transformació urbanística. I al nivell quatre, que és sòl que encara no està en aquesta fase, plantegem densificar i augmentar l'edificabilitat. No per fer barraquisme vertical. Per fer habitatges dignes, però també adaptats a les tipologies de família que tenim avui. I aquí, oberts a col·laborar amb el seu grup. També els hi demano, en aquesta qüestió, valentia.

I ho vaig dir una vegada, i ho torno a dir ara: no em tremolaran les cames davant de ningú en aquesta qüestió. I crec que n'he donat proves ja i mostres. Jo no estic aquí per defensar el privilegi de ningú. Estic aquí per defensar el conjunt de catalans i catalanes. (*Aplaudiments.*)

«Amb alerta d'un risc de bombolla.» Jo crec que el que estem plantejant no va en aquesta direcció i res més lluny del que volem fer. Crec que són contextos diferents,

el que va fer el Govern..., em menciona vostè el precedent del Govern Aznar. Ells el que posaven era..., feien unes polítiques, justament, sota la concepció de l'habitatge com un bé de mercat. Tot anava orientat cap aquí.

Tot el que nosaltres estem desplegant i posant en pràctica va orientat a l'habitatge com un bé públic, com un dret dels ciutadans, i a construir un parc públic d'habitatges amb instruments de banca pública –l'institut Català de Finances és qui està finançant bona part d'aquestes operacions–, però respectant també els mecanismes i sense renunciar als mecanismes de l'economia de mercat que puguin participar-hi.

De moment, ahir vaig anunciar que d'aquests vint i escaig mil habitatges potencials que tenim en els solars que ja hem tret a concurs, uns quinze mil tenen promotor. La majoria són promotors d'iniciativa social, promotors públics, cooperatives que estan construint habitatge. I estem contents de treballar amb ells, i, en aquest sentit, podem, fins i tot, diguem-ne, estrènyer la relació que tenim amb ells, i estan fent una bona feina. Ara, ells tot sols no poden construir el volum d'habitatges que necessita en aquest moment el país, no?

Per tant, en aquesta qüestió, jo estic disposat, ho dic sincerament, a que ens facin propostes vostès, qualsevol grup, que puguin anar a bona vinya. Les escoltarem totes. I tampoc pretenc, diguem-ne, arrogar-me'n la paternitat. És a dir, jo estic disposat aquí a reconèixer, en fi, que l'alcalde de Martorell ho fa molt bé. I ho he dit. I és d'una altra formació política. I qualsevol alcalde de qualsevol formació política que ho faci bé tindrà el meu suport. I qualsevol iniciativa que... Ara, també saben vostès que això no és màgic ni immediat. Crec que ho saben

En matèria de llengua, el nostre compromís es diu el pacte nacional que vam signar. Jo crec que l'estem desplegant. Jo penso que aquí hi ha molt a fer. Crec que –i m'agradaria treballar en aquest sentit– que ha de ser una tasca de tots, col·lectiva del Parlament de Catalunya, el més transversal possible. I el Govern de Catalunya no escatimarà recursos ni els retallarà en defensa de la llengua catalana, sempre amb una aproximació oberta i inclusiva.

El compromís del Govern amb l'amnistia hi és. Ho he anunciat, ho he reiterat. Jo lamento profundament, i crec que és un error garrafal, la no aplicació àgil i diligent de la llei d'amnistia per part dels que l'obstaculitzen. Faig el que he de fer com a president de Catalunya –crec que faig el que he de fer–, que és denunciar-ho públicament i algunes coses més. Ara, crec que no hi ha un altre camí en una democràcia que allò que s'ha votat pels procediments adequats al Congrés dels Diputats i que ha estat validat constitucionalment s'apliqui. Crec que és el que acabarà passant i el que jo vull que passi al més aviat possible.

El nostre compromís amb el model d'escola catalana és un compromís ferm. De fet, ens en sentim copartícips, de la paternitat d'aquest model d'escola catalana. Quan es va dissenyar, els representants de la meua formació política en aquell moment hi van tenir un paper actiu, però és un patrimoni, avui, de tots i de totes. I crec que tots aquells que el critiquen o que fan..., crec que s'equivoquen. I crec que el recorregut que s'ha fet d'integració, de fomentar la unitat, d'acollida, en l'àmbit de l'escola és positiu. I el meu compromís en aquesta qüestió i en aquest àmbit també és ferm.

En matèria d'aigua, jo defenso que les decisions es prenguin des de l'àmbit públic –i es prenen des de l'àmbit públic–, però entenc i defenso que hi pugui haver una gestió indirecta, com hi ha a molts municipis i funciona bé. Hi ha municipis, pocs, que en tenen gestió directa. Hi ha municipis que en tenen gestió indirecta i funciona bé. Però qui decideix les polítiques públiques en aigua és sempre el sector públic i l'àmbit públic. I a això no hi renunciaré. I el mateix en energia.

Sobre l'economia, jo defenso una economia de mercat regulada. No he trobat cap altre mecanisme de generació de prosperitat millor. Penso que els mecanismes de l'economia de mercat permeten generar prosperitat. Altres organitzacions de l'economia que s'han provat en èpoques anteriors no han funcionat ni han donat els resultats

que dona l'economia de mercat. Ara, no defenso una economia de mercat neoliberal, desregulada, on com menys estat, millor. Crec que això és un camí equivocat.

I per això no tinc cap inconvenient en defensar la intervenció del mercat quan aquest funciona, bé sigui amb la generació de prosperitat –amb la pandèmia vam haver de prendre mesures en aquest sentit–, bé sigui quan afecta el compartir aquesta prosperitat. No defenso ni veig ni crec que sigui bo, fins i tot per a la pròpia economia, les societats amb nivells de desigualtat tan escandalosament alts com veiem en alguns llocs, on es genera, és cert també, molta prosperitat, però queda concentrada en pocs territoris o en poques persones.

Aquí tenim diferències –també en el model de país; també en l'horitzó independentista, que nosaltres no compartim–, però insisteixo, disposat en el que crec que és el problema més important en aquest moment a la societat catalana i també a l'espanyola i a l'europea, que és el de l'habitatge, que si tenen alguna idea i tenen ganes d'arribar a acords, amb vostès o amb qualsevol, jo no tinc cap reserva dogmàtica, malgrat estar molt allunyat de vostès en moltes coses, en seure i parlar.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular i Defensem la Terra, el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé; miri, nosaltres ahir, després de sentir-lo, ens vam imaginar una metàfora popular que sovint comentem i que em sembla que descriu perfectament la situació i les propostes del seu Govern i a través de quins mecanismes actua i modula les seves actuacions el seu Govern. I ens imaginem la història d'aquella granota que està en una olla i que li van encenent el foc a poc a poc. Quan veuen que la granota torna a saltar, el baixen una mica i quan veuen que la granota salta del tot, l'apaguen una estona. Em sembla que aquest és el *modus operandi* del seu Govern. I em sembla que això va molt lligat al que ha passat en aquest país el darrer any en matèria d'habitatge i en com han anat canviant les posicions del seu Govern respecte a Palestina, perquè no poden negar que al debat de política general anterior els hi demanàvem que tanquessin la seu a Tel Aviv. I això va passar posteriorment. I no poden negar que a la legislatura anterior encara estàvem molt més allunyats.

I ens sembla que en matèria d'habitatge ha passat el mateix. No creiem que un govern que es digui d'esquerres, que es digui que vol fer polítiques d'esquerres, el que hagi de fer és actuar bàsicament amb una raó central, que és intentar que al dia següent no hagi passat res, que al dia següent sigui repetitiu, que no toquem massa les coses, que no toquem massa els privilegis d'aquells poderosos. Vostè creu que va incomodar algú, amb el seu discurs d'ahir, dels grans poders econòmics? Vostè creu que amb el seu discurs d'ahir va incomodar algú de la banca? Vostè creu que amb el seu discurs d'ahir va incomodar algú de l'IBEX 35? Vostè creu que, si alguna de les propostes que va plantejar ahir retallessin privilegis, traguessin aquesta minoria privilegiada per donar-ho a tota la resta, tots aquests no haguessin posat el crit al cel ja? Nosaltres no hem vist ningú que ho fes.

De fet, el que sí que hem vist..., vostè ens deia que no és el diable, però el que sí que hem vist és a Maria Eugènia Gay, culpant precisament els llogaters i acusant-los de morosos, i dient que aquest era el motiu pel qual augmentaven els lloguers temporals. Els sembla que la culpa és de les persones que no poden pagar el lloguer i no poden arribar a final de mes? Els sembla que cal tornar a posar el focus en aquesta qüestió? Els sembla que aquesta és la resposta en matèria d'habitatge? A nosaltres ens sembla que fer aquestes declaracions és de tenir la cara de ciment armat.

I mirin, ara es torna a encendre, ara torna a saltar una mica la granota. Ara ho fa amb Palestina. Tenen l'oportunitat de pactar amb la CUP en aquest tema. No es preocupin, ja hem arribat a acords amb altres forces i hem aconseguit regular el llo-

guer en altres moments amb partits que ni s'ho havien pensat mai. I hem aconseguit avançar amb propostes impensables, que hi ha forces que no hi haguessin mai donat suport. Molt senzill: boicot total a Israel des de ja mateix. Perquè les accions simbòliques estan molt bé, però el que volia fer la gent que van ruixar amb gas els Mossos d'Esquadra és fer allò que no estava fent l'Estat, que no estava fent el Govern, que és aturar qualsevol tipus de comerç amb l'Estat d'Israel, que és bloquejar el port, perquè ara mateix, amb accions simbòliques, no n'hi ha prou.

Per tant, si volen pactar amb la CUP ho tenen molt senzill: boicot total a Israel i sancions econòmiques. Per aquí s'ha d'anar i per aquí s'acabarà anant, no perquè ho vulguin vostès, no perquè ho vulgui el Govern de l'Estat, sinó perquè és imprescindible per acabar amb el genocidi de Palestina i perquè la gent està mobilitzada i ho farà possible.

Volen seguir pactant amb la CUP? Nosaltres encantats. Faran una constructora pública perquè tots aquests beneficis de totes aquestes construccions no vagin als de sempre? Aquí tenen un nou acord amb la CUP. Limitaran el nombre de pisos que pot tenir cada persona? Limitaran la propietat quan la majoria no en té cap i alguns en tenen molts? Aquí poden pactar amb la CUP. Impulsaran una estratègia conjunta amb la comunitat educativa en defensa de la llengua per blindar el model d'immersió lingüística? Aquí també pactaran amb la CUP.

I, mirin, poden pactar amb la CUP en una altra cosa, una mesura molt senzilla. Reduiran o estan d'acord amb reduir el sou dels diputats i diputades en un moment de misèria social i que el que toca és destinar tots els recursos possibles a la població? Aquí també poden arribar a un acord amb la CUP. I mirin, si volen arribar a un acord amb la CUP i segurament amb molts altres actors d'aquest Parlament, garanteixin el dret a decidir lliurement al nostre país. Garanteixin el dret a votar. Què genera i què acaba més amb la desafecció, què acaba més amb la desillusió i què acaba més amb la frustració que poder votar lliurement, que poder decidir lliurement sobre tots els aspectes de les nostres vides.

I mirin, una reflexió per anar acabant. Nosaltres el que vam treure ahir és que una de les apostes més destacades del seu Govern, com a mínim pel que fa al calendari, com a mínim pel que fa a la ubicació temporal –perquè el que també hem vist és com van llençant propostes que van enllà, enllà i enllà en un present en el que difícilment passa res–, és la de l'ampliació de l'aeroport del Prat. Nosaltres els volíem recordar que aquesta proposta va endavant en un moment en què les necessitats de transport públic són més imprescindibles que mai, en un moment en què la situació del transport públic es troba sota mínims i en un moment en què ens trobem en una crisi climàtica galopant, provocada precisament pel model que significa l'aeroport del Prat i la seva ampliació.

Òbviament, tothom té dret a fer vacances, només faltaria! Aquest és un dret que vam guanyar amb suor i sang els treballadors i treballadores d'aquest país i d'arreu del món. Però aquesta és una qüestió. També tenim dret a arribar a la feina a l'hora; també tenim dret a tenir ciutats menys contaminades. I, per tant, també tenim dret a un transport públic de qualitat. En tot cas, recordem que a la legislatura anterior hi va haver un govern que es va jugar a la ruleta uns pressupostos. I hi va haver un govern que va perdre els suports que tenia. I mirin, la CUP farem tot el possible per aturar aquesta ampliació. I pensem que posar l'horitzó de l'ampliació de l'aeroport del Prat és posar aquesta aigua a bullir de la granota amb tota la força possible, i que, per tant, és molt probable que salti. Ja hi va haver mobilitzacions quan van fer els primers anuncis, i pensem, desitgem i creiem que aquesta societat es tornarà a mobilitzar per aturar-lo.

Això sí –i parlant de granotes i gripaus–, no ens agradaria ara mateix ser els seus socis de legislatura, perquè déu-n'hi-do el gripau que s'hauran d'empassar, si va endavant l'aeroport del Prat. I alguns se l'hauran d'empassar dues vegades, aquí i a Madrid, i a Madrid com a part del Govern.

En tot cas, i com els hem dit abans, nosaltres seguirem treballant en aquestes propostes. Seguirem buscant acords amb el país, amb els treballadors i treballadores d'aquest país i amb el Govern també, però si està per la labor per la que ha d'estar: constructora pública, horitzó per decidir el nostre futur com a poble, regular i limitar la propietat dels habitatges, el nombre d'habitatges que poden tenir els propietaris, avançar en una transició ecològica i social real. No n'hi ha prou amb canviar el mètode de producció de l'energia; el que s'ha de fer també és canviar el model de propietat. Ha de ser de propietat pública i s'ha d'avançar de la mà dels municipis, i, en definitiva, fent aquelles propostes que dotin d'esperança, de futur i de millores el nostre poble.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Estem lluny, políticament molt lluny. Veig possibilitats –tampoc passarem del zero al deu ràpid– en matèria d'habitatge, que és un problema rellevant i aquí veig algun contacte. Hi insisteixo: oberts en aquesta qüestió, però tocant de peus a terra.

I un parell de consideracions més. Miri, jo no veig que la meua tasca com a president de la Generalitat sigui incomodar ningú. Ara, també l'hi dic amb totes les lletres: jo estic únicament al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya –únicament al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No estic al servei ni d'empresaris, ni de sindicats, ni de patronals, ni d'associacions culturals. Estic al servei únicament del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. *(Aplaudiments.)* I això ho tinc clar. Això no vol dir que no pugui parlar..., crec que és més una obligació en la meua responsabilitat..., forma part de la meua responsabilitat enraonar amb tothom. Però tingui-ho clar –tingui-ho clar–: em dec només a l'interès general de Catalunya. I així actuaré. Puc encertar, puc equivocar-me, naturalment. Per això hi ha un Parlament, perquè m'ho pugui dir. Però no es confonguin en això, ni vostè ni ningú, eh?

Amb l'aeroport, jo ja sap què penso. I en matèria econòmica ja sap què penso. Per tant, aquí veig molt difícil que puguem trobar acords.

I no, ni granota ni olla ni aigua calenta ni gripaus. És a dir, jo tinc una direcció..., de veritat, entenc la seva metàfora. Ens podem equivocar i ens equivocarem en algunes coses, ben segur, i vostès ens ho poden dir. Però no pretenc, diguem-ne, ni enganyar ningú ni dir res. Vaig de debò i vaig seriosament en la matèria de l'habitatge, molt seriosament –molt seriosament–, perquè crec que és el que hem de fer des de les administracions públiques i perquè crec en una societat que generi prosperitat, però que la comparteixi. I penso que en aquest moment el que impedeix que la compartim de debò és l'accés a l'habitatge. I crec que aquí, si no donem resposta de les institucions, sí que aquells que volen, no transformar la realitat, sinó que defensen postures involucionistes i autoritàries se n'acabaran sortint, i això és l'últim que voldria que passés.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la contrarèplica, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, si es deu a l'interès general dels catalans i catalanes, per què ens hem d'arrosar davant de jutges i tribunals davant de garantir la immersió lingüística? No ha estat el millor motor de transformació, de cohesió social, d'avenç de la nostra societat? No ha estat un model que van fer possible famílies de Santa Coloma que venien

d'arreu de l'Estat i d'arreu del món? Per què carai, doncs, ens hem d'arronsar davant dels tribunals? Deguem-nos a aquest Parlament, a la societat catalana. Blindem la immersió lingüística. Fem front als fatxes amb toga. Aquí trobarem acords.

I trobarem acords o desacords en totes i cada una de les concrecions, en tots i cada un dels fets; no en les paraules, perquè les paraules se les emporta el vent, i són molt boniques, però se les emporta el vent. I ja l'hi dèiem abans: moltes paraules i pocs fets és un mal amic de l'esperança, perquè pot generar-ne molta en un moment donat i alhora pot generar absoluta frustració. Va de debò seriosament en matèria d'habitatge? Sí? Està d'acord en evitar o en impedir que cada persona pugui tenir un nombre infinit d'habitatges? Això és una concreció. Això és una proposta concreta. Això és una proposta que ens permetria garantir el dret a un habitatge digne al nostre país, ara mateix. Això sí, si es deu només als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, aquesta és una bona proposta, però s'haurà d'enfrontar als poders econòmics i s'haurà d'enfrontar als fatxes amb toga. Nosaltres hi serem. Ho fem? També avançaran una constructora pública? Sí? No creu que és una bona eina per garantir no només la construcció d'habitatge, sinó, a més a més, que els beneficis reverteixin en allò públic? Som-hi? Ens devem a la ciutadania. Ens sembla que és una bona proposta. Som-hi, concretem-la, anem als fets. Hi serem.

No creu que la millor manera –i seré repetitiu– d'acabar amb la frustració és decidir sobre tots els aspectes de la nostra vida? Garantim el dret a votar d'una vegada per totes el futur del nostre país. Deixem de generar frustració en aquest àmbit. Punxem la bombolla de l'extrema dreta. Fem-ho així. S'ha acabat segons quina extrema dreta que ven no sé quines motos. Amb un referèndum l'aturem. Si ens devem a la ciutadania d'aquest país, fem-ho. Nosaltres hi serem.

I li podríem parlar d'energia, d'Energètica pública i del que creiem que ha de fer. I de banca pública i del que creiem que ha de fer, I són fets i concrecions. Però a nosaltres ens sembla, senyor Illa, que no els voldrà concretar, que no els voldrà fer i que aquí no hi serà, perquè ens sembla que el seu límit i el del seu Govern és absolutament i meridianament clar, que és no molestar els poderosos, no molestar el poder. Primer generem prosperitat. Per a qui? Per als de sempre. I després ja veurem si la repartim i com. I ja repartirem algunes engrunes, que, malauradament, segurament acabaran sent caritat.

Així doncs –i acabo ja–, d'esperança, tota; de voluntat de transformar, tota; de compromís de dic de contenció contra l'extrema dreta, tot. Però això no només són paraules, són fets. I vol dir posar-hi el cos, i vol dir posar-hi les condicions materials, i vol dir fer allò que es diu que es farà i fer les polítiques que es diuen representar. Perquè, si no, molt negre ho tindrem perquè aquesta societat no avanci cap a llocs que no volem i no transformi aquesta esperança en desil·lusió.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa poc més d'un any, i contra tot pronòstic, Aliança Catalana feia irrupció en aquesta cambra i hi arribàvem amb un esclap i una espardenya. Quaranta mil euros rasos de campanya electoral allà on vostès van invertir-hi gairebé 3 milions d'euros. És a dir, els socialistes van invertir setanta-set vegades més en el procés electoral que la suposada extrema dreta independentista. Per ser classe humil i treballadora no s'estan de res...

Sent honestos, hem d'admetre que vostès no van assumir-ne el cost, perquè en aquest país les campanyes electorals no les paguen ni els partits ni els polítics; les paga el contribuent, el ciutadà. Vostès han rebut 2.300.000 euros públics per subvencionar la campanya que els va permetre guanyar les eleccions i col·locar a dit cente-

nars de càrrecs. Quina bicoca, no? I quina indecència. És indecent. És indecent que utilitzin els impostos dels catalans per promocionar-se, col·locar-se i perpetuar-se en el poder; que utilitzin els impostos dels catalans per comprar el favor dels mitjans de comunicació públics i privats.

Hauríem de calcular la mà de milions d'euros que ens estalviaríem en una sola legislatura si es retiressin les aportacions a grups parlamentaris i a premsa, que és exactament el que farà Aliança Catalana si mai governa, tal com ja hem demostrat i hem fet a Ripoll. I creguin-me, podem fer-ho, perquè, a diferència de la resta de formacions d'aquest arc parlamentari, no depenem d'aquestes retribucions injustes. El nostre projecte polític no necessita milions d'euros per mantenir-se dempeus ni té emparaulats centenars de càrrecs o compensacions econòmiques, no tenim altre deute que el contret amb el nostre electorat.

Fa poc més d'un any vós vau participar al debat electoral; a nosaltres se'ns va excloure de la gran pantalla pública. La vostra formació va enviar el programa i la butlleta de votació a cada llar del país; nosaltres ens ho vam jugar tot al boca-orella i a les xarxes socials gratuïtes i emergents. Resultat? La sucursal del PSOE va obtenir 872.959 vots i Aliança Catalana en va arrebregar 118.302. És a dir, van invertir setanta-set vegades més diners que nosaltres en la campanya però van obtenir només set cops els nostres vots. Sap què indica això en termes comercials, senyor Illa? Que Aliança Catalana té molts menys recursos que vostès però molt més bon producte. D'aquí la por, les corredisses i això que han mal anomenat «pacte antifeixista», un intent barroer i desesperat de frenar discursos i polítiques que els incomoden i desacrediten.

Ahir, en el seu discurs ensopit, mediocre i decadent, va repetir diversos cops que entre l'esperança i la por Catalunya sempre tria l'esperança. Suposo que dins la seva ment vostès són l'esperança i nosaltres som la por. Doncs, en aquest supòsit, sí, certament va guanyar l'esperança, però perquè l'esperança tenia una subvenció pública milionària darrere, no es descuidi d'esmentar-ho. El repto a gastar només quaranta mil euros a la propera campanya, de tu a tu, a veure qui fa de por i qui fa d'esperança a la següent legislatura.

Ahir, després que iniciés la seva intervenció, vam haver d'esperar pacientment un quart d'hora perquè fes referència a Catalunya. Va engegar amb Palestina i Gaza, apellant a l'esperit solidari de la famosa flotilla, aquelles embarcacions plenes de youtubers i buides d'ajuda humanitària que van protagonitzar diverses festes a alta mar i que han servit als seus integrants per guanyar fama i diners a base d'arrossegar-se per platós explicant com en són de dolents els israelians i el tracte vexatori viscut a la presó, a on sembla que no hi havia tiramisú per postres i el coixí no era prou tou. Quin drama, tu!

Durant un quart d'hora va alliçonar-nos sobre el conflicte al Pròxim Orient qualificant de «genocidi» la incursió legítima del poble d'Israel a Gaza, incursió que sempre ha tingut per objectiu recuperar els ostatges segrestats pel terrorisme islàmic. Vostè sap què és un genocidi, senyor Illa? Tan llegit i viatjat, m'astora que no ho sàpiga. És l'extermini deliberat d'un grup ètnic. Ho sap, que el vint per cent de la població d'Israel és àrab? Si Israel hagués volgut practicar un genocidi, no hagués començat per casa? No hi ha hagut cap extermini deliberat de grups ètnics ni religiosos, i per més que banalitzin aquest terme, per més que intentin assenyalar i deshumanitzar el poble d'Israel, sabem qui és el responsable de l'atemptat del 7 d'octubre i sabem bé també qui ha fet servir indiscriminadament població civil com a carn de canó. Però, és clar, la realitat contradiu la narrativa que vostè necessita per justificar-se.

Ara se'ns ha encaparrat a acollir palestins a Catalunya i a garantir-los, segons va dir ahir, educació, sanitat, manutenció i allotjament. Ho sap, que a Catalunya hi ha desenes i desenes de sensellars? Qui els garantirà manutenció i allotjament a tots

ells? El Govern palestí? No se'n donen vergonya? Qui és vostè, el president de Catalunya o el secretari d'Open Arms?

Diu, eufòric, que vol convertir Catalunya en una casa d'acollida per als naturals palestins, un territori infestat de terrorisme i de barbàrie controlat fa dècades per fonamentalistes i assassins. Vol acollir jovent i mainada que ha crescut amb un fusell als dits cridant consignes nazis, que ha set educada en la violència i la venjança, en el convenciment que l'islam ho és tot i que cal morir i matar per implantar-lo arreu. Vostè ha calibrat les conseqüències dels seus desitjos? A veure si gràcies a les seves ànsies humanitàries ara passarem d'un 4 a un 5 sobre 5 en alerta antiterrorista. Per què es pensa que Egipte i Jordània, territoris amb qui comparteixen origen i religió, no els volen acollir? Potser perquè saben quin peu calcen?

Si la seva inconsciència en aquest afer no fos prou greu i preocupant, anuncia que intensificarà l'ajuda humanitària a Gaza fins als 2 milions d'euros públics. Quants quilòmetres de túnel podrà fer Hamàs amb els diners dels catalans, senyor Illa? Ho ha calculat? Quantes ràtzies terroristes contra Israel i contra Occident podran protagonitzar gràcies a la seva generositat? De debò que no ha trobat cap causa a Catalunya on invertir aquest capital? Anem tan granats, tan sobrats, que regalarem imposts a un territori on fa dècades que no es convoquen eleccions democràtiques i on governa autoritàriament l'islamisme? O s'han begut l'enteniment o han eixugat el vi del celler.

Diu que en aquest Parlament s'han traspassat tots els límits i s'han fet discursos d'odi. A mi no em miri, eh? Defensar els drets històrics d'un poble, qüestionar les polítiques immigratòries que han devastat el país o denunciar la inseguretat que s'ha ensenyorit dels carrers i places no és odi; és posar al cim de la taula allò que ens fa imperfectes com a societat i que amenaça de liquidar amb quatre jornals la prosperitat i el progrés que ens ha costat dècades d'assolir.

Cada cop que evoquem la realitat o cerquem reconduir-la, vostè hi veu odi. Potser és que n'hi vol veure. Aquesta resistència seva a admetre i afrontar la quotidianitat que patim els catalans l'incapacita per revertir-la. Amb posat seriós i amb el dit assenyalador habitual, va dir que desmuntarà un a un els discursos d'odi, però l'únic que està desmuntant, senyor Illa, és l'estat del benestar i el grau de civilització del que gaudíem fins ara.

Afirma que Catalunya està més bé avui que fa un any. Digui'm a quin barri viu, que vindrem tots a fer-li companyia. No s'ho creu ni vostè. Catalunya lidera rànquings, sí, avui més que mai: ocupa el primer lloc al podi en ocupacions il·legals, en fracàs escolar, en barracons insalubres, en morts a les llistes d'espera, en dèficit de metges i infermeres... Som líders en agressions sexuals i en assassinats. I si parlem de la construcció de mesquites salafistes i radicals, llavors pla, guanyem per golejada.

I quina és la reacció del seu Govern? Aplicar la mateixa fórmula amb què van guanyar les eleccions fa uns mesos: agafar un parell de milions d'euros públics i fer una campanya propagandística de dimensions colossals, i au, el «Govern de tothom, la Catalunya de tothom», ja tenim lema. No serà la cançó de l'estiu, certament, però evidència que a cop de talonari i d'eslògan fàcil trampegen la realitat i la maquillen.

Diu que una de les prioritats del seu Govern és la prosperitat compartida. En concret, va dir que era tan important generar prosperitat com compartir-la. Va ser convincent, sí. L'estructura de la Generalitat que vostè lidera la conformen gairebé mil persones: 223 alts càrrecs directes, 237 càrrecs directius a entitats del sector públic, 68 llocs de lliure designació, 420 subdirectors generals... I no es pensin que parlem de *mindundis*, eh?, que tot són mesades d'entre 95.000 i 140.000 euros anuals. És aquesta la prosperitat compartida de la que presumia suara? No? Doncs nosaltres és l'única que hem sabut veure.

Parlen d'una sanitat pública i d'un sistema educatiu de qualitat. És un projecte de futur, això? Una declaració d'intencions? Un record nostàlgic? Perquè si parlem del

present haurem de fer-ho en uns altres termes: centres hospitalaris col·lapsats, llistes d'espera mortals, infermers i metges que fan jornades inhumanes, contractació de seguretat privada als serveis d'urgències davant les agressions que pateixen els professionals... Ens havien dit que venien a pagar-nos les pensions, no que venien literalment a pegar als nostres metges.

I què n'hem de dir, de l'ensenyament? La matrícula viva ha matat tot intent d'excel·lir en l'àmbit acadèmic. El degoteig frenètic d'alumnes estrangers ha perjudicat els nostres fills, que veuen incrèduls com es rebaixen continguts i com augmenten els casos d'assetjament escolar fins al punt de competir de tu a tu amb Ceuta i Melilla. I si parlem d'instituts i universitats calcem-nos, perquè allà hi nia l'islamoesquerranisme, i les direccions i rectorats majoritàriament no fan costat als alumnes que paguen matrícula i volen fer les seves classes o els seus exàmens, no, fan cas dels quatre eixelebrats que no saben situar Palestina al mapa però que s'encaputxen i encadenen perquè Hamàs els hi ordena.

Quan diuen que Catalunya està en marxa em sembla que s'obliden que tenen posada la marxa enrere. En termes econòmics ens diuen que Catalunya s'ha d'obrir al món per poder exportar. Quina credibilitat té un govern que tanca l'Oficina d'Acció Exterior d'Israel, estat democràtic amb el que Catalunya tenia un volum anual d'exportacions per valor de 600 milions d'euros, i anuncia que vol obrir una delegació a Jordània, país governat per una monarquia autoritària on et jutgen als tribunals religiosos? Aquest és el seu concepte d'«obrir-se al món»? Tancar la porta a la civilització i obrir-la a la xaria?

Fa gràcia que s'erigeixin en defensors a ultrança dels drets humans i que de la talaia de la superioritat moral estant ens jutgin i increpin. Fa gràcia veure com els instigadors del 155 ara defensen la llei d'amnistia o el català a Europa. De tant protegir l'islam, n'han copiat la metodologia. Com que no en són prous per desplegar en solitari el seu programa electoral, camuflen intencions i adapten el relat a la cerca de suports necessaris que els permetin avançar per acabar imposant-se. Si disposessin de majoria absoluta, els importaria ben poc l'absència del diputat Puigdemont o la negació europea d'expressar-nos en la llengua natural i pròpia d'aquesta terra. Quan el PSOE té majoria absoluta no cerca consensos, se'n va a l'adrogueria a comprar calç viva.

Afortunadament per als opositors, a dia d'avui no en tenen, de majoria absoluta. Per això governen a cop de decret llei, sense pressupost i fingint una catalanitat amb la que internament tots sabem que no combreguen. La seva desconexió del país s'evidencia quan, com a resposta a la inseguretat, afirmen: «més mossos, més jutjats i més polítiques socials».

En comptes de focalitzar-se en l'arrel del problema, de demanar l'expulsió dels immigrants que cometen delictes i dels que no es poden mantenir al país per mitjans propis i xuclen recursos públics com llagastes, vostès demanen abocar-hi més diners –cursos de drets humans, com el senyor Colomines. Augmenten la pressió fiscal damunt els catalans per pagar la festa multicultural que han organitzat unilateralment, sense consultes populars ni referèndums. I qui ho pateix? Els ciutadans.

Ahir treia pit del dispositiu Kanpai i anunciava més de quatre-centes detencions. Ens pot dir quants minuts va durar cadascuna d'aquestes detencions, senyor Illa? Perquè, és clar, si hem de fer dispositius milionaris que requereixen un esforç titànic del Cos de Mossos d'Esquadra i al cap de cinc minuts els tornem a tenir tots al carrer a punt de tornar-hi, doncs, home, potser no cal organitzar més dispositius Kanpai, sinó flotilles de tornada cap a casa.

Diu que han reduït la inseguretat; 1.742 agressions sexuals amb penetració li semblen poques? L'augment d'un vint per cent en assassinats i intents d'homicidi què és, un fet aïllat? Què han reduït exactament? Un tres o un cinc per cent els furtos? Potser sí, però mentre es centraven en això les violacions s'incrementen un dotze per cent cada any, i em sembla que aquest és un delicte gravíssim. Saben per què aug-

menten, les violacions? No és que els catalans hagin embogit de cop i volta, eh?; és que vostès han deixat entrar cultures (*remor de veus*) que menyspreen la dona, que la sotmeten, que la vexen, que la consideren font de pecat i de provocació o que la tracten com a mer objecte sexual, i com que la dona és inferior o impura, doncs guaita, tot s'hi val. És repugnant que es facin dir «feministes» i amb les seves polítiques atemptin d'aquesta manera contra els drets i llibertats de les nenes i dones.

S'entesten a dir que no hi ha vincle entre delinqüència i immigració, fins i tot l'hi van fer dir al senyor Trapero. Insisteixen que els majors índexs delinqüencials en la població immigrant no es deuen a un factor cultural o d'origen, sinó a la pobresa. Escolti'm, de pobres n'hi ha hagut tota la vida, i per subsistir mai se'ls hi havia ocorregut violar nenes ni dones. Això no són pobres, això són bàrbars.

Volent lluitar i lluiten contra les desigualtats socials, ho deien ahir. Ni que ho jurin: amb el seu model aviat tothom serà igual, igual de pobre, menys els polítics i els alts càrrecs del Govern, és clar –aquesta desigualtat sí que la toleren i permeten, eh? La sobredimensió de l'Administració pública és una de les principals raons per les que els catalans han perdut la confiança en els representants polítics. I vostès, en comptes d'aprimar aquesta macroestructura, la van ampliant.

La sensació que tenim tots plegats és que ja no només ens roba Espanya. Escàndols com la DGAIA no han fet sinó confirmar la temença. Amb els catalans tothom s'hi atreveix. Al saqueig de les arqueus, afegim-hi la desnacionalització galopant del país. El català ja és residual en l'únic territori del món a on havia de ser exclusiu o com a mínim dominant. De què ens serveix que acceptin el català a Madrid o a Europa, si aquí l'estan arraconant?

No voldria finalitzar la meua intervenció sense parlar del seu tema estrella, l'habitatge. Ahir això semblava una partida de Monopoly, tu. Va començar amb cinquanta mil, ara ja va pels 200.000 i demà passat, qui ho sap? Potser haurem de guanyar terreny a la mar per poder encabir-hi tots els habitatges que té programats. Tota despesa pública és poca, oi?, per no haver d'admetre, amb franquesa i honestat, que a Catalunya no hi cap tothom i que hem sobrepassat, i de molt, el límit en termes migratoris.

Estan disposats a tot per mantenir la narrativa, encara que comencin a intuir que no hi haurà anissos en arribar al desenllaç. De debò que aquesta Catalunya, o la dels 10 milions que profetitzen, els sembla un bon lloc on deixar els seus fills i nets? Nosaltres creiem fermament que es mereixen una Catalunya lliure, pròspera, segura i occidental, amb unes bones fronteres. Som aquí per ells, i cap pacte feixista ni antifeixista ens farà desistir.

Visca Catalunya lliure!

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tinc bastant poques coses a dir-li, però són bastant clares, les que li he de dir. El que vostè proposa, el seu concepte de civilització, és el que està fent el Govern Netanyahu a Gaza. Això és el seu projecte polític. Aquest és el seu concepte d'humanitat, aquest és el seu concepte de civilització, aquesta és la seva manera de respectar les persones. Això és el que vostè proposa també aquí a Catalunya. I, evidentment, estic a les antípodes del que vostè proposa, i crec que la societat catalana, en la seva immensa majoria, està a les antípodes del que vostè proposa.

Per això li dic, amb tota tranquil·litat i amb tota franquesa, que el seu projecte polític fracassarà a Catalunya –fracassarà a Catalunya. La seva credibilitat és la d'aquell que es diu «independentista» i té la bandera espanyola a l'Ajuntament de Ripoll. Aquesta és la seva credibilitat –aquesta és la seva credibilitat.

El seu llenguatge és un llenguatge ofensiu, que no s'adiu amb el pensament i el sentiment i el capteniment d'un diputat i que mereixen els ciutadans i les ciutadanes

de Catalunya. Parla de «colons espanyols». Parla amb odi, parla amb menyspreu de ciutadans que estan aquí a Catalunya buscant un projecte de vida i tirant el país endavant. I parla d'una Catalunya que no és la Catalunya real: ni en serveis públics ni en acolliment ni en integració ni en dignitat. La societat que s'ha construït a Catalunya els darrers anys, la societat que s'està construint a Catalunya avui, amb accents diversos, és la societat que farà fracassar el seu projecte polític.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ahir va fer referència a una frase del president Tarradellas: «Catalunya és prou gran perquè hi capiguem tots.» Va dir que la subscrivia. Doncs sento desmentir-los a tots dos, però Catalunya no és prou gran per encabir-hi tot Àfrica o tot Sud-amèrica; la geografia, creguin-me, m'avalua.

Està molt bé voler jugar la carta del bon samarità, sobretot quan a l'hora de pagar la factura saps que no trauràs la targeta de crèdit particular sinó la d'empresa, però la realitat és tossuda. La invasió immigratòria massiva i invasiva que rebem no és sostenible, menys encara per a algú que es reivindica feminista, progressista, ecologista i defensor de les classes populars.

Tard o d'hora ho veurà, si no ho ha vist ja, que s'equivoca. La seva ingenuïtat el farà partícip d'això que ve. I cregui'm, les futures generacions no el recordaran com un bon samarità, sinó com el còmplice necessari del desastre. Si aquest és el paper que aspira a interpretar, endavant, continuï jugant al Monopoly. Nosaltres, fins i tot a risc de semblar males persones, defensarem els drets, interessos i llibertats del nostre poble. Fins a la victòria.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya guanyarà. Vostè fracassarà, afortunadament per a totes i per a tots.

El president

Per fer la contrarèplica, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, en representació del Grup Parlamentari Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Gairebé no m'ha sortit a compte pujar l'escala, eh? Sovint se'ns retreu, per part de la resta de grups parlamentaris, que no assistim o que no participem. No és cert, i ho saben. (*Remor de veus.*) L'existència del famós pacte antifeixista impedeix la visibilitat de la nostra activitat parlamentària. Demà presentarem diverses propostes de resolució que són d'interès comú per als catalans i que segurament vostès o la majoria de vostès tombaran sense ni llegir.

És una pena que, en comptes d'actuar com a càrrecs electes al servei dels ciutadans, actuïn com a guardians dels privilegis dels seus partits, avui ja erigits en multinacionals. Entre les propostes presentades, la de deixar sense efecte les subvencions als grups parlamentaris i partits polítics a costa dels pressupostos del Parlament de Catalunya i del Departament de la Presidència, xifrades el 2024 en un total de gairebé 13 milions d'euros; 13 milions que han o haurien de servir per millorar els serveis públics d'aquest país i no per engruixir les arques de cap sigles polítiques. Així entenem que ha de ser i així demanem que sigui.

De fet, ja ho vam plantejar en alguna junta de Mesa Ampliada, i la resposta del diputat de la CUP va ser: «Renuncieu-hi.» Es tracta de renunciar-hi tots alhora, no d'accentuar les desigualtats econòmiques entre els diferents partits polítics. Coi, no eren vostès, que fa un moment parlaven d'extingir aquestes desigualtats? Doncs demà tenen l'oportunitat d'abolir aquesta vergonya. Demostrem que no som aquí per

servir-nos del ciutadà, sinó per servir nosaltres el poble de Catalunya. Perquè som aquí per a això, no?

El president

I, en darrera instància, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, conselleres... President Illa, en aquest segon debat d'orientació política general no podem començar la nostra intervenció sense dir-li a la presidenta del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, Pilar Castillejo, que ens alegra molt que pugui ser ja de nou entre nosaltres.

I, com va fer també vostè en el seu discurs i com han fet diversos dels grups parlamentaris, no podem sinó començar la nostra intervenció fent referència al genocidi que s'està produint encara ara i des de fa dos anys a la Franja de Gaza i sobre la situació que viu en general la població palestina no només a la Franja de Gaza, on evidentment hi ha una situació absolutament desesperada i terrible, sinó també a Jerusalem Est, també a Cisjordània. El genocidi a Gaza és un d'aquells moments transcendents de la història de la humanitat. Stefan Zweig va escriure al seu dia el llibre sobre els *Moments estel·lars de la humanitat*. Probablement algú haurà d'escriure algun dia el llibre sobre els moments d'ignomínia de la humanitat, i aquest és un d'aquells moments d'ignomínia de la humanitat. Segurament és una de les grans qüestions morals del nostre temps.

I, miri, jo no sé si l'esquerra o els partits, formacions, espais que consideren que el genocidi és quelcom intolerable gaudeixen de superioritat moral sobre altres posicions al respecte, però sí que sé, sentint determinats discursos, que aquests discursos actuen com una brúixola moral inversa i que, per tant, estant com estem, oposats radicalment, és molt probable que estiguem en la posició moral correcta. (*Aplaudiments.*)

Perquè, mirin, ja ho han vist. La reacció d'alguns grups parlamentaris –aquí no se n'han amagat– davant de que s'expliqui la realitat del genocidi a la Franja de Gaza ha estat fer-ne befa, fer-ne escarni. Quin és el nivell d'abjecció al que hem arribat en el debat públic en que algú considera que públicament pot fer befa, escarni no només dels genocidis, sinó també de les persones que, com és natural, es commouen davant de l'assassinat massiu de civils innocents, davant de la mutilació, l'assassinat d'infants innocents? Quin és el nivell d'abjecció al que hem arribat?

Hi ha qui ho justifica. Ahir es complien dos anys dels terribles atemptats de Hamàs, que, evidentment, cal condemnar, però que no poden ser de cap de les maneres el pretext per a una campanya de genocidi adreçat contra tota la població civil palestina de Gaza. Dos mals no fan un bé. Un crim no en justifica un altre de pitjor. I, sens dubte, si la reflexió que hi ha al darrere de tot aquest arc argumental que li hem sentit a l'extrema dreta en aquesta cambra, en aquest debat i en debats anteriors, és que en el fons entre la població palestina de Gaza no hi ha innocents, que és un argument que sentim sovint a determinats ministres molt radicals en el Govern israelià, en el fons és un argument que els situa en una paradoxa, perquè l'argument de que no hi ha innocents en una societat culpable és un argument típicament esgrimit pel terrorisme per autojustificar-se. (*Aplaudiments.*) Així que vostès veuran quin és el tipus de paradoxes en els que cauen.

En tot cas, la posició del Govern de la Generalitat de Catalunya, com la posició del Govern d'Espanya, és la de la denúncia dels dobles estàndards i del genocidi i la de l'adopció de mesures. Ahir en va anunciar el president de la Generalitat de Catalunya; se sumen a aquestes que va anunciar, a d'altres que ha adoptat el Govern de la Generalitat de Catalunya o que han adoptat fins i tot, molt recentment, el Govern d'Espanya i el Congrés. Un programa que és d'acollida de persones que vinguin de Palestina per atendre-les mèdicament, en primer terme. Doncs sí, si podem aju-

dar infants que han quedat amputats per les bombes, em sembla que Catalunya vol ser aquí. Catalunya vol projectar-se al món també des de la solidaritat, la promoció de la pau, la cooperació, i fent una contribució al respecte al dret internacional i als drets humans. Per tant, benvingudes siguin aquestes mesures. Ens sembla que la nostra societat és prou rica, prou plena, com per poder permetre's aquesta solidaritat.

Agraïm que ahir, president, comencés la seva intervenció parlant d'aquesta qüestió i situant també quin és el marc en el que ens movem en l'àmbit internacional. Perquè, efectivament, hi ha un enorme corrent reaccionari, nacionalpopulista, d'extrema dreta –té diverses expressions en diversos indrets del món–, un corrent que aprofita determinats malestars socials realment existents i als que cal que les polítiques públiques s'adrecin i que els solucionin, en solucionar les causes, per focalitzar tot aquest cabal de desconcert, de desassossec, de malestar en forma d'odi perquè els porti al poder, no? Volen cavalcar aquesta onada de desassossec, de malestar, convertida en odi fins al poder. I a nosaltres ens correspon fer la reflexió sobre per què han passat determinades coses que això ho han fet possible, i ens correspon veure de quina manera evitem que se'n surtin.

Deia el filòsof francès Albert Camus que tota generació se sent cridada a transformar el món i que a la seva –escrivia fa molts anys– sabia que no li seria possible, però que tal vegada li havia tocat una tasca major, que és impedir que el món es desfaci. Bé, jo crec que, efectivament, ens hem de convocar en la tasca d'impedir que el món es desfaci, però per fer-ho hem d'anar més enllà de la tasca purament defensiva. Cal construir, cal construir alternatives de transformació social en un sentit de justícia i de justícia per a tothom. Perquè el projecte que defensa el Govern de la Generalitat de Catalunya, el projecte que defensa la socialdemocràcia arreu d'Europa i globalment, és un projecte d'igual llibertat per a tothom, de cohesió social i territorial.

President, va fer un discurs ahir..., i l'hem vist avui en un debat en el que ens sembla clar que té el país al cap, que és capaç de situar Catalunya en el context europeu i internacional i vol que hi jugui un paper, Catalunya, en aquest context europeu i internacional, i que a la vegada és capaç d'aterrar-ho en els nostres debats, en els reptes que té la nostra societat, i de fer-ho també amb una visió de col·laboració amb altres administracions, molt significativament les locals, però amb totes les altres administracions.

Em sembla que aquesta és la manera d'abordar els reptes i també de generar les oportunitats que Catalunya té per davant. És fins a cert punt comprensible que davant del canvi climàtic i del canvi tecnològic, amb l'impacte que té en el món del treball, del canvi demogràfic, del canvi de l'enduriment del context internacional, doncs, hi hagi aquest desassossec, aquests malestars. Hi ha molta gent, efectivament, que, malgrat que l'economia va bé, viu penjant d'un fil. És així. I crec que el president de la Generalitat no només n'és conscient, sinó que va expressar la seva empatia amb aquestes persones, amb aquestes situacions, a l'inici del seu discurs, i que tot el conjunt de l'obra de govern en aquest any, de l'orientació que es vol donar a l'obra de govern en el futur, va encaminada a remoure els obstacles que impedeixen a la ciutadania accedir en plenes condicions d'igualtat a la construcció del seu projecte de vida.

El que pretenem, com deia, és una igual llibertat per a tots els nostres conciutadans i conciutadanes, la qual cosa vol dir parlar, abordar les condicions materials que ho fan possible, des de les infraestructures viàries i ferroviàries, aeroportuàries..., també de telecomunicacions, que fan possible la connexió, la mobilitat, la connectivitat... I, per tant, sí, efectivament, nosaltres defensem que no és incompatible invertir i fer un esforç com el que s'està fent en l'àmbit ferroviari...; recordem –s'ha explicat– que hi ha hagut i està havent-hi, vaja, més de dues-centes actuacions simultànies a la xarxa ferroviària de Catalunya, que és probablement, com indiquen

els tècnics, el màxim que admet el sistema pel que fa a ser intervingut sense col·lapsar, no?

Hi ha també la necessitat de parlar de les inversions que es fan en l'àmbit educatiu o formatiu, de les oportunitats que es donen en l'àmbit laboral. Quan el president de la Generalitat..., quan el Govern de la Generalitat parlen del lideratge econòmic de Catalunya, no ho diuen només en termes abstractes o pensant en termes macroeconòmics. Estan pensant, d'una banda, en contribuir als objectius d'autonomia estratègica europea, que no es limiten en absolut a qüestions com seguretat i defensa, per importants que siguin, sinó que tenen a veure també amb un procés de reindustrialització, de reindustrialització sostenible, però de fixació de llocs de treball de qualitat aquí, i de formació i retenció i atracció de talent. També quan parlem de l'equilibri social i territorial, de l'equitat en termes socials i territorials, ens referim a la necessitat d'invertir en equipaments i en serveis públics arreu del territori amb els mateixos estàndards de qualitat arreu.

Parlem de l'habitatge. En el primer debat d'orientació política general es va posar sobre la taula la qüestió dels cinquanta mil habitatges, i s'ha explicat que l'any vinent en tindrem vint-i-cinc mil en qualsevol de les seves fases de producció. Crec que, quan s'expressaven en l'anterior debat tots els dubtes i, a vegades amb certa ironia, s'expressava que això era vendre fum... A mi em sembla que convindria, per honestat intel·lectual, que es reconegués aquí que molt pocs de vostès esperaven que l'any vinent n'hi hagués vint-i-cinc mil en producció. Jo crec que això... (*Aplaudiments.*) No crec recordar cap govern de la Generalitat que hagi tingut en cap moment vint-i-cinc mil habitatges en alguna fase de producció.

I, evidentment, s'ha explicat aquí, jo crec que un dels grans anuncis que va fer ahir el president de la Generalitat és aquesta fórmula per provar de gestionar tot el sòl disponible que es pot desenvolupar per tal de desenvolupar en el futur fins a 214.000 habitatges, que és el que s'estima, havent-ho estudiat, que podria encabir-se en aquests solars que estan pendents de desenvolupar el planejament amb les diverses de les categories, de les quatre categories que el president va explicar. I aquí de nou ens hem trobat amb alguns que en feien befa, altres que expressaven un cert escepticisme i altres que deien: «Bé, però és que això és molt lluny, no? Cal fer coses ara.» Bé, anem a pams.

En primer lloc, a nosaltres ens sembla que planificar a mitjà i llarg termini no és en absolut dolent i, de fet, formava part d'aquelles característiques que un esperava trobar no només en l'esquerra socialdemòcrata, sinó també en altres esquerres. Sembla curiós que es critiqui aquest esforç per planificar, però és que, a més, no és incompatible amb altres mesures, algunes de les quals hem acordat, altres de les quals estan en tràmit en aquest mateix Parlament i d'altres de les quals segurament es poden discutir i podem acordar.

D'alguna manera, en política d'habitatge –i perdonin-me, perquè no vol ser en absolut una frivolitització, sinó tan sols un resum–, crec que el que defineix les polítiques que s'han de fer és el títol que tenia aquella pel·lícula que va obtenir l'Oscar el 2023, que és «tot a la vegada a tot arreu» –«tot a la vegada a tot arreu». (*Aplaudiments.*) Perquè, efectivament, hi ha la necessitat de fer-ho i, en fi, hi ha una demanda social i hi ha una percepció per part dels responsables polítics, per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, i crec que és una percepció, que pot ser compartida, de que el principal factor de la desigualtat social avui en dia a Catalunya és la dificultat de l'accés a l'habitatge.

També n'hi ha un altre, per cert, que no és exclusiu de Catalunya. Ens passa com a mínim a Espanya i segurament a molts d'altres països de la Unió Europea, i d'aquest la dreta no en vol parlar mai, tu, és una cosa que és fascinant. I aquí és on cau el discurs social que algunes dretes ens han fet en aquest debat, cau pel seu propi pes. Bé, primer perquè tenim memòria. Ens recordem de les retallades. Ens recor-

dem del que han proposat i votat en aquest i en altres parlaments al llarg de tota la seva història. I, és més, veiem el que voten i proposen en l'actualitat.

Però, en segon terme, els cau el discurs perquè del que mai volen parlar és, per dir-ho ras i curt, del repartiment del pastís. O sigui, els nostres països –Catalunya, Espanya, la Unió Europea en el seu conjunt– són molt més rics que fa unes dècades. I aquest creixement s'ha produït i sí, les classes populars i treballadores han tingut progressos materials, sens dubte, però els seus salaris reals s'han vist estancats. I, per tant, un dels debats a obrir i que mai vol obrir la dreta és la participació de les rendes del treball en la riquesa nacional. Aquesta és la gran qüestió, que aquí està creixent molt l'economia i cal repartir, però no només per l'acció de govern, sinó que també cal que el treball sigui dignament remunerat, que es torni a associar a allò que es va dissociar a partir dels anys setanta, que és la productivitat i el creixement de la retribució del treball. Això és absolutament fonamental. És una tasca que almenys les esquerres ens hauríem d'encomanar. I no només les esquerres polítiques: sindicals, socials i altres, perquè és l'autèntica batalla.

D'alguna manera –abans hi feia referència la diputada Albiach, en nom del Grup dels Comuns–, el neoliberalisme et volia convèncer de que els problemes que tenies no eren de caràcter socioeconòmic i no tenien una solució política, sinó que el problema eres tu, que no t'esforçaves prou o, en un cas extrem, de literatura d'aeroport, doncs, no ho desitjaves prou fort, no? Però ara l'extrema dreta et vol convèncer de que el problema és el veí; que has d'odiar molt fort el progrés, has d'odiar molt fort el migrant, perquè el teu problema socioeconòmic és el veí, no fos cas que miressis cap amunt i veiessis el panxó de riure que s'estan fent aquesta gent a qui serveixen les extremes dretes. (*Aplaudiments.*)

Perquè les extremes dretes són això. Són això, són la *force de frappe*, la tropa de xoc del gran capital i dels interessos estrangers –fixin-s'hi, una nova paradoxa, i dels interessos estrangers. Si és que són admiradors i es passen el dia afalagant aquests líders amb ínfules autocràtiques i amb característiques sociopàtiques, narcisistes, que han sorgit en l'extrema dreta. I es passen el dia fent-los la pilota també, per dir-ho ras i curt. I els conviden i els hi fan tuits celebrant les seves polítiques. I, clar, el problema és que se'ls veu el llautó. El problema és que estem veient quines són les polítiques que fan a Argentina. Abans algú presumia, crec que era VOX... Argentina? Doncs han disparat la pobresa. El cinquanta-tres per cent de la població argentina està en situació de pobresa. Francament, per venir d'alguns que deien que anaven a revitalitzar l'economia argentina i tal..., doncs que es passegin per Argentina i mirin com està la situació.

En segon lloc, els Estats Units d'Amèrica. Ja ho estem veient. Un intent de demolició del poc del caràcter social que pogué tenir els Estats Units i un intent encara més clar de demolició de totes les salvaguardes institucionals i del caràcter democràtic dels Estats Units, deshumanitzant les persones migrants, segrestant-les pel carrer i portant-les a centres d'internament o presons a l'estranger sense dret a un procés, perseguint els dissidents, siguin humoristes, siguin periodistes. Ara, fa escassos minuts, sabíem que el president Donald Trump demanava la detenció de l'alcalde de Chicago. Bé, aquesta construcció de l'enemic interior i de l'amenaça exterior que posa la nació en perill, doncs, és bastant característica de les forces d'extrema dreta.

Però, mirin, els diré: el que sotmet a estrès l'estat social i democràtic, el que sotmet a estrès els serveis públics no és el fet de que siguem més, ni tan sols que vingui de més lluny la gent que està venint, sinó les polítiques que practiquen la dreta i l'extrema dreta de laminació de l'estat social, d'erosió de les garanties i dels drets socials, de desinversió en els serveis públics. I al final es produeix un cicle que és absolutament pervers, que és un cicle en el que la dreta i l'extrema dreta es dolen dels mals que contribueixen a crear. És a dir: «Desinvertir de la sanitat pública, funciona malament, aprofito per fer uns negocis amb la sanitat privada, i, quan ja ho

tinc tot ben cuit i malament, en dono la culpa al migrant o al progrés i que em votin, no?, perquè jo odio molt fort i represento aquest malestar que he contribuït a crear.» Doncs s'ha de trencar aquest cicle. S'ha de denunciar. Han de caure les caretes i s'ha de trencar aquest cicle. (*Aplaudiments.*)

Mirin, quan jo vaig néixer –que no té més importància, però s'ha d'agafar una dada–, l'any 79, érem 5,9 milions de catalans –encara no érem 6 milions, no s'havia fet el lema de «Som 6 milions»–; 5,9 milions de catalans. Ara, el 2025, som 8,2 milions de catalans, al juny. A Espanya hi havia 37 milions de ciutadans i ciutadanes espanyols, i ara, 48,8 milions. Bé, deuen convenir amb mi, espero, que entre l'any 79 i l'actualitat s'ha desenvolupat l'estat social a Espanya, equiparant-nos amb molts dels països de la Unió Europea; molts dels països en què les persones que lluitaven políticament contra la Dictadura s'emmirallaven per veure-hi un règim de llibertats, de prosperitat compartida, d'igualtat de drets. I, per tant, hem construït tot això amb tot aquest augment de població. No són pocs, eh?, són uns quants milions de persones més.

Per tant, no és això el que estressa els nostres serveis públics. I la solució, quan hi ha migradesa de recursos per als serveis públics o es considera que n'hi pot haver, no és restringir l'accés a algunes persones a aquests serveis públics, en absolut; és eixamplar i fer més fort l'estat social, que, a més a més, té com a avantatge que ajuda a garantir el caràcter democràtic de les nostres societats. Perquè quan les democràcies forneixen la seva principal promesa, que és una tendència a la igualació social, aleshores l'adhesió a les institucions democràtiques creix i permet desenvolupar un debat públic en condicions. I, per tant, aquí també... Que jo penso que seria bo que en prenguéssim nota alguna formació que pot estar, diguem-ne, tensionada per l'emergència d'aquests nous fenòmens de l'extrema dreta, sigui la dreta tradicional d'àmbit espanyol o sigui la dreta tradicional d'àmbit català.

No tinc intenció de polemitzar, però hi ha hagut alguna qüestió en la intervenció de Junts que m'ha preocupat. D'entrada, simplement per donar la dada, vostè deia, senyor Batet, que augmenta el PIB a Catalunya però no augmenta el PIB *per capita*. L'Idescat diu que entre el 23 i el 24 va pujar un 2,4 per cent el PIB *per capita* a Catalunya, per un 2,3 per cent a Espanya i per un 0,7 a la Unió Europea. Ho dic per donar una dada.

Després, a vostè li preocupava que el PSC hagués coincidit en un sentit de vot negatiu –és a dir, estant en desacord amb propostes d'altres– vuitanta vegades amb PP i VOX. Bé, qui vota més amb les extremes dretes d'aquesta cambra és el Grup de Junts. I no ho dic amb alegria ni per posar el dit a l'ull, però les coses com siguin. El vot coincident de PP, VOX i Junts són 976 votacions en aquest Ple. I el vot coincident amb Aliança Catalana són 1.940 votacions. Això són dades.

Però això, cregui'm, no és el més rellevant. El que a mi em va semblar més rellevant del seu discurs és la qüestió aquesta –que és el mantra de la seva oposició– de la desnacionalització, l'espanyolització a la que hipotèticament el Govern de Salvador Illa sotmet Catalunya. Ho vaig dir en el debat d'investidura i ho torno a dir. En primer lloc, la nació no són vostès –la nació no són vostès. (*Aplaudiments.*) La nació som tots i totes.

En segon lloc, la nació no està en perill, sobretot no està en perill pel fet de que vostès no governin. La nació no està en perill –la nació no està en perill. I cada vegada que em ve algú amb el *hashtag* de salvar Catalunya o salvar Espanya o el que sigui, el meu instint i el conjunt de la història universal m'indiquen que he de sortir corrents en direcció contrària. Cada cop que hi ha un salvapàtries, cada cop que algú vol salvar la nació, ho fa a base d'assenyalar enemics interiors i enemics exteriors. L'enemic exterior alguns sembla que el tenen molt clar, ens parlen de la «invasió invasiva»; està bé, com a qüestió de redundància. Però vostè ha fet una cosa que està molt al límit d'assenyalar-nos els socialistes i les socialistes com l'enemic interior, perquè quan vostè diu que la nació està en perill, que el català està en perill

i que nosaltres desnacionalitzem, ens assenyala implícitament com a enemics de la nació. Si jo ja sé... Vaig néixer el 79, he estat socialista des de que tinc ús de raó i, per tant, «botifler» m'ho han dit tota la vida, però per molt que això als anys vuitanta pogués tenir unes determinades lectures –tampoc massa bones–, en l'actualitat jo crec que ens hauríem de moderar en com assenyalen els nostres adversaris polítics.

Perquè, en fi, el que passa és que vostès tenen una idea del que és la nació, nosaltres en tenim una altra; vostès tenen un projecte per a la nació, nosaltres en tenim un altre. Nosaltres pensem que estimar el país és estimar els seus serveis públics i posar-hi recursos. Estimar el país és estimar les seves infraestructures i posar-hi recursos. Estimar el país és garantir la sostenibilitat social, ambiental de la nostra societat en el futur. Estimar el país és també tenir més confiança en la seva capacitat de produir un procés de creixement econòmic, de compartir la prosperitat que genera, de *fabricar* –fixi's com li dic– nous catalans. Si és que ho vam fer als cinquanta i seixanta i ho hem fet els anys noranta. Fabricar nous catalans, sent com som, una societat oberta, plural i diversa i ajudant..., sense una idea d'assimilació cultural, però ajudant a que tothom que ve aquí se senti això casa seva i participi amb nosaltres del debat públic, de la fixació de quins han de ser els drets, els deures de cadascú.

I, en fi, hi ha alguna gent que considera que determinades cultures –em sap greu fins i tot reproduir l'argument– són incompatibles amb els valors democràtics o els valors que, des de la Revolució Francesa, una bona part de l'arc parlamentari ha considerat valors universals. A mi em sembla que això és un argument fallaç, que és mentida. Que si un mira, a més, quina ha estat l'evolució de la nostra pròpia societat en..., re, tampoc tantes dècades, eh?, des dels anys cinquanta, seixanta fins ara, s'adonà de com canvien de ràpid les societats, com canvien de ràpid els valors, en el sentit de que la gent és perfectament capaç d'assumir, d'incorporar nous valors i noves formes d'estar i de veure el món.

En fi, tot això per dir-los que no comparteixo en absolut l'argument, que em sembla xenòfob i racista, de que hi ha determinades persones que, pel fet de tenir un aspecte diferent del nostre o un bagatge cultural diferent del nostre, no són capaces d'estimar la llibertat, la igualtat i la solidaritat tant com ho fem nosaltres. (*Aplaudiments.*)

Però per fer totes les polítiques públiques que el Govern vol fer, les que ja té engegades, les que estan executant-se, les que ens ha anunciat, que no només es centren en l'habitatge, sinó que, com hem dit, tenen a veure també amb infraestructures, que tenen a veure amb seguretat, que tenen a veure amb la reforma de l'Administració, que tenen a veure amb el canvi climàtic, les renovables, la gestió forestal, que tenen a veure amb la descarbonització, efectivament, que tenen a veure amb la sanitat, amb la reducció de l'espera per la dependència i la discapacitat..., per fer tot això, òbviament, hi ha eines amb les que seria bo comptar.

En primer lloc, amb un finançament just per a Catalunya, un finançament que en els acords d'investidura amb Esquerra Republicana vam descriure i en el que els socialistes i les socialistes, el grup parlamentari que dona suport al Govern, es referma amb la voluntat ferma de donar compliment a aquests acords. I també, òbviament, fora bo comptar amb uns pressupostos. I a nosaltres ens sembla que hi ha elements més que suficients de context que aconsellen aprofitar ara per fer uns pressupostos; entre altres, el context econòmic positiu, que permet fixar estructuralment uns recursos que al final no són per al Govern, sinó que són per millorar els serveis públics –l'educació, la sanitat, etcètera. En fi, per fer tot això necessitem aquestes eines.

I jo crec que una cosa que podem extreure com a positiva del debat és que hi ha hagut un consens bastant ampli sobre la necessitat de confrontar els discursos d'odi i les polítiques d'odi amb una convocatòria a l'esperança. No goso dir tant, com ha dit algun grup que m'ha precedit en la paraula, com que nosaltres ens identifiquem amb l'esperança, seria potser excessiu. Però sí que volem promoure l'esperança, i l'esperança apareix quan hi ha condicions de possibilitat, i aquestes condicions de pos-

sibilitat, en la nostra societat, existeixen. La societat catalana és resilient, és forta, té potencial. Les energies d'aquest país, quan es desfermen..., quan hi ha un esforç col·lectiu per assolir unes metes, per assolir uns objectius, aquest país és capaç de fer grans tasques i d'assolir grans fites. I el president ens convocava a aquesta esperança. I darrerament, tot i que no li vaig sentir en el seu darrer discurs, li he sentit dir en altres àmbits que considera que el mot d'ordre avui és el compromís. Efectivament, els qui creiem en l'acció política col·lectiva sabem que l'esforç transformador s'ha de mantenir en el temps, i que, per tant, cal tenir aquest compromís amb projectes a llarg termini, amb una transformació a llarg termini.

Jean Jaurès, el fundador del socialisme francès, deia que la història ens ensenya la dificultat de les grans tasques, la lentitud dels assoliments, però justifica una invencible esperança. Doncs a aquesta esperança és a la que ens convoquem.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president del Parlament. Senyor Pedret, prenc la paraula per agrair el suport del grup parlamentari que vostè presideix i del que jo també formo part, suport que ens presten al Govern, i sobretot per centrar-me en tres coses, no?

Primer, en els valors que han presidit sempre l'acció del nostre projecte polític i també d'aquest grup parlamentari. És important en el món en el que vivim. Vostè ha parlat també de la situació internacional, de Palestina. Tenir els valors clars i saber en cada moment i en cada conjuntura històrica aplicar i declinar aquests valors de llibertat, de justícia, de fraternitat, no?, és el nord, és l'àncora, és el que ens orienta en moments de canvis, en moments de que pugui haver-hi certa desorientació.

La segona cosa que volia subratllar i agrair al grup parlamentari que vostè presideix, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és la capacitat d'acordar. Crec que la política avui en dia..., la política, en els temps que estem vivint, requereix capacitat d'acords. Som societats plurals. L'expressió de la pluralitat de la societat es reflecteix en aquesta cambra. I penso que s'ha de posar molt en valor la capacitat d'acordar i la valentia d'acordar i l'exercici d'arribar a acords. Crec que aquest és el camí que s'ha de seguir. I agraeixo, en aquest sentit, l'actitud i el capteniment del grup parlamentari. És que no hi ha un altre camí. I penso, a més a més, que potser els darrers anys s'ha posat molt en relleu i s'ha valorat en excés la capacitat de..., o l'actitud de confrontar i de marcar molt allò que ens diferencia, i penso que, en canvi, saber trobar punts d'acord és el que defineix la política útil i la bona política en aquests moments, no?

I, en tercer lloc, doncs, també el sentit de justícia social, que no és exclusiu, per descomptat que no, del grup que vostè presideix i del que jo formo part, però que sí que també el grup del que jo formo part i que vostè presideix en fa bandera, no? Hi han altres grups en aquesta cambra que en fan bandera, molts, eh?, però nosaltres també. Jo vaig intentar ahir explicar com estava el país i, des del nostre punt de vista, cap a on l'havíem de portar. I vaig defensar una Catalunya centrada en les tres prioritats que crec que són més rellevants: habitatge, seguretat i prosperitat compartida –a les tres vostè s'hi ha referit.

Per cert, en matèria de seguretat i d'ordre i de tenir un país ordenat, també hem parlat de trens. I ahir vam començar el desdoblament de la línia de rodalies. Deixi'm fer un anunci també o..., en fi, anunciar una proposta que volem portar a aquesta cambra: això de pintar els trens s'ha acabat. A partir de gener de l'any que ve rebrem trens nous, cent deu, progressivament. Són material públic. Afecta la seguretat. Un tren pintat amb grafit no pot circular; si no se li veu la matrícula, si té els miralls..., els retrovisors..., no pot sortir. I hem d'acabar això, que ha esdevingut ja com una mena de... S'ha d'acabar. Ni fa referència a la dignitat d'un mecanisme d'un vehicle de transport

públic... I, en aquest sentit, el meu grup, el Govern, vol proposar augmentar les sancions, augmentar les sancions fins a una quantitat que sigui dissuasiva: noranta mil euros. I espero que els grups d'aquesta cambra que siguin partidaris de l'ordre i del respecte a un servei públic de mobilitat com és aquest hi donin suport, no? (*Aplaudiments.*)

Habitatge, seguretat i prosperitat compartida, no? Valors, capacitat d'acordar, sentit de justícia social, amb aquesta Catalunya centrada en l'habitatge, en la prosperitat compartida i en la seguretat, i esperança transformadora en un món en canvi, efectivament. Un món en canvi que no ens ha de portar *només* a indignar-nos –a vegades sí, però no només a indignar-nos–; que, per descomptat, no ens ha de portar a resignar-nos –no hi ha res a fer, no hi ha res a fer, en fi, em centro en allò que em convé a mi–, sinó que ens ha de portar, a aquells que creiem en el progrés dels pobles i de la humanitat, a comprometre'ns políticament, que és el que molts en aquesta cambra fem.

Moltíssimes gràcies, senyor Pedret.

El president

Gràcies, senyor president.

Acabat el debat, i per tal de donar compliment a l'article 155 del Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent (*remor de veus*) –els prego tota l'atenció, especialment als portaveus i a les portaveus. El termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui dimecres trenta minuts després de suspendre la sessió, és a dir, a dos quarts i quatre minuts de set –dos quarts i quatre minuts de set. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes de resolució admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa, que tindrà lloc posteriorment.

El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a la una de la tarda. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes transaccionals admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa, a les dues de la tarda, aproximadament. La sessió per al debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà demà dijous a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i quatre minuts.